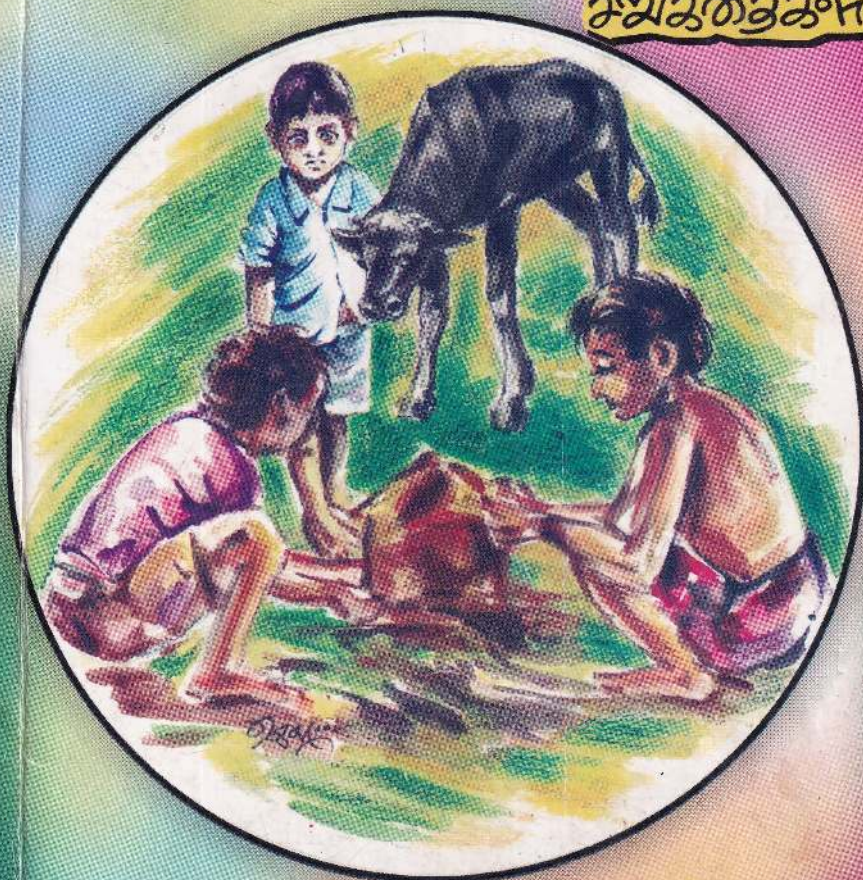

நாள் : 7

ஒரு மணல் வீடு சில எருமை மாடுகளும்

சிவசுந்தரன்

சிவசுந்தரன் மனோஹர்

ஒரு மணல் வீடு சில எருமை மாடுகளும்

சிவனு மனோஹரன்

3-B, 46 ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 06

நூல் தலைப்பு	: ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்
நூலாசிரியர்	: சிவனு மனோஹரன்
உரிமை	: புரவலர் புத்தகப் பூங்கா இல, 25, அவ்வல் சாவியா ரோட், கொழும்பு - 14. தொ.பே : 077 4161616, 078 5318503
முதற்பதிப்பு	: பெப்ரவரி 2008
அட்டைப்பட ஒவியம்	: கௌதமன்
அச்சிட்டோர்	: யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிறைவேட்) லிமிட்டெட் 48B, புளூமெண்டல் வீதி, கொழும்பு-13. தொ.பே : 011 2330195.
வெளியீடு	: ஞானம் பதிப்பகம் 3B-46 ^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு-06 தொ.பேசி : 011 2586013, 0777 306506
விலை	: ரூ 150/-
Title	: Oru Manal Veedum Sila Erumai Madukalum
Author	: Sivanu Manoharan
Copy Rights	: Puravalar Puthaka Poonga 25, Awal Savia Road, Colombo - 14 T.P: 077 4161616, 078 5318503
First Edition	: February 2008
Artist	: Gowthaman
Printed	: Unie Arts (Pvt) Ltd. 48B, Bloemendhal Road, Colombo-13. T.P: 011 2330195
Publishers	: Gnanam Pathippakam 3B, 46th Lane, Colombo - 6. T.P: 011 2586013, 0777 306506
Price	: 150/-
ISBN	: 978 - 955 - 8354 - 23 - 0

சுமர்ப்பணம்...

மலை அகத்தின்
நாளைய
நம்பிக்கைகளான
லயக்குருவிகளுக்கும்

படைப்பில் வாழ்ந்து
அகிலம் பூக்கச் செய்யும்
எழுத்தை ஆழ்பவர்களுக்கும்...

பதிப்புரை

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை மேம்படுத்தும் வகையில் 'புரவலர் புத்தகப் பூங்கா' ஆற்றுகின்ற பணி வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. மாதம் ஒரு நூல் வெளியீட்டுத்திட்டத்தில் இதுவரை ஒன்பது நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. இந்த ஒன்பது நூல்களும் ஒன்பது படைப்பாளிகளின் கன்னிப் படைப்புகள். முன்பொருபோதும் நூல்கள் வெளியிட்டிராத எழுத்தாளர்களது நூல்களே புரவலர் புத்தகப் பூங்காவில் புஷ்பங்களாக மலரும் தகுதி பெறுகின்றன.

நூல்களை வெளியிடுவது மட்டுமல்லாது அவற்றிற்கு வெளியீட்டு விழாக்களையும் தமது செலவிலேயே நடத்தி, நூல் விற்பனையில் கிடைக்கும் பணம் முழுவதையும் எழுத்தாளனுக்கே வழங்கி, நூலின் முந்நூறு பிரதிகளையும் விழா மேடையிலேயே எழுத்தாளனிடம் கையளிப்பது புரவலரின் பாணி. இவற்றைப் பார்த்து வியந்தவர்கள் இந்த நூல்களின் படைப்பாளிகள் மட்டுமல்ல, இலக்கிய ஆர்வலர்களும் ஏனைய நூல் வெளியீட்டாளர்களும் தான்.

தற்போது புரவலர் புத்தகப் பூங்கா ஒரு பலம் வாய்ந்த இலக்கிய நூல்வெளியீட்டு நிறுவனமாக உருவாகியுள்ளது. இந்த நிறுவனத்தின் அத்திபாரம் ஆழமானது; பலமானது. எதிர்காலத்தில் இந்நிறுவனத்தின் பணிகள் விரிவடைந்து கொண்டே செல்லும். அவற்றை இலக்கிய வாதிகள் நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

இதுவரை சிறுகதை, நாடகம், கவிதை, மாதர் கட்டுரை, உருவகக் கதைகள் எனப் பல்வேறுபட்ட இலக்கிய வாடிவங்கள் புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. அந்தவரிசையில் சிவனு மனோகரனின் 'ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்' என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியும் அடங்குகிறது.

சிவனு மனோகரன் மலையகத்தின் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். மலையகத்தின் சமகாலப் பிரச்சனைகளை மண்மணம் கமழ எழுதுபவர். அவருடைய பார்வை ஆழமானது; மொழி தனித்துவமானது, தேசிய மட்டத்தில் அவருடைய பலகதைகள் பரிசில்கள் பெற்றுள்ளன. அவருடைய இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு அணிசேர்க்கும் எனத் திடமாக நம்பலாம்.

தி. ஞானசேகரன்

பதிப்பாசிரியர்.

06.01.2008

3-B, 46வது ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06.

தொ.பே - 011-2586013

அணிந்துரை

உலக இலக்கியத் தரத்திற்கு இணையாகத் தன் சிறுகதைகளை உயர்ந்து நிற்கச் செய்தவர் புதுமைப்பித்தன்.

அதனால் சிறுகதைகள் மூலம் சிகரங்களைத் தொட்ட ‘ஞானபீடம்’ ஜெயகாந்தனே “சிறுகதையின் மூலவர்” எனப் புதுமைப்பித்தனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அதேபோன்று மலையகச் சிறுகதை வரலாற்றுக்கும் ஒரு மூலவர் இருக்கிறார். அவர்தான்.....

பத்திரிகை, அரசியல், தொழிற்சங்கம், படைப்பிலக்கியம் என்ற பன்முக ஆற்றல்களால் ஒரு யுகப்புகழ்ஷராகக் கணிக்கப்பட்ட கோ. நடேசய்யர். இவர் எழுதிய “இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்” என்ற சிறுகதையே மலையக மண்ணின் முதல் பிரசவம் என்பது கலாநிதி மு. நீத்தியானந்தனின் ஆய்வுப் பதிவாகும்.

ஐம்பதுகளுக்குப் பின்னர் இலங்கை அரசியலில் இடதுசாரிகளின் வருகையோடு யதார்த்தவாத சிந்தனைகள் படைப்பாளிகளிடம் தலை தூக்கின. மலையகமும் ஆக்கபூர்வமான படைப்புக்களால் தலை நிமிர்ந்தது.

எழுத்தாளர் என். எஸ். எம். இராமையா சிறப்பான சிறுகதைகளை மிகக் குறைவாக எழுதினாலும், சிறுகதைகளுக்கு ஓர் உருவம் கொடுத்தவர் என்பது உண்மைக்குப் புறம்பானதன்று.

கனிமணி. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதியதோடு, “மலையகம்” “மலையக இலக்கியம்” என்ற அடையாளத்தை பேனாவில் பேச வைத்தவர்.

எழுத்துச் சூரியன்களாக ஏற்றம் பெற்ற தெளிவத்தை ஜோசப், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், சாரல் நாடன், மு. சிவலிங்கம், நயீமா. ஏ. சித்தீக், மலரன்பன் போன்ற ஒரு தலைமுறையுடன் கைகோர்த்துக் கொள்ள ஓர் இளைய பரம்பரையினர், இப்போது கிழுக்குத் திசை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களின் சிருஷ்டிகள் சிற்றேடுகளில் சிறகு விரிக்கின்றன. பத்திரிகைகளில் பவனி வருகின்றன.

ஆனாலும்.... அந்தப் புதிய வரவுகளின் எழுத்தில் ஒரு நிஜம்.

அந்த நிஜங்கள் நீர்த்துப் போகாமல் அடுத்து வரும் தலைமுறைக்கு அலங்காரமாய் இல்லாமல் - அஸ்திவாரங்களாய், அஸ்திரங்களாய் ஆக்குவதுதான்...

புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் தவம்!

அந்த வேள்வித் தீயில் இருந்து ஒரு வேள்வித் தீ! சிவனு மனோஹரன்...

அவரது சிறுகதைத் தொகுதி “ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்”, அணிந்துரைக்காக அந்தத் தொகுதியில் உள்ள பதினைந்து கதைகளையும் வாசிக்கிறேன்; சுவாசிக்கிறேன்.

ஒரு படைப்பாளியின் பலதரப்பட்ட படைப்புக்களை ஒரே நேரத்தில் பார்வையால் பதியம் போடும் போதுதான், அந்தப் படைப்பாளியின் நோக்கும், போக்கும் மட்டுமல்ல திக்கும் எதுவென்பதைத் துல்லியமாகத் தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

தனது மண்ணில் புரவலாகக் காணப்படும் சமூகப் பிரச்சனைகளின் யதார்த்தங்கள், மூடத்தனமான நடைமுறைகள், பலரது வாழ்க்கையில் மறைந்திருக்கும் இருள் சூழ்ந்த பகுதிகள் சிவனு மனோஹரனின் எழுத்து வலைக்குள் சிக்கி இருக்கின்றன. அந்த அறியாமையின் அடிமைத் தனத்திலிருந்து தனது மக்களை விடுவிப்பதற்காக, தனது இதயத்திலிருந்து கசியும் இரத்த உணர்வோடு எழுத்தாணிப் போராட்டம் நடத்துகிறார்.

பக்கங்கள் தட்டுப்பாடு கருதி பதினைந்து கதைகளில் சில கதைகளை மட்டும் பதச்சோறாகத் தொட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன். அதனால் மற்றக் கதைகள் மட்டம் என்பது கருத்தல்ல. எல்லாக் கதைகளிலும் சமூக இருப்புக் குறித்த கேள்விகளே சல்லடையாகத் துளைக்கின்றன.

முதல் கதையாக முத்திரைக் கதையாக இடம் பெற்றுள்ளது “கொடாபீர்”. இந்தக் கதையில் லயத்து வீடுகளே கோழிக்கூடாக இருக்கும் நிலையில் கோழிக்குக் கொட்டகை அமைக்க முயற்சிக்கும் ஒரு பெண்ணை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்துள்ளார். அதன் மூலம் தோட்டத்துப் பெண்களின் தொலைந்துபோன உள்ளங்களைக் காணமுடிகிறது.

வாழ்வின் அந்திம காலத்திற்குப் பயன்பட வேண்டிய சேமலாபநிதி அந்திமக் கிரியைகளுக்குக் சுவட பயன்படாதது மட்டுமின்றி பெற்ற

தாயையே பிச்சைக்காரியாக்கும் சித்த சுவாதீனமான மகன்மார்களுக்கு மூளைச்சலவை செய்ய *“பெரியசல்லி”* லைப் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

“எட்டாவதா பொறந்த பொட்டச்சிக எட்டிப் பார்த்த வுடெல்லாம் குட்டிச்சுவரு” எனப் புலம்ப வைத்திருப்பது *“காளி சேட்ட”*யின் விளைவுகளாலான காயத்தின் வடுக்கள். சிறகுகளுக்குப் பதில் சிலுவைகளை சுமக்க சின்னஞ்சிறுகளின் சிறப்பான எதிர்காலத்திற்காக சிந்தனை நீர் தெளிக்கும் முயற்சி.

மலினப்பட்டுப் போன புத்த தேசத்திலிருந்து பூக்கும் புதுமலர்கள் கூட பிணவாடை தறிக்கும் கொடுமைகளைக் கண்டு வெதும்புகிறார். *“மலினங்கள்”* மலினப்பட்டுப் போய்விடக்கூடாது என்பதற்காக காகங்களைக் குறியீடாக்கி, அவைகளின் கூட்டுறவின் மூலம் மனித மனங்களுக்குள் ஓர் ஒட்டுறவை ஏற்படுத்துகிறார்.

“பாட்டைக் கழுத” வசந்தங்களை வரவழைத்துக் கொடுத்தாலும் வாங்கத் தயாரில்லாத ஜென்மங்கள். உணர்வுகள் முனைப்புப் பெறும்போது உடல்களின் உரசல்களில் உன்னதம் தேடிக் களைத்துப் போனோர் பற்றிய கணிப்பீடு. இல்லை இதற்கு ஈடு.

அர்த்தமற்ற நடைமுறைகளில் திளைத்துப் போன இந்தச் சமூகத்திற்கு வீழ்ச்சியைக் கற்றுக் கொடுத்தது யார்? என *“கருமாத்ரி”* வீட்டில் வினா தொடுக்கிறார். எம் விழிகளுக்கும் விழி முளைக்கச் செய்கிறார். இரவுகள் விடிந்து வாழ்க்கை *“விடியாத இரவு”*களாக வாழும் மக்களை நினைத்து, தவறாகத் திணிக்கப்பட்ட மரபுகள் மீது தான் நம்மவருக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் என மனம் குமுறுகிறார், இந்த மண்ணின் எழுத்தாளர்.

பிழைக்கத் தெரியாத மனிதர்களை வைத்து பிழைப்பு நடத்தும் அரசியல் தொழிற்சங்கவாதிகளுக்காக... கொடி கட்டி கோஷம் போட்டு *“கட்சி கருமாத்ரி”* நடத்தும் தொழிலாளர்களுக்காக நெக்குறுகிறார், நமது நெஞ்சை நெகிழ வைக்கிறார்.

விலங்கிடப்பட்டுள்ள விலாசங்கள் விமோசனம் பெறுவதற்காக *“பொய் முகங்கள்”* கிழித்தெறியப்படல் வேண்டும் என்பது சிவனுனின் தீர்ப்பானது, எமக்கும் அது ஈர்ப்பானது.

இந்நூலின் தலைப்புக் கதை *“ஒரு மணல் வீடு”* சில எருமை மாடுகளுக்கும்” கொழுந்து பத்திரிகை நடத்திய புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு சிறு கதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை. அதுவே அவர்

எழுத்திற்கான அங்கீகாரம். இந்தக் கதையின் இறுதியில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.....

“மயிலும் சேவலுமாய் ஆங்காங்கே ஒட்டிக்கிடக்கிற தேர்தல் விளம்பரங்கள் எம் சமூகம் குறித்த பல கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தன.”

இது சிவனுவின் நெற்றிக் கண் நெருப்பாக இருக்கலாம் ஆனாலும் என் நக்கீரப் பார்வைக்குள் ஒரு சந்தேகம் சேவலும் மயிலும் மட்டுந்தானா? மலை முகடுகளில் முகாரி பாடுகிறது? பதில் எப்படி இருப்பினும் மணல் வீடுகள் மச்சு வீடுகளாவதற்கு இவர் பூபாளம் இசைப்பது என் பார்வைக்குள் பதிவாகிறது. எல்லாக் கதைகளிலும் சிவனு மனோஹரன் உயர்த்திப் பிடிப்பது உரத்துப் பேசுவது மனித விழுமியங்களைத் தான்! அதற்காகவே இவரது எழுத்து நடை எழுச்சிப் படை நடத்துகிறது.

வேள்விகளால் அன்றி கேள்விகளால் இந்த உலகை உசுப்பிவிட முடியும் என்பதை சிவனு மனோஹரனின் எழுத்து உறுதிப் படுத்தி இருக்கிறது.

நம்பிக்கை விதை நடப்பட்டுள்ளது. பயனுள்ள அறுவடைகளை எதிர்பார்க்கலாம்!

ஒரு போராளியின் ஓய்வு எதிரிகளை வலிமைப் படுத்திவிடும். எனவே உங்கள் எழுதுகோலுக்கு ஓய்வு கொடுத்து விடாதீர்கள்!

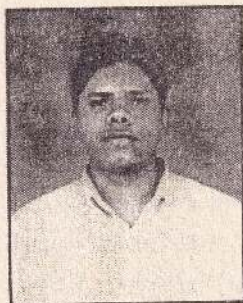
நம்பிக்கைகளுடன்
ஒரு போராளிக் கலைஞன்
கலைச்செல்வன்

மசாஹிமா மன்ஷில்

ஈ/ஜி/02, ஸ்டுவர்ட் வீதி தொடர் மாடி

கொழும்பு - 02.

என்னுரை

ஒரு லயக்குருவியின் உள்ளார்ந்த தேடல், தனக்குள் இருந்த வாசகனை இனங்கண்டு கொள்ளச் செய்தது. அவ்வாசிப்பின் வழி விரிந்த தேடல் “படைப்புலகம்” எனும் புரந்த வெளியை முன்னிறுத்தியது.

அப்போது உள்ளுக்குள் புழுங்கிய வலிகளும் எண்ணங்களும் படைப்புக்களாய் பரிணமித்தன. என் சமூகம் குறித்தான அதிர்வுகளை எழுத்துக்களால் பதிவு செய்தபோது இந்த லயத்துக்குருவி மீண்டுமொரு முறை லயத்தை வட்டமடித்ததை நீங்கள் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

ஓட்டு லயத்தின் ஒற்றை அறைக்குள் எங்கே நானும் என் சமூகமும் சூன்யப்பட்டு போவோமோ? என்ற எண்ணங்களை கட்டுடைப்பு செய்யும் சில நிதர்சனங்கள் மட்டுமே என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியுள்ளன.

தூர தரிசனம் மிக்க எண்ணங்களால் என் சமூக மூடக் கட்டுக்களை உரித்துக் காட்டவேண்டிய தேவைப்பாடு உணரப்பட்டதும் மண்வாசனையோடு அவற்றை வெளிக்கொணரும் முயற்சி பலிதமானதுதான். இலக்கிய உலகால் ஓரளவு என் படைப்புகள் திரும்பி பார்க்கப்பட்டதோ நானறியேன்.

என் சுற்றமும் உறவுகளும் என்னுள் பதியமிட்ட அனுபவ பொக்கிஷங்களை பதிவு செய்தபோது என் சமூகத்தைத் திரும்பி பார்ப்பதற்கு ஆவன செய்திருக்கிறேன் என்ற திருப்தி மட்டும்தான் எஞ்சியது. இப்போது ஒரு லயக்குருவியின் எண்ணங்களும் நம்பிக்கையும் வலுத்திருக்கின்றன.

ஒரு படைப்பாளன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதற்கு உரிய நேரத்தில் வலுங்கப்படும் உணக்கமும் பாராட்டும் தான் உந்து சக்தியாக அமையும் அந்த வகையில் என்னுடைய படைப்பின் உந்து சக்தி அல்லது

பின்புலமாக நான் கருதுவது ஞானம் சஞ்சிகை, வீரகேசரி, தினமுரசு, மித்திரன், தினகரன், தினக்குரல், சுடர் ஒளி போன்ற பத்திரிகைகள் வாழங்கிய ஆதரவைத்தான்

மேலும் எழுத்துலகின் இமையங்கள் தி. ஞானசேகரன், மு. சிவலிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், மல்லிகை சி. குமார், சு. முரளிதரன், கே. ஆர். டேவிட், இரத்தினவேலோன், நீர்வை பொன்னையன் போன்றோரின் வழிகாட்டல்களும், ஆலோசனைகளும் என்னை வழிப்படுத்தியிருக்கின்றன. இவர்களை நன்றியோடு நினைவு சுவர்கிறேன்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள பதினைந்து கதைகளில் 'ஞானம்' சஞ்சிகையில் வெளியான ஒன்பது கதைகள் அடங்கியுள்ளன. எனது வளர்ச்சியில் ஞானம் சஞ்சிகையின் பங்கு அதிகமானது. அச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரனுக்கு எனது மனப் பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் உணர்வுகளால் தீட்டப்பட்ட படைப்புகளை நூலுருவில் கொண்டுவருவதற்கு உதவிய பூரவலர் ஹாசிம் உமர் ஐயா அவர்கட்கும் பூரவலர் புத்தகப் பூங்கா செயற்றிட்டக் குழுவினருக்கும் இத்தருணத்தில் நன்றி பாராட்டுகின்றேன்.

கருத்துப்பகிர்வால் என் படைப்புகளின் செழுமைக்குப் பங்களிப்பு நல்கிய இலக்கிய நண்பர்களுக்கும் நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

ஒரு லைக்குருவியின் மன உணர்வின் வெளிப்பாடாய் அமையும் இச்சிறு நாணல் நாளைய மாணவ சமூகத்தின் துடுப்பால் கரையேற்றப்படும் என்ற நம்பிக்கையுடன்.

தரவளை மேற்பிரிவு

டிக் கோபா.

தொ.பே :- 0774169303

0602514584

06.02.2008

- சிவனு மனோஹரன்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. கொடாப்பு	13
2. பெரிய சல்லி	16
3. பாடமாத்தி	19
4. ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்	24
5. மலினங்கள்	29
6. பொட்டக் கழுத	34
7. சாமிக் குத்தம்	39
8. கருமாத்	44
9. கட்டமொய்	49
10. றீரங்குப் பெட்டி	52
11. நொட்டாங்கை	56
12. கட்டத்துள் விளையாட்டு	60
13. விடியாத இரவுகள்	65
14. கூண்டுப் பறவைகள்	70
15. பொய் முகங்கள்	74

கௌடபு

இன்றொரு புதன்கிழமை. மக்கள் பிரச்சினைகள் தோட்ட நிர்வாகத்திடம் அடிபட்டு அல்லலுறும் நாள். வழமையாகவே ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் தோட்டக் காரியாலயம் நிரம்பித்தான் கிடக்கும். தீர்வுகள் கிட்டப்படுகின்றதோ இல்லையோ மனுக்களுக்கு மட்டும் குறைவே இருக்காது. அன்றும் வழமை போலவே தலைவர் பழனியோடு வந்து நின்றான் ராமு. அங்கே “என்னா ராமு மவனுக்கு இன்னொரு புள்ள கெட்ச்சிருக்கு தானே? கேள்விபட்டது. மவனுக்கு கொஞ்சம் சொல்ல வாணாமா வருஷத்துக்கு ஒன்னு பெத்தா என்னா ஆஷறது, மவன் சோறுதானே திங்கிறது” என்று பெரிய கிளாக்கர் அடுக்கும் கேள்விகளுக்கு பதில்கள் இன்றி தடுமாறும் ராமு தலையை சொறிந்த படியே “மிஸி ஒங்களுக்கு தெரியாதது இல்ல, நானும் மூனு வருஷமா ஒப்பீஸ்க்கும் வீட்டுக்கும் அலஞ்சிகிட்டு இருக்கேன். நீங்க கொஞ்சம் மனசு வச்சா” என்று மறுபடியும் தலையை சொறிந்தான் ராமு.

“வீடு இல்லாட்டி என்னா ராமு நடக்குற வேல எல்லாம் நடக்குதுதானே” என்று ஏளனமாய் வினா தொடுக்கும் கிளாக்கரின் நகைச்சுவையில் இணைந்து கொண்ட சக ஊழியர்களின் சிரிப்பொலிகள் அடங்குவதற்கு சில நிமிடங்கள் தேவையாகப் பட்டன. ஒற்றை அறைக்குள் சீவியம் நடத்துகிறோம் என்பதற்காக சராசரி மனித உணர்வுகளை நசித்து விடத்தான் முடியுமா என்ன? இது எதையுமே உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல் ஓர் இனம் பரிகசித்து ஏளனத்திற்கு உட்படும் போது மனசு வலிக்கத்தான் செய்கிறது.

மீண்டும் “இங்க பாரு ராமு ஒன்னோட பெர்ச்சின பத்தி தொரைக்கும் சொல்லி இருக்கு, அவசரபட்டா எதுவும் நடக்காது. நீங்க நெனைக்கிற மாதிரி வீட்ட முன்னுக்கு இழுத்து கட்டமுடியாது. அதுக்கு எல்லாம் தோட்டத்துல சட்டம் இருக்கு” என்று தனக்கு தெரிந்த தமிழில் நியாயம் கற்பித்தார் பெரிய கிளாக்கர் மெனிக்கே.

இவை எல்லாவற்றையும் வெறுமனே கேட்டு நின்ற தலைவர் “இங்க பாரு ராமு, மிஸிக்கு சொன்னா எல்லாம் நடக்கும்” என்று ஒத்து ஊத வழமையான நம்பிக்கையோடும் எதிர்பார்ப்போடும் பீடியைப் பற்ற வைத்தவாறே வீடு நோக்கி நடக்கலானான் ராமு.

விடாமல் வருத்தும் இருமலால் அல்லலுறும் அம்மாயி ஒரு புறம் தொண்டை செருமி ஆகவாசிக்க ஒரு தம்ளர் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து நீட்டிய கவி

“அம்மாயி இந்த தண்ணியை கொஞ்சம் குடிங்க” என்பதற்கும் அம்மாகுரல் கொடுப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. “என்டா கவி கோழி அட வெச்சி இருந்தேன் இல்ல, எல்லாக் குஞ்சும் பொறிச்சி போச்சு. அடக்கடய கத்தம் பண்ணி இன்னைக்கு மட்டும் என்னோட கொழுந்து கூடயில அடச்சி வையி நாளைக்கு கொடாப்பு வேல முடிஞ்சவுடன எல்லாத்தையும் அதுல விடலாம்” என்றாள் மங்கலம்.

கடந்த ஒரு வாரமாய் மங்கலத்திற்கும் கவிக்கும் இடையில் கொடாப்பு குறித்த முரண்பாடுகள் கடர்விட்டு எரிந்து தற்போதுதான் ஓய்ந்திருக்கிறது. ஆனாலும் மங்கலம் தன் பிடியில் தளராமல் நின்றதாலோ என்னவோ தன் நீண்ட நாளைய கனவும் எதிர்பார்ப்பும் கொடாப்பு ரூபமேற்று அவனைத் திருப்திப்படுத்தியிருக்கிறது போலும். மறுபடியும் மனவோட்டங்களின் உந்துதலால் “அம்மா நாளுக்கு நாள் அம்மாயி நெலம் மோசமாகி கிட்டே வருது. ஏதாவது அவசரம் நடந்திட்டா நாலு பேரு வந்து நிக்கக்கூட எடம் இல்ல. அதுனால இஸ்தோப்ப கொஞ்சம் இழுத்து கட்டுனா வசிதியா இருக்குமே அதவுட்டுப்புட்டு இப்ப நமக்கு கொடாப்பு தேவையாமா?” என்று முடிக்கும் முன்னமே “இங்கே பாருடா ஒங்க அப்பன் புத்திதான் ஒனக்கும் இருக்கு, வயித்த கட்டி வாய கட்டி சீட்டு போட்டதே கொடாப்பு கட்டத்தான், இப்ப வந்து மல்லுக்கு நின்னா எப்பிடி சொல்லப் பாப்பம். ஒங்கப்பன் தொட்ட வேல எதுவுமே வெளங்காது. மூனு வருஷமாத்தான் அலையிறது ஏதாவது நடந்திருக்கா இல்லையே, நாசமா போன அந்த தலைவர் பயலுக்கு கள்ளு வாங்கி ஊத்துனது தான் மிச்சம்” என்று அம்மா அன்று ஆடிய ருத்ரதாண்டவத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த கவியை ராமுவின் குரல் தூக்கி நிறுத்தியது.

இயல்பு மாறா அதே எதிர்பார்ப்புடன் “அப்பா இஸ்தோப்ப இழுத்துக் கட்ட லெட்டர் கெடச்சிறுச்சா?” என்று ஒடி வரும் கவியின் தலையை வருடியபடியே அம்மா நீட்டிய சாயத்தை உறிஞ்சி பருகத் தொடங்கினான் ராமு.

மீண்டும் மனசு வெறுப்பின் உச்சம் தொட அதே நெருக்கடியோடும் புழக்கங்களோடும் அன்றைய இரவும் விடிந்து போனது. இயல்பாய் துளிர்விடும் தன் மன உணர்வுகளை உள்ளுக்குள்ளேயே போட்டு புழுங்கும் கவியின் கனவுகள் கால் தழைத்து பயணிக்கப் பிரியப்படும் போது எல்லாமே அந்த ஒற்றை அறைக்குள் மழுங்கடிக்கப்படுவது நியாயமில்லைத் தானே? அது எப்படியோ எங்கோ ஒரு மூலையில் தோட்ட நிர்வாகம் குறித்த நடைமுறைப் பிறழ்வுகள் வடுக்களாய் அவனுள் விழுந்த வண்ணமேதான் இருந்தன.

நேரம் ஏழு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. பெரட்டுக்கு சென்று வந்த ராமு “அப்பு இன்னைக்கு நம்ம கிளாக்கர் நோனா வீட்டுல கொடாப்பு துப்பரவு செய்யணுமா, லீவுல வீட்டுல சும்மா இருந்தா லயத்து தருதலங்க ஒன்ன கெடுத்து புடுங்க நீயும் பொறப்புடு” என்ற கட்டளையின் ஆத்மார்த்தமாய் ராமுவை பின் தொடர்ந்தான் கவி.

இந் நடைமுறைகள் கவிக்கு புதினமன்று. வழமையாகவே பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் தோட்ட நிர்வாகிகளின் பணிவிடைகளும் பணிகளுமே

சிவனு மனோஹரன்

விடுமுறையை விழுங்கி ஏப்பம் விடுவதுண்டு. அன்றும் வழமை போலவே நாற்த் தொலையும் கொடாப்பினுள் நுழைந்த கவிக்கு வழமையை விட இன்னுமே மனசின் ரணங்கள் அதிகரித்துப் போனதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் தன் எண்ணங்களை வெளிக்காட்டிக் கொள்வதற்கான அல்லது பகிர்ந்து கொள்வதற்கான அறிவோ ஆளுமையோ அவனிடம் இல்லை என்பது கலப்படமற்ற உண்மை.

மேல்மட்ட நிர்வாகிகளின் அழுகிப் புழுத்த குப்பைகளாய் நிரம்பிக் கிடக்கும் கழிவுகளை அகற்ற எத்தனித்தபோதுதான் தனக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையே எழுந்த கொடாப்பு குறித்த பிரச்சினைகள் நினைவு முட்டி முனைப்புப் பெற்றது கவிக்கு. முன்பெல்லாம் எத்தனையோ தடவைகள் இக் கொடாப்பு சுத்தத்திற்காக வந்துபோனபோதெல்லாம் முளை விடாத பல்வேறு கேள்விகள், புதிய அவதானங்கள் கவியை பல்வேறு கோணங்களில் சிந்திக்கத் தூண்டிப் போனதோடு அவனுள் புது விதமான குழப்பங்களையும் பதியமிட்டுத்தான் போனது. தன் இருப்பிடத்தோடு கொடாப்பினை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் மனசு, மெனிக்கே நோனாவின் கொடாப்புப் போலவே விகாரப்பட்டுத்தான் போனது. அந்தக் குழப்பங்களும் புழுக்கங்களும் மாறாத படிக்கு வீட்டை அடைந்தான் கவி.

தன் நீண்ட நாளைய கனவு நனவாகிப் போன பெருமிதத்தில் பகலில் வெளியிலும் இரவில் வீட்டினுள்ளும் செளகரியப்படும் வகையில் கனகச்சிதமாய் கொடாப்பு அடிக்கப்பட்டிருந்தது. கண்களில் ஒளி மின்ன “என்னங்க கொடாப்பு வேல முடிஞ்சி போச்சி இனிமேல அந்திப்பட்டா கோழி அடைக்கிற வேல இல்ல” என்று அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் விகாரப்பட்டுக் கிடக்கும் சுறைபடிந்த பற்களைக் காட்டி புன்னகைத்து விட்டு உள்ளே செல்லும் அம்மாவையே வெறித்துப் பார்த்தான் கவி.

இத்தனை நாட்களுமே அம்மாவின் கூடைக்குள் அடைக்கலம் பெற்றிருந்த கோழிகள் அன்று முதல் கொடாப்புக்கு இடம் மாற்றம் பெற்றிருந்தன. கொடாப்பின் மீதான வெறுப்பு அதிகரித்துப் போயிருந்தாலும் எங்கோ ஓர் ஆவல் உள்ளுக்குள் ஓடத்தான் செய்தது. அதன் வெளிப்பாடாய் வீட்டு கொடாப்பினை ஒரு முறை நோட்டமிடுகிறான் கவி. சுதந்திரமாய் உலவித் திரியும் கோழிகளின் நிலை விவரிக்க முடியாத ஒரு நெருடலை ஏற்படுத்த, அந்த வலியின் ஊடே ஒரு முறை வீட்டை நோட்டமிடும் விழிகள் மறுபடியும் கொடாப்பினுள் வந்து விழ, மீண்டும் மனசு கனக்கிறது. அங்கே மீண்டும் அடைக்காக கொக்கிரிக்கும் கோழியின் தொனி கவியின் காதுகளை ஊடறுத்து உள் நுழைகிறது. அது தன் இனம் குறித்து கேலியும் கிண்டலுமாய்க் கூட அவனைச் சென்றடையலாம்.

ஞானம் ஒக்டோபர் 2006

பெரிய சல்லி

நேரம் ஏழு மணியைத் தாண்டி இருக்க வேண்டும். மென்மையான இருள் படர்ந்து தோட்டம் நிரப்பத்தில் கிடந்தது. அப்போது ஒட்டு லயத்தை வந்தடைந்த தலைவர் கிருஸ்ணசாமி நேரே பங்கஜத்தின் வீட்டினுள்ள்தான் நுழைந்தார். அங்கே புகை மண்டிக் கிடக்கும் அடுப்படிக்குள் அல்லாடிக்கொண்டிருந்த பங்கஜம் தலைவரைக் கண்டதும் “என்னங்க சாமி இந்த நேரத்துல இங்கே வந்து நிக்கிறீங்க ஏதாவது நல்ல சேதி சொல்ல வந்தீங்களா...” என்றதும் “ஆமா பங்கஜம் ஒனக்கு பெரிய சல்லிக்கு செக்கு வந்திருக்கு, நாளைக்கு அந்திக்கு ஒப்பீசுக்கு வந்து செக்க வாங்கிக்க அத சொல்லிட்டு போகத்தான் வந்தேன்” என்றதும் “காடு மல ஏறி அட்டையிலயும் தண்ணியிலயும் செத்து சம்பாதிச்ச சல்லி, அந்த புண்ணியவானுக்கு தின்னு பாக்க கொடுப்பன இல்லாம போச்சி” என்று கண்ணைக் கசக்கியதைக் கண்ட தலைவர், “இங்க பாரு பங்கஜம் தாயிக்கும் புள்ளக்கிம் ஆயிரம் பெரச்சின இருக்கட்டும். எது எப்பிடி போனாலும் நாளைக்கு கொள்ளி வெக்க போறவன் அவன்தான். அதுனால முனுசாமியையும் கூட்டிக் கிட்டு ஒப்பீசுக்கு வா” என்று விடை பெற்றுக் கொண்டார் தலைவர் கிருஸ்ணசாமி.

நீண்ட நாளைய கனவு நனவாகப் போகும் சந்தோஷத்தில் தன் எண்ணப் பகிர்விற்காக பக்கத்து வீட்டுப் பார்வதியை நாடினான் பங்கஜம். “இங்க பாருடி பங்கஜம் இந்தக் கால பய புள்ளைகள் நம்புனம், அப்புறம் நாமத்தான் ரோட்டுல நிக்கணும். புள்ளைகள் நம்பி ஏமாந்துப் போனவங்க பாக்கிறம் இல்ல. அதனால ஒழுங்கா யோசன பண்ணு. ஒனக்கும் ஒரு பொட்டப் புள்ள இருக்கு இல்ல. எல்லாத்தையும் இவன் வாயில போட்டுட்டா அவ பாவம் இல்ல. ஒரு நேர சோறு போடவே கணக்குப் பார்த்தவன் முனுசாமி. அதுனால யோசிச்சி செய்யி. கட்டையில போற நேரம் நம்ம கையிலயும் நாலு காச இருக்கணும்” என்றதும் எல்லாப் பக்கங்களையும் யோசிக்கத் தொடங்கினான் பங்கஜம்.

இளமை தொலைந்து முதுமை வந்து அவஸ்திக்கும் போது உறவுகள் முதியவர்களை துச்சமாய் தனிமைப் படுத்தி விட்டு ஒதுங்கிக் கொள்ளும் கொடுமை இன்னுமே நம் சமூகத்தில் இருந்து களையப் படவில்லை என்பதை நினைக்கவே சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது. அன்றைய இரவுத் தூக்கம் கண்களைத் தழுவாமல் பங்கஜத்தை அவஸ்தைப்படுத்தியதோடு புலர்ந்து போனது.

மறுநாள் மலையில் “என்னடி பங்கஜம் பெரிய சல்லிக்கு செக்கு வந்திருக்காமே மவனுக்கு சொல்லி அனுப்பிட்டியா, இங்க பாருடி நம்ம என்னதான் தெனாவட்டா

சிவனு மனோஹரன்

திரிஞ்சாலும் கடைசி காலத்துல அண்டுறதுக்கு ஒரு எடம் வேணும். அதுனால பழக எல்லாத்தையும் மறந்துப் புட்டு மவன கூட்டிக்கிட்டுப் போ” என்றாள் சிவகாமி.

மறுபடியும் கடந்த கால கொடூரங்களை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்க்கிறாள் பங்கஜம். மனசு வெறுப்பின் உச்சத்தைத் தொட்டாலும் தாய்மை எல்லாவற்றையும் மறந்து மறுபடியும் உறவு அன்பு என்று ஒரு கட்டத்திற்குள்தான் வந்து விழுகிறது. பழைய கோபதாபங்களை பெரிய சல்லி விழுங்கி ஏப்பமிட்டது.

அசுர வேகத்தில் கரையும் காலம்தான் நமக்கு பல்வேறு பாடங்களைக் கற்றுத் தருகிறது. ஆனால் பாடம் புகட்டப்பட்டும் திருந்தாத சில ஜென்மங்களை எந்த வகைக்குள் அடக்குவது என்பதுதான் பெரிய கேள்விக் குறியாக உள்ளது. நீண்ட நாட்களாகவே வந்து போகாத பங்கஜத்தின் மகள் பரிமளம் திடீரென வந்து நிற்கவும் ஆடிப் போனாள் பங்கஜம். தன்னை மறந்து கட்டித் தழவி அழுது புலம்பித் தீர்த்தாள். அப்போது “என்டா முனுசாமி ரொம்ப நாளைக்குப் பெறகு தங்கச்சி வந்திருக்கா இல்ல, நம்ம சந்திக் கடைக்குப் போயி ஒரு செமனு டின்னு வாங்கிட்டு வா, நல்லது தின்னு எத்தன நாளோ” என்றதும் “ஆமா அப்பன் வீட்டு சொத்துப் பாரு ஒடுன ஒட்டத்துல அள்ளிக் கிட்டு வாறதுக்கு, இவங்க என்னா பெரிய மகாராணியா உள்ளத தின்னா செத்துப் போயிருவாங்களோ” என்றதும் “அடி செருப்பால யாருக்கிட்ட என்னாப் பேசிற. என்னடா கையில வெச்சி தாங்குறானேனு பாத்தேன். இருப்பு இருக்கும் மட்டும் தானா ஆட்டம், எல்லாத்தையும் வாங்கி முடிச்சிட்ட இல்ல அதுதான் கொரலு ஓசருது. என்னடா எலி அம்மணமா போகுதேனு பாத்தேன் இப்பதானே புரியது, இல்ல அது சட்டப் போட்டுகிட்டுதான் போகுதுனு”.

“இங்க பாருடா என்னோட பெரிய சல்லியில இவளுக்கும் பங்கிருக்கு. கூடப் பொறந்தவ கண்ண கசக்கிட்டு வந்து நிக் குறா நெஞ்சில கொஞ்சம் கூட ஈரம் இல்லாம இப்பிடி பேசறியே” என்றதும் “இங்க பாரு கெழவி, நீயே ஒரு தண்டச்சோறு, இதுல வித்த மாட்டுக்கு என்னா வெல இருக்கு, இருக்க இஸ்டமுனா இரு, இல்லனா போயிகிட்டே இரு” என்று விருட்டென வெளியேறினான் முனுசாமி.

தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு அழுது தீர்த்த பங்கஜத்தை பரிமளம் எவ்வளவோ தேற்ற முயன்றும் முடியவில்லை. தன் மனப் பாரம் தீரும் மட்டும் அழுது தீர்த்தாள். விதியின் கொடூர ஆட்டங்களில் சிக்குப்பட்டு தனித்திருந்து அல்லல்பட்ட வேளைகளில் இரண்டு பிள்ளைகளையும் வளர்ப்பதற்கு பட்ட கஸ்டங்களை எல்லாம் எண்ணி அழுது தீர்த்தாள். எல்லாவற்றையும் நெர்டிப் பொழுதில் விழுங்கி ஏப்பமிட்டு நெஞ்சில் ஏறி மிதித்து விட்டு போகும் முனுசாமியை நினைக்கும் போதெல்லாம் பங்கஜம் வெகுவாய் குழம்பித்தான் போனாள். அப்போதும் கூட ஏதோ கோபத்தில் பேசிவிட்டு போய் விட்டான். வெளியில் சென்று திரும்பினால் எல்லாம் சரியாகி விடும் என்றுதான் மகளைத் தேற்றினாள்.

இரவு எட்டுமணியிருக்கும் முழு போதையில் தள்ளாடியபடி உள் நுழைந்த முனுசாமி “ஏண்டி ஓடுகாலி, எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் இருந்தா இங்க வந்து

அதிகாரம் பண்ணுவ இன்னொருத்தன் வீட்டுக்கு போன சிறுக்கி, ஒனக்கு பணத்துல பங்கு கேக்குதா” என்று கொத்தாய் தலை மயிரை பிடித்து இழுத்து பரிமளத்தை தாக்கத் தொடங்கினான். வலி தாழாமல் பரிமளம் போட்ட கூச்சல் அந்த லயத்து சனங்களையே ஒன்று திரட்டியது. முடியும் வரை திட்டித் தீர்த்துவிட்டு தாயையும் மகளையும் வெளியில் தள்ளி கதவடைத்து ஆறுதல் கண்டான் முனுசாமி.

மனசின் புழுக்கங்கள் எதையுமே தாயிடம் கூட சொல்லாத பரிமளம் இரவு முடியும் மட்டும் அழுது தீர்த்தான். ஆனால் எதையுமே தாயிடம் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை, அழுது ஓய்ந்த அசதியில் சற்று கண்ணயர்ந்த பங்கஜம் விழித்துப் பார்த்தபோது உண்மையில் ஆடித்தான் போனான். மனசு விபரீத எண்ணங்களில் தோய்ந்து திரும்பும் முன்னமே செய்தி காதுக்கு எட்டியது. துடிதுடித்து சீவன் இற்று உதிரும் வரை அழுது தீர்த்தான் பங்கஜம். இருப்பினும் வெறுப்பின் உச்சத்தில் இப்படி பலியாகிப் போன பரிமளம் திரும்பவா போகிறான்? கால ஓட்டத்தில் இக்கொடுமை யையும் கூட எல்லோரும் மறந்துப் போயினர். ஆனால் அன்று முதல் நடைப்பிணமாய் உலவத் தொடங்கிய பங்கஜம் பாதி நாட்களில் தன் நிலை குறித்து புலம்பத் தொடங்கி விட்டான். உணர்வுகள் மடிந்து வாழ்தலின் பற்றுதல் அறுந்து போயிருப்பினும் பாழாய்ப் போன வயிறு பசிக்கத்தான் செய்கிறது. அதற்காக சரி இரண்டொரு இடங்களை சுற்றிதான் வரவேண்டியிருந்தது.

அன்றொரு சம்பள நாள் கொழுந்து மடுவம் தோட்ட மக்களால் நிரம்பிக் கிடந்தது. உச்சிமல தோட்டத்த சுற்றி திரும்பியதில் தோளில் கிடந்த அரிசிப் பை கனத்தது. அப்படியே பொடிநடையாக லயத்தை நோக்கிப் பயணித்த பங்கஜத்தை “அடியேய் பங்கஜம், கொஞ்சம் நில்லுடி ஒன்ன பாத்து எவ்வளவு நாளாச்சி” என்றவாறே அருகில் வந்த மாரியாயியை ஒரு முறை மேலிருந்து கீழாக நோட்டமிட்ட பங்கஜம் இலேசாய் ஒரு புன்னகையை உதிர்த்து விட்டு மறுபடியும் பயணிக்க லானான். அப்போது “ஏண்டி இப்பிடி மாறிப் போயிட்ட ஒனக்கு சேதி தெரியுமா எனக்கு பெரிய சல்லிக்கு செக்கு வந்திருச்சி மவன வர சொல்லி கடுதாசி போட்டுட்டேன். நாளைக்கு தான் எடுக்கப்போறேன் சும்மா சொல்லப்படாது மவனும் மருமவனும் என்ன ராணி மாதிரி பாத்துகிறாங்க” என்றதும் மறுபடியும் ஒருமுறை மாரியாயியை திரும்பி பார்த்த பங்கஜம் கைகொட்டி வாய்விட்டு சிரித்த படியே நடக்கலானான். பங்கஜத்தின் நடத்தை மாற்றத்தை விளங்கிக் கொள்ளாத மாரியாய் குழப்பத்தில் உறைந்து நிற்க, தூரத்தில் புள்ளியாய் மறைந்து கொண்டிருந்தாள் பங்கஜம். அப்போது அவளின் வாய் முணுமுணுக்கும் “பெரிய சல்லி, பெரிய சல்லி” என்ற புலம்பல் மட்டும் தெளிவாய் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

ஞானம் ஜூன் 2006

பாடமாத்த

எல்லோர் முகமும் இறுக்கத்தில் கிடந்தது. ஸ்தோப்பு ஒரு விதமான நிசப்தத்தில் உறைந்திருந்தது.

குமட்டல் வாசனையோடு ஊதுவர்த்தி எரிந்து கரைந்தது. ஆங்காங்கே எழுந்து மறையும் சலசலப்பும் ஆதங்கமும் என்னுள் ஒரு விதமான அதிருப்தியை ஏற்படுத்தின.

“ஏன்டி மாரியம்மா என்னாத்தான் எண்ணெய்ய பூசிக்கிட்டு பெரண்டாலும் ஒட்டுற மண்ணுத்தான் ஒட்டுமுனு சொல்லுறது நெசமாத்தான் இருக்கும் போல..”

“தேங்கா ஒடஞ்சிறுக்கிறத பாக்குறல்ல எவ் அம்சமா ஒடஞ்சிறுக்குனு ?

“இந்தக் குட்டிக்கு ஆயிக அவளோத்தான்டி, கம்மா மனசப் போட்டு கொழப்பிக்கிறதுல அர்த்தம் இல்லை.”

“அட நீ வேறடி இவ கொழுப்பெடுத்த சிறுக்கி, இல்ல பஞ்சம் பொழைக்கப் போன எடத்துல வாயி கைய வச்சிக்கிட்டு கம்மா இருந்தாத்தான் போச்சி, இல்லனா இப்படித்தான் கொட்டத்த அடக்கிப் புடுவானுங்க”

“ஒடம்புல கொஞ்சம் ரெத்தம் எறிட்டா இருப்புக் கொள்ளாது இல்ல, அதுத்தான் வால நறுக்கிப்புட்டானுங்க. போன எடத்துல ஒழுங்கா பொழைக்கத் தெரியாத கூழுட்டைக்கு எல்லாம் இந்தக் கெதித்தான்.”

“எங்கவூட்டு சிறுக்கி மவளக்கு சொல்லித்தான் வச்சிருக்கேன் வஞ்சகம் இல்லாம வயித்துக்கு சோறும் மானத்த மறைக்க துணியும் வேணுமின்னா ஒழுங்கு மரியாதையா நடந்துக்கனு. மாசம் பொறந்தா சல்லி வந்து சேறுதில்ல இதுல மண்ணள்ளி போடுற சிறுக்கி மவ புள்ள இருந்த என்னா? இல்லாட்டி என்னா?” என்று வாய்க்குள் குதப்பிக் கொண்டிருந்த வெற்றிலையை பசக்கென கானில் துப்பியபடியே பேச்சைத் தொடர்ந்தாள் ராசம்மா.

அழுது புலம்பி பெத்த வயிறு படும் பாடு மனசை உலுக்கிப் போனது.

“ஒத்தப் புள்ளனு உருவி, உருவி, வளத்தேனே ஒத்தப் புள்ளையும் இப்படி ஒன்னுமில்லாம போச்சே!”

“நான் என்ன செய்வேன் சாமி !”

“இப்படி தலையில் கல்லத்தூக்கிப் போட்டிட்டியேடி பாவி” என்று அழுது ஓயும் மனசில் மீண்டும் மீண்டும் அதேமுள் தைக்கும் நினைவுகள் படமாய் விரிகின்றன.

பிஞ்சு மனம் மாறாமல் அதே ஒளி மின்னும் எதிர்பார்ப்புகளை கண்ணில் தள்ளி அவள் தொடுத்த வினாக்கள் ஈட்டியாய் இதயம் கிழித்தன.

“அம்மா என்னுட்டு புஸ்தகமெலாம் அட்டால்ல கட்டி வெச்சிருக்கேன், எல்லாத்தயும் பத்திரமா பாத்துக்கம்மா !”

“அட்டால்ல எலி வேற இருக்கு இல்ல, கடிச்சி கிடிச்ச புடப் போவதுமா”

“அட இவ வேறடி, இனிமேத்தான் வந்து படிச்சி பட்டதாரியாகி ஒலகத்த நிமித்தப் போற பாரு”

“எல்லாத்தையும் தல முழுகிட்டுத்தான் வந்திட்ட.. வந்த எடத்துல வாயி கைய பத்திரப்படுத்தி நாலு காசு சம்பாதிக்கப்பாரு”

“அதவுட்டுப் புட்டு ஏடாகூடமா எதாச்சும் பண்ணுன, ஒங்கப்பன் புத்தி தெரியுமில்ல ..?”

“அம்மா அம்மா, மேட்டு லயத்துல ஆயிப் புள்ள எப்படிமா இருக்கா ?”

“ஸ்கூலுக்கு போறா இல்ல?

“சுமதி டீச்சர கண்டியாமா ?

“என்ன கேட்டாங்கலாம்மா ?

“ஏன்டி மிஸி சொல்லுற மாறி கேக்குற இல்ல, இங்கேயே இருந்து பொழைக்கிற வழியப் பாருடி”

“இல்லமா என்னால இங்க இருக்க முடியாதுமா”

“மிஸி இல்லனா மாத்தயாவோட இருக்க பயமா இருக்குமா”

“மாத்தியா தண்ணியப் போட்டுட்டு வந்தா பயமா இருக்குமா”

“என்னக் கூட்டிக்கிட்டு போயிருமா”

எனக்கு பயமா இருக்குமா என்று முந்தானை தலைப்பில் முகம் புதைத்து அழுத பிள்ளையின் ஏக்கமும் பீதியும் மீண்டும் மீண்டும் நெருஞ்சி முள்ளாய் மனம் தைத்தது.

“பாவிப் பயலுக, புள்ள ஒடம்பெல்லாம் சூடுப்பட்ட தழும்பா இல்ல இருக்கு”

சிவனு மனோஹரன்

“இதக் கூட பாக்காம இல்ல பொணத்த கொண்டு வந்திட்டானுங்க”

“பேருக்கு தலவர்மாருன பீத்திக்கிட்டு திரிஞ்சா பத்தாது. வாங்கி ஊத்துரத மூத்திரம் குடிக்கிற மாறி குடிச்சிப்புட்டு எல்லரத்தையும் மூடி மறைக்கிற பயபுள்ளைக வூட்டுல ஏதாச்சும் நடக்கணும்”

“அதோட யார சொல்லியும் குத்தம் இல்ல. ஊரு உலகத்துல எல்லாரும் சம்பாதிக்கிறாங்கனு ஆச கெடந்து அடிச்சிகிறுச்சி. இப்ப பாக்குற இல்ல சொளயா அள்ளிக் குடுத்திட்டு நிற்கிறத” என்று ஆங்காங்கே எழும் அதிருப்திகள் என்னுள் என் சமூகம் குறித்த பல்வேறு குழப்பங்களை விட்டுச் சென்றன.

“நடந்து முடிந்த கொடுமைக்கு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான நியாயங்களைச் சொல்லி மனப் புழுக்கங்களை தீர்த்துக் கொண்டாலும் என்னுள் உறைந்த சோகம் அகலாதபடிக்கு அப்படியே நிரம்பியிருந்தது.

தன் வசந்தங்களை காவு கொடுத்து இருதலைக் கொள்ளியாய் அந்தப் பிஞ்சு மனம் பட்ட வேதனை, ஒரு தீர்மானத்திற்கு வர முடியாமல் நிலை தடுமாறி நின்ற அந்த நிமிடங்கள் எல்லாம் மனமதில் ஆடும் கோரத்தாண்டவத்தை வலுப்படுத்திப் போனது. இறுதியாய் அவள் என்னிடம் பேசிய வார்த்தைகள் இன்னுமே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

“சின்ராகண்ணே, நான் கொழும்புக்கு வேலைக்குப் போறேன்”

“ரெண்டு மாசத்துல திரும்பி வந்துருவேன் புஸ்தகமெல்லாம் அட்டால்ல கட்டி வச்சிருக்கேன். திரும்பி வந்தோன ரவ் ஸ்கூலுக்கு வாறேன்”

என்று மென்று விழுங்கி ஈரவிழிகளோடு அவள் விடை பெற்ற விதம் மீண்டும் மீண்டும் மனம் உலுக்கிப் போனது.

ஏதோவொரு விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்பதை சகலரும் உணர்ந்திருந்த போதும் ஒன்று கூடி ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரமுடியாத குழமத்தில் சிக்கியிருக்கிறோம் என்ற உண்மை என் கயத்தைச் சுட்டது.

அதனால்தானோ என்னவோ உள்ளுக்குள் வீழ்த்தப்பட்ட புகைச்சல்கள் வார்த்தைகளாய் வெளிப்பட்டன.

“அண்ணே தீர விசாரிச்சு பாத்தீங்க இல்ல”

“இங்கே இருக்குறப்ப அம்மாளுக்கு எந்த நோய் நொடியும் இல்லையே”

“அப்பறம் எப்பிடி?”

“இன்னைக்குப் படுத்தா நாளைக்கு எழும்புறது நிச்சயமில்ல”

“இதுல நீவேற வியாக்கினம் பேசுற”

“விடுவியா”

“இல்லண்ணே நாளைக்கு நம்ம வீட்டுல..”

“அட சும்மா இருப்பா”

“இந்தப் புள்ளைக்கு அம்சமே அவ்ளோத்தான். வா ஆக வேண்டியதப் பாப்பம்” என்று பம்பரமாய் சுழலும் தோட்டத் தலைவரின் சமூகக் கரிசனை என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

வாய்க்கரிசி தொடங்கி நீர்மாலை வரைக்குமாய் ஈமச் சடங்குகள் கச்சிதமாய் அரங்கேறின.

நேரம் செல்ல மனசு அவஸ்தைக்குள் விழுந்தது. பிணத்தை தூக்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் முழுமையாய் நடந்தேறி இருந்தன.

“ஐயோ நா பெத்த மவளே”

“போறியா சாமி ?”

“என்ன அநாதயாக்கிட்டு போறியா சாமி ?”

“ஐயோ ஈரக்கொல எல்லாம் பிச்சிகிட்டு போவுதே”

என்று தாயுள்ளம் கதறி அழும் போது கூடியிருந்தவர்களின் கண்கள் நிரம்பிய குளமாய் வழிந்தோடின.

தோட்டம் திரண்டெழு பட்டாசு சேங்கண்டியுடன் ஊர்வலம் பாடமாத்தியை வந்தடைந்தது.

“நா அப்பவே சொன்னேன் இல்ல”

“இந்தக் குட்டிக்கு வீட்டாச இல்லனு !

“பொணத்த தூக்குனதும் தெரியல இங்க வந்து சேர்ந்ததும் தெரியல பாரு”

“இந்தப் புள்ளைக்கு அம்சமே அவ்ளோதான்”

“சும்மா கத்தி கத்தி என்னா நடக்கப் போவுது சொல்லுப் பாப்பம்” என்றதும் மனசு வெறுப்பின் உச்சம் தொட்டது.

“சரி சரி நேரமாகுது இல்ல பொணத்த வீட்டு மொகத்துல இருந்து காட்டு மொகத்துக்கு திரும்புங்க” என்று அதிகாரம் பண்ணும் தலைவரின் வார்த்தைகளில் கலந்திருந்த சாராய நெடி காற்றுடன் கலந்து பாடமாத்தியை நிறைத்தது.

சிவனு மனோஹரன்

வலிகளாய் உள்நுழைந்த குமைச்சல் என் இருப்பை அவஸ்தைப்படுத்த, தனிமை தேவையாகப்பட்டது. கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து தனிமையடைந்த மனசு பொறுமை இழந்து எல்லாவற்றையும் கொட்டிக் கவிழ்க்கிறது.

என்னையும் மேவி பீறிட்டு எழுந்த ஆவேசமும் சினமும் கண்ணீராய் வெளிப்பட்டு நின்றன. மனசு இப்போது நிசப்தத்தில் ஓய்ந்தது.

கை நழுவி எல்லாவற்றையும் மேவி பயணிக்கும் என் சமூக இருப்புக்குறித்த கேள்விகள் என்னுள் விழுந்த வண்ணமே இருந்தன.

இலேசாய் இருள் படர தொடங்கியிருந்தது. வீட்டை நோக்கி பயணிக்க மனசு ஒப்பவில்லை. ஆனால் கால்கள் நகர்கின்றன. இதோ பாடமாத்தியை அண்மித்து விட்டேன். அதே வார்த்தைகள் ஆணி அடித்தாற் போல் மனதில் பதிந்த அதே வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் உள்ளுக்குள் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

“அப்பவே சொன்னேன் இல்ல புள்ளைக்கு அம்சமே அவ்ளோதானு பொணத்த வீட்டு மொகத்துல இருந்து காட்டு மொகத்துக்கு மாத்துங்க” என்ற நியாய வார்த்தை மனசைச்சுட்டது.

பசுமைப் பூத்த மரங்களாலும் செடிகளாலும் சூழப்பட்ட “பாடமாத்தி” விருப்புக்குரிய இடமாய் இதயமதில் இடம் பிடித்திருந்த நிலை மாறி வெறுப்பும் அச்சமும் உறைந்த இடமாய் மாறிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தவாறே அங்கிருந்து அந்நியப்படுகிறேன்.

குழி மாட்டில் இருந்து ஒரு குழுவும் என்னை விலக்கி பயணிக்கிறது. அங்கேயும் போதையில் பிதற்றும் தலைவரின் வார்த்தைகள் என் சமூக இருப்பை கேள்விக்குறியாக்கிப் போனது.

“குழியப் பாத் இல்ல? எப்பிடி சட்டப்படிக்கு இருந்துச்சினு”

“இந்த புள்ளைக்கு ஆயிசு அவ்ளோதான் இது வெளங்காம இல்ல நம்ம சனங்க கெடந்து கத்தி மாயிதுக”

“முட்டா பயலுக்”

“என்னைக்குதான் திருந்தப் போறானுங்களோ...?”

ஞானம் கஞ்சிகை நடத்திய
புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச்
சிறுகதைப் போட்டி 2007ல் பரிசுபெற்ற கதை

ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்

பணிய லயத்து கோடி சிறார்களின் ஆர்ப்பரிப்பில் நிசப்தத்தை காவு கொடுத்திருந்தது.

பாடசாலை விடுமுறைக் காலம் என்றால், அங்கு நிசப்தத்திற்கு இடமே கிடையாது.

வழமை போலவே பிள்ளையார் பந்து, பாண்டி, நொண்டி என்று பணிய லயத்துக் கோடி ஒருவிதமான பரபரப்பில் கிடந்தது. அவ்வப்போது நானும் என் நிலையில் இருந்து கீழ் இறங்கி சிறார்களின் குதூகலத்தில் இணைந்து கொள்வதுண்டு.

அந்நியப்பட்டுப் போன என் பால்ய பருவ நினைவுகளை மீட்டித் தருவதில் பெரும்பங்கை இவ்வாறான யதார்த்தங்கள் ஊடாகவேனும் தரிசிக்க முடிகிறதே என்ற சந்தோசத்தோடு மீண்டும் சிறார்களின் ஆர்ப்பரிப்பில் இணைந்து கொள்கிறேன்.

கோடி எப்போதும் ஒருவிதமான மணல்தன்மையான மண்ணினால் நிரப்பிக் கிடக்கும். பதப்படுத்திய சீனி கணக்காய் பொன்னிறத்தாலான மணல்களை ஒன்று திரட்டி வீடு கட்டும் ஒரு சிறார் கூட்டம் கண்ணில் பட்டதும் பார்வை அங்கே பதிவாகிறது.

உலர்ந்து போன மணல்களை ஒன்றிணைக்க முடியாத அந்தப் பிஞ்சுக் கரங்கள் தனக்கே உரித்தான புத்தி சாதுர்யத்தால் அருகில் உள்ள கான் தண்ணீரை வார்த்து மணலை பிசைவதும், தன் முயற்சியில் முன்னேறுவதும் வியப்பாக இருந்தது.

சிறார்களின் கனவு முயற்சிகள் மீண்டும் அரங்கேற்றப்படுகின்றன. அக்கூட்டத்தில் 'சின்ன உங்கு' உடல் பருமனால் மட்டுமல்ல பராக்கிரமத்தாலும் ஏனையோரில் இருந்து வேறுபட்டவன். அதனால்தானோ என்னவோ மணல் வீட்டுக்கான அஸ்திவாரமாய் சின்ன உங்குவின் கால் ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது போலும்.

“டேய் சின்ன உங்கு கால வையிடா”

‘அப்பத்தான் பெரிய வீடா கட்டலாம்’ இது ஒட்டு மொத்த சிறார்களின் உற்சாகக் குரல். சிறார்களின் பார்வையில் வலிமையானதாகக் கணிக்கப்பட்ட சின்ன

சிவனு மனோஹரன்

உங்குவின் ஒரு கால் மணலினால் நிரப்பப்படுகிறது. தீவிரமாய் ஒவ்வொரு கரங்களும் தனது பங்கிற்கான வேலையில் இறங்கி முடிய செப்பனிடல்களும் தொடங்கப்பட்டு விட்டது. சின்ன உங்குவின் கணுக்கால் வரைக்குமாய் கெட்டியாய் மணல் நிரப்பப்பட்டாயிற்று.

மீண்டும் மீண்டும் செப்பனிடல்களும், ஊர்ஜிதப் படுத்தல்களும் தொடர்கின்றன.

“சின்ன உங்கு கவனன்டா கால அசைக்காம எடுக்கனுடா”. “மெதுவா ஆட்டி ஆட்டி எடு!” அறிவுறுத்தல்களும் வழிகாட்டல்களும் தொடர்கின்றன. சின்ன உங்குவினுள் ஒரு விதமான பீதி வயிற்றுக்கும் தொண்டைக்குமாய் ஒடி மறைய மெதுவாய் மிக மெதுவாய் காலை அசைத்து வெளிவர முயல்கிறான். என்னையும் அப்பீதி குரங்கு கணக்காய் தாவிப் பிடிக்கிறது. முடிவை எதிர்கொள்ள முடியாமல் திராணியற்று திரும்பி பார்வையை கோடியில் விடுகிறேன்.

தேர்தல் விளம்பரங்களால் கோடி வண்ணமயத்தில் கிடந்தது. சேவலும் மயிலுமாய் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வியர்வையில் விளைந்த கவரொட்டிகள் மேலும் என் இதயத்துடிப்பை அதிகரிக்க, எதிர்பார்ப்பை முன்னிறுத்தி திரும்பி மணல் வீட்டில் பார்வையை பதிக்கிறேன்.

“போடா தருதல எரும மாடு, கால கொஞ்சம் மெதுவா எடுத்திருந்தா அழகா வீடு கட்டியிருக்கலாம்.” என்று கண் இமைக்கும் பொழுதில் அச்சிறார்களால் சின்ன உங்கு தாக்கப்படுகின்றான். தங்கள் கனவுகளை கலைத்து மழுங்கடிக்கப்பட்டதற்கான தண்டனையாய் உடனடித் தீர்வை வழங்கும் சிறார்களின் துணிச்சல் எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

சில நிமிட மௌனங்களின் பின் சின்ன உங்குவின் கால் மணல் வீட்டுக்காக ஏகமனதாக மீண்டும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றது.

அதே எதிர்பார்ப்புகள், அதே கனவுகள், மணலும் களியும் தோய்ந்த கரங்கள் முறுக்கேறி மீண்டும் காலைச்சுற்றி மணல் நிரப்பப்படுகின்றது.

“அம்மாலு, அந்த பக்கந்தா புள்ள மொதல்ல ஒடஞ்சி போனிச்சி”

“ஒழுங்கா மணல போடு! அப்பத்தான் ஓடயாம இருக்கும்”

“டேய் ஊன மூக்கு, ஓடிப்போய் அந்த கான்ல கொஞ்சோ தண்ணி அள்ளிகிட்டு வா!”

“மணலு காஞ்சி போச்சி”

“நா போவல சாமி, நம்ம பண்டா மாத்தியாவோட எரும மாடுக எல்லா அங்கத்தான் நிக்குது. முட்டிகிட்டு புட்டா?” என்று குண்டிக்கு கீழே இறங்கும் காற்சட்டையை இழுத்துப் பிடிப்பதில் தீவிரமாய் நின்றான் ஊன மூக்கு சுந்தர்.

ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்

மீண்டும் ஒரு முயற்சி அரங்கேற்றப்படுகிறது. சின்ன உங்குவின் பதற்றத்தை என்னாலும் உணர முடிகிறது. “கடவுளே இந்த முறை ஓடையாம வரணும்” என்று என்னையும் மேவி வாய் முணு முணுக்கிறது.

இயல்பாகவே நண்பர்களின் கணவினை கலைப்பதில் குறியாய் நின்ற சின்ன உங்கு திடுமென தன் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டான். மணலை உடைத்து வெளியேறிய கால் ஒரு விதமான விகாரத்தைத் துய்த்திருந்தது.

இனியும் என் கால்கள்தான் மணல் வீட்டின் அடித்தளமாய் தெரிவு செய்யப்படும் என்பதில் உறுதியாய் நின்றான் ‘சின்ன உங்கு’. அது ஒரு விதமான இறுமாப்பாய் அவன் முகத்தையும் ஆக்கிரமித்து இருந்தது.

மீண்டும் முயற்சிகள் தளிரி விடுகின்றன. மணல் ஈரப்படுத்தப்படுகின்றன. சின்ன உங்குவின் கால் மணல் கொண்டு நிரப்பப்படுகின்றது. அங்கே மீண்டும் களவு கலைக்கப்படுகின்றது.

உச்சி வெயில் மண்டையை பிளந்தது. தன் பிடியில் தளராமல் இருந்த சிறார்கள் பிடிவாதம் என்னையும் அசைய விடாமல் அங்கேயே நிறுத்தி வைத்தது.

“ஏன்டா பாண்டி, இந்த முற நம்ம ஊனமூக்க நிப்பாட்டி பாப்பமே?”

“போடி பொட்டச்சி ஒனக்கென்னா தெரியும், அவன எல்லாம் நிப்பாட்ட முடியாது.”

‘வழமையா சின்ன உங்கத்தானே நிப்பாட்டுவம்”

“இப்ப மட்டும் எப்படி ஆள மாத்துறது”

சிறார்களின் வாய் தர்க்கம் நீள்கிறது. அப்போது, “டேய் சின்ன உங்கு இங்க வாரது” என்று பண்டா மாத்தியா குரல் கொடுத்த வேகத்தில் சிட்டாய் பறந்தான் சின்ன உங்கு.

“டேய் இங்க கொஞ்சம் நின்னுப்பாரு. மத்தமாடுகள நா கொண்டு வர போறது” என்று சாரத்தை பளபளக்கும் தொடை தெரியும் வரைக்கும் தூக்கிப்பிடித்து நடக்கலானார் பண்டா மாத்தியா.

ஊசி துளைத்த பலூன் கணக்காய் சிறார்களின் முகம் வாட்டத்தில் விழுந்தது. எல்லோர் முகத்திலும் ஒரு விதமான அதிருப்தி. ஏதோ ஒரு வேகம் வந்தவனாய் “டேய் பாண்டி நான் நிக்கிறேன்டா”

“இந்த ஒரு தடவ மட்டும் பாருடா”

“போடா ஊன மூக்கு இத்துனுண்டு கால வச்சிகிட்டு நிக்கிற ஆளப்பாரு” சின்ன உங்கு மேலிருந்த கோபம் வார்த்தைகளால் வெளியிட்டு நின்றது.

சிவனு மனோஹரன்

திடுமென எழுந்த வேகமோ தெரியாது “டேய் பாண்டி இவன நிற்பாட்டுடா கட்டிப்பாப்பம்” என்று உறுதியாய் நின்றாள் அம்மாலு.

புதிய தொடக்கமாய் ஊனமூக்கு சுந்தர் மணல் வீட்டுக்கான அத்திவாரமாய் தெரிவு செய்யப்படுகின்றான். எனக்குள்ளும் ஒரு வேகம் பரவுகிறது. தெரிவுகள் சரியாக அமையாத விடத்து எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களும், அனுபவங்களும் நமக்கென்ன புதுமையா? உள்ளுக்குள் விரும்பும் அடிகளின் வலிகள் எல்லாம் நாளடைவில் மறந்த நிலையில் மீண்டும் மீண்டும் தொடக்கப் புள்ளியை தொடும் நம்மவர்களை மாற்றியமைக்கும் வல்லமையும் திறனும் இந்தச் சிறார்களிடம் நிரம்பிக்கிடப்பதாய் எனக்குள் ஓர் உறுதி.

என் இதயத்துடிப்பு தன் சுருதியில் இருந்து பிசகி இருந்தது. மணல் ஈரப்படுத்தல்களும் செப்பனிடலும் தொடங்கப்பட்டு விட்டன. முழுமையாய் சுந்தரின் கால் மணலால் நிரப்பப்பட்டிருந்தது.

அழுக்கு தோய்ந்த கரங்களும் ஆடைகளும் அவர்களின் முகங்களில் பரவி இருந்த எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மத்தியில் மண்டியிட்டுக் கிடந்தன.

சுந்தரிற்கு ஒரு விதமான நம்பிக்கை உறுதி தன் நண்பர் குழாத்தில் அவன் வெறுமனே இணைக்கப்பட்டிருக்கிறான் அவ்வளவுதான். அவர்களின் தீர்மானத்தில் இவனுக்கு வாய்ப்புகள் என்பது வழங்கப்படுவதே இல்லை. அதனால்தானோ என்னவோ உறுதியாய் நின்றான்.

“டேய் சுந்தர் மெதுவாடா...”

“மெதுவா.....”

பெரு மூச்சை வெளித்தள்ளினாள் அம்மாலு.

உறுதியும், நம்பிக்கையும் கைசேர்ந்து கொண்டதால் ஒரு மணல் வீடு கச்சிதமாய் உருப்பெற்றிருந்தது. அதுவரையுமே பார்வையை திருப்பி இருந்த என்னை சிறார்கள் இட்ட ஆர்ப்பரிப்பு ஒரு கணம் உலுக்கிப் போனது.

எதிர்பார்ப்பை முன்னிறுத்தி திரும்பிப் பார்க்கிறேன். கச்சிதமாய் ஒரு மணல் வீடு என்னைப் பார்த்து நகைக்கிறது. மனசு இலேசாகி ஏதோ ஒன்றிற்கான அடித்தளம், நம்பிக்கை உள்ளுக்குள் விதையாய் விழுந்திருக்கிறது என்ற திருப்தியுடன் நகர முயல்கிறேன்.

இன்னுமே சிறார்களின் ஆர்ப்பரிப்பு ஓய்ந்த பாடில்லை.

மீண்டும் பார்வையை சின்ன உங்குவின் மீது வீசுகிறேன். பண்டா மாத்தியாவின் மாடுகள் மீது படந்திருந்த அழுக்குகளை வெளியேற்றுவதில் குறியாய் நின்றாலும் முகம் ஒரு விதமான இறுக்கத்தில் கிடந்தது.

ஒரு மணல் வீடும் சிவ எருமை மாடுகளும்

எனக்குள் தொற்றிய பீதியிலிருந்து மீளும் முன்னமே, சின்ன உங்கு தன் கபட நாடகத்தை தீவிரமாய் திட்டமிட்டிருந்தான் போலும்.

ஆமாம் இதோ பண்டா மாத்தியாவின் எருமைக் கன்றை கையில் பிடித்தவாறு மணல் வீட்டை நோக்கி ஓடிவருகிறான் சின்ன உங்கு. எனக்குள் பலத்த அதிர்ச்சி மீளும் முன்னமே,

“தூ தூ.....”

“தூ தூ.....” கன்றை கையில் பிடித்தப்படியே புள்ளி வைத்தாற் போல் மணல் வீட்டில் கால் வைத்து எல்லாவற்றையும் துவம்சம் செய்து ஓடிமுடிக்கிறான் சின்ன உங்கு.

எதையோ பெரிதாய் சாதித்து விட்ட பெருமிதத்தில் மீண்டும் திரும்பிப் பார்கிறான். வழமைக்கு மாறாக முகம் இன்னும் விகாரப்பட்டிருந்தது.

சிறார்களின் ஆர்பரிப்பு முழுமையாய் தொலைந்து போயிருந்தது.

எனக்குள் ஒருவிதமான இனம்புரியாத வலி, பார்வை சிதைந்தழிந்த மணல் வீட்டில் விழுகிறது. மீண்டும் வாட்டம் துய்ந்த சிறார்களின் முகங்களை எதிர்கொள்ள முடியாமல் நடக்க முயல்கிறேன்.

இத்தனை நாட்களும் தேர்தல் விளம்பரங்களால் அழகாய் காட்சி அளிக்கப்பட்ட கோடி ஒருவிதமான அகோரத்தில் கிடப்பதாய் எனக்குள் ஓர் உணர்வு. வெறுப்பும், அச்சமும் கலந்த ஒருவகையான உணர்வு என் இருப்பை அவஸ்தைக்குள்ளாக்க மீண்டும் மயிலும் சேவலுமாய் ஆங்காங்கே ஓட்டிக்கிடந்த தேர்தல் விளம்பரங்கள் என் சமூகம் குறித்த பல கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தன.

இப்படித்தான் என் சமூகத்தின் எதிர்காலம் கேள்வி குறியாக்கப்படுகிறது என்ற வேதனையும் விம்மலும் நிரம்பப் பெற்ற மனகடன் வீடு நோக்கி நடக்கிறேன். மீண்டும், மீண்டும் சிதைந்தழிந்த மணல் வீடும் பண்டா மாத்தியாவின் எருமைக் கன்றுகளும் மனசில் வந்து விழுந்து வலியை ஏற்படுத்திக் கொண்டதான் இருந்தன.

கொழுந்து சஞ்சிகை நடத்திய
புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு
சிறுகதைப்போட்டியில் பரிசுபெற்ற கதை

மன்னங்கள்

தாவொரு நெருடலில் உழன்று அவஸ்திக்கும் இலக்கிய மனசிற்கு ஓய்வென்பது கிடையாது. கூர்மையான அவதானமும் தூரநோக்கும் ஒருங்கிணைந்திருப்பதாலோ என்னவோ எப்போதுமே ஒரு தாகம் தணியாத படிக்கு உள்ளுக்குள் உலவிக் கொண்டேதான் இருக்கும். அன்றும் அப்படிதான் இயல்பு மீறி பயணிக்கும் நடைமுறை அத்துமீறல்கள் மீதும் இனவெறியின் உயர்ச்சிகள் மீதும் வெறுப்புக் கொண்டு கிடந்தவனுக்கு காக்கைகள் இட்ட பெருங் கூச்சல் உள்ளுக்குள் ஏதேதோ பதியமிட அச்சமும் மீதியும் கலந்த ஒரு விதமான பதற்றத்தோடு வெளியே வந்தான் சிவராம்.

அந்த வட்டாரத்தின் காக்கைகள் முழுவதும் திரண்டு வந்து அலறித் துடிக்கும் அளவிற்கு ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்று அவனால் யூகிக்க முடிந்தாலும் சட்டென ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரமுடியவில்லை என்பது உண்மையே. என்னதான் காலத்தை உதறித் தள்ளி பயணித்தாலும் ஏதாவொரு கட்டத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனும் சூழ்நிலைக் கைதியாய்தான் வாழ வேண்டியிருக்கிறது என்பதை எண்ணி நொந்து கொண்டதோடு வட்டமடித்துக் கரையும் காகங்களின் நிலைகண்டு உறைந்து எவ்வளவு நேரம் நின்றிருந்தானோ தெரியாது.

உண்மையில் காகங்களின் மீது சில காரணங்களுக்காக அதிக பிரியம் கொண்டிருப்பவன்தான் சிவராம். ஒரு படைப்பாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய அடிப்படைத் தகுதியில் எல்லோரையும் ஒரே கோணத்தில் வைத்து சமநிலை பாராட்டுவதும் உள்ளடங்கும் என்பதை இயல்பாகவே உணர்ந்திருந்ததாலோ என்னவோ அவனால் காகங்களின் மீதும் பிரியம் கொள்ள முடிகிறது போலும். உலக நடைமுறையில் காகங்களின் மீது கருணை காட்டுவோர் தொகை சொற்பமாகத் தான் இருக்கிறது. கருமையின் அழகில் இன்புற்ற மஹாகவி ஜனனித்த உலகில்தான் இருக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாதபடிக்கு உலகம் கொடுமை யானதாக மாறியிருக்கிறது என்ற வேதனையும் விம்மலும் தான் சிவராமை விபரீத கற்பனைகளில் வீழ்த்தி வேடிக்கை பார்க்கிறது. கசப்பான உண்மைகள் எல்லாம் உள்ளத்தை சுட்டு அரிக்கும் வரை இப்படித்தான் பறவைகள் காட்டும் சமிக்ஞைகளுக்கெல்லாம் உயிரை கரங்களில் ஏந்தி ஊசலாட வேண்டியிருக்கும் என்ற சலிப்புடன் காக்கைகள் மையமிடும் இடத்தை நோக்கி நகர முயன்றவனை “ஏன்டா சிவராம் அந்தப் பக்கம் எங்க போற நமக்கென்ன இது புதுசா எல்லாம் வழமை போலத்தான். நீ போய் ஏன் சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்ளனுமா? என்றதும்

“என்னமா என்னதான் நடந்திருக்குனு பார்க்க வேணாமா” என்று காக்கைகள் கத்தி கரையும் இடத்தை அண்மித்த சிவராமிற்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

மலினப் பட்டுப் போன உயிர்களின் பெறுமதியை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோமா என்று நமக்கு நாமே வினா எழுப்பிக் கொள்ள வேண்டிய தேவைப் பாட்டினை உணர்த்திப் போவதற்காகவே அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பமாகப்பட்டது சிவராமிற்கு. ஈனக் கொலைகளுக்கும் அத்துமீறல்களுக்கும் இடை நடுவே சாதாரணமாய் உலவித் திரியும் மனிதக் கூட்டங்களுக்கு பாடம் புகட்டுவதாய் எங்கோ அடிப்பட்டு குருதியில் தோய்ந்து தலைதுண்டிக்கப்பட்டு மரணித்துக் கிடக்கும் ஒரு காக்கையின் மறைவுக்கான இரங்கல் கூட்டம்தான் இத்தனை ஆர்ப்பரிப்புகளுக்கும் காரணம் என்பதை அறிந்ததும் மனசு அதிகமாய் வலிக்கத் தொடங்கியது.

இதொன்றும் நம் சமூகத்தின் பார்வையில் இருந்து காக்கைகள் மாறுபட்டு இருக்கிறது என்பதற்கான வலி கிடையாது. இன்னுமே அழுகிப் புழுத்த பிணங்களை வட்டமடிக்கும் அற்ப பிறப்புகளாய்தான் காக்கைகள் கணிக்கப்படுகின்றன என்ற வலிதான் சிவராமை அதிகமாய் படுத்தியது.

காக்கைகளின் ஒவ்வொரு அசைவும் ஏதோவொரு பாடத்தை கற்று தருவதாய் உணரும் சிவராம் தன் இனத்தின் அழிவுக்காய் எந்த பிரயத்தனமும் கொள்ளாத மனிதர்கள் எங்கே காக்கைகள் எங்கே என்று குழம்பியவாறே வீடு நோக்கி பயணிக்கிறான்.

மனித சமூகத்தில் இருந்து பறவைகள் உலகம் எவ்வளவு மாறுபட்டிருக்கிறது என்ற உண்மை உள்ளுக்குள் பல்வேறு குடைச்சல்களை உள்திணிக்க சிந்தனை கால் தழைத்து நடக்கத் தொடங்குகிறது. பகுத்தறிவாலும் மேம்பட்ட சிந்தனை யாலும் மனிதர்கள் மேலானவர்கள் என்று மார்தட்டிக் கொள்ளும் பிதற்றலில் அர்த்தப்பாடு இருக்கிறதா என்ற சிந்தனைக்குள் விழுந்த சிவராமின் நிலை மதுவில் விழுந்த புழுவின் நிலையை விட கொடுமையானதாகத்தான் இருந்தது. நாளுக்குநாள் தலைகள் கொய்து குவிக்கப்படும் மனித மலினங்களுக்காக கைகோர்த்து குரல் கொடுக்க தயாரில்லாத ஜந்துகளுக்கு மத்தியில் இந்தக் காக்கைகள் உயர்வாகத் தான் இருக்கின்றன என்ற சிந்தனையோடு அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் சாய்கிறான் சிவராம்.

இயற்கையின் அழகு நுகர்ச்சியில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டுவதாலோ என்னவோ அறை முழுவதும் கலை இரசனையின் வெளிப்பாடாய் மிக நேர்த்தியாய் அமைந்திருந்தது. அர்த்தமற்ற மனித தேடல்களுக்கு மத்தியில் இருந்து மாறுபட்டு மனசுடன் தொடர்புபட்டிருக்கும் சந்தோஷத்தின் சகவாசங்களுக்காய் தெரிவு செய்த படங்களுடன் அறை மேலும் மிளிர்ச்சி பெற்றிருந்தது. பொதுவாக காதல் பறவைகளின் சல்லாபங்களில் ஈடுபாடு காட்டும் இளைஞர்களில் இருந்து மாறுபடும் சிவராம் ஒற்றுமையின் சின்னமான காக்கைகள் மீது நாட்டம் கொண்டிருப்பதற்கு காரணம் இல்லாமலும் இல்லை.

சிவனு மனோஹரன்

தன்னுடைய ஏராளமான இலக்கியப் படைப்புகளில் காக்கைகளின் பங்களிப்புகள் அதிகமாகவே இருந்திருக்கின்றன. இதுவும் கூட இவ்வாறாக காகங்களின் மீதான பிரிய மனோபாவத்தை சிவராமினுள் பதியமிட்டுப் போயிருக்கலாம்.

அசதியும் மனச்சோர்வும் மிகைப்படும்போது மனம் அமைதியடையத் துடிக்கும் இது நியதி. அதே நிலைதான் சிவராமிற்கும் அசதியில் அப்படியே கண்ணயர்ந்து கொள்கிறான். யுத்த தேசத்தில் இருந்து தொலைதூரம் பயணிக்கத் துடிக்கும் மனசின் அவாவிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதாய் எல்லா ரணங்களையும் மறந்து எல்லை கடந்து பறக்கும் மனசு தற்காலிகமாய் அந்த அவஸ்தைகளில் இருந்து விடுபட்டுக் கிடந்தது உண்மை. மாற்றலாகம் ஒன்றைத் தரிசிக்கும் பூரிப்பில் விழிகள் எட்டும் தூரம் வரை பார்வை வீசி குதூகலிக்கும் சுயத்துடன் காக்கை இறக்கைகளின் கதகதப்பில் மெய்மறந்து பறக்கிறான் சிவராம். எந்த விதமான அச்சமும் பீதியும் இல்லாமல் சந்தோஷத்துடன் பறவைகளோடு பறக்கும் சிவராம் மனித சிநேகத்தில் ஆங்காங்கே புதையுண்டு கிடக்கும் படுகுழிகளைப் போல பறவைகளின் சிநேகத்தில் எதையும் சந்திக்கப் போவதில்லை என்ற நம்பிக்கையோடும் உறுதியோடும் அவற்றைப் பின் தொடர்ந்தான்.

சில நிமிட சிறகடிப்புகளுக்குப் பின் மனித வீச்சம் முட்டி நாசி நரம்புக்கும் அதே பிணவாடை அவனை பழைய உலகிற்குள் தள்ளி குதூகலிக்க மனசிற்குள் மெதுவாய் பயம் கவிழ்கிறது. எங்கே காக்கைகள் தன்னை தனிமைப் படுத்தி விட்டு பிணங்களை நோக்கி சிறகடித்து விடுமோ என்று. ஆனால் இது எதையுமே பொருட்படுத்தாமல் பறக்கும் காக்கைகளின் நடத்தை மாற்றம் சிவராமை மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

கொஞ்சம் பிற்பட்ட காலமானாலும் சரி தற்போதும் சரி அநேகமாக தமிழ் சினிமாக்களில் பிணங்களை அடையாளப்படுத்துவதற்கு காக்கைகளின் வட்ட மடிப்புகளைதான் குறியீடுகளாய் பயன்படுத்துகிறார்கள். இந்த நடைமுறைக்குள் ஊறி உன்னதம் கண்டதாலோ என்னவோ அவனுள் காக்கைகளின் வட்டமடிப்புகள் விபரீத சிந்தனைகளை உள்திணித்து போகிறதோ தெரியவில்லை.

அழுகிப் புழுத்த பிணங்களைத் தாண்டி சிறகு நீள்கிறது. காக்கைகளின் எதிர்பார்ப்புகள் இவைகள் அல்ல என்பதைத் தவிர அந்தக் கணப்பொழுதில் சிவராமால் வேறு எதையும் உணர முடியவில்லை. அப்போது சம்பாஷித்துக் கொள்ளும் காக்கைகளின் எண்ணப் பகர்வுகள் சிவராமினுள் பல்வேறு அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தின.

“ஏதோ கோடு போட்டு வாழ்வதாகவும் பகுத்தறிவின் உன்னதம் நுகர்வதாலும் மேம்பட்டவர்கள் என்று தம்பட்டம் அடிக்கும் மனித மக்குகளின் அறியாமைகள் எல்லை தாண்டி பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் கொடுமை என்றுதான் தொலையுமோ” என ஒன்று சலிப்புக் கொட்ட மற்றொன்று “மாற்றம் ! மனித மனங்களில் என்று வாய் விட்டு நகைக்க மிரண்டு போய் செவிகளை கூர்மையாக்கிக்

கொள்கிறான் சிவராம். “வக்கிரத்தின் மறுபெயர் என்னவென்று கேட்டால் இம்மி நிமிடம் தாமதிக்காமல் சட்டென பதில் பகர்வோன் மனிதன்தான் என்று இனத்துக்குள்ளேயே கொன்று குவிக்கும் கொடுமை வேறு எந்த இனத்துக்குள்ளேனும் இதுவரை தரிசித்திருந்தால் சொல் என் வாதத்தில் இருந்து வாய்ப்பு பெற்று விடுகிறேன்” என்று ஆதங்கப்படும இன்னொரு காக்கையின் அழில் வார்த்தைகள் சிவராமின் உணர்வையும் எண்ணத்தையும் காயப்படுத்திப் போனாலும் அந்த வார்த்தைகளில் உறைந்திருக்கும் ஆத்மார்த்தத்தினை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலையில்தான் இருந்தான்.

காக்கைகளின் சம்பாஷணைகள் தொடர்கின்றன “எப்படி இவர்களால் இயல்பாய் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது தட்டிக் கேட்கப் படாத வரை மலினப்படுத்தப்படுவோம் எனும் சாதாரண தத்துவத்தினை உணர முடியாத இவர்கள் எப்படி தங்களை பகுத்தறிவின் சின்னம் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்?” என்ற அர்த்த புஷ்டியான வினாவிற்கு பதில் பகர தயாராகிறது மற்றொரு காக்கை.

“மனிதர்களின் நடைமுறைப் பிறழ்விற்கு மரபியல் நஞ்சுட்டல்களும் காரணங்களாக இருக்கின்றன. தன்னையும் தன் சுற்றத்தையும் பாதிக்காத எந்த விடயத்தைப் பற்றியும் சிந்திக்கும் உணர்வு ஆரம்பம் முதலே இல்லாமல் இருந்தது கூட மனித பூசல்களுக்கு காரணமாக இருக்கலாம். தொடக்கம் சரியாக அமையாத போது முடிவை நல்ல விதமாக எதிர்பார்க்க முடியாது தானே” என்றதும் மற்றையது “மனிதர்களின் எதிர்பார்ப்புகள்தான் என்ன...? அல்லது அவர்கள் எட்டத் துடிக்கும் தூரம்தான் என்ன...? என்பதுதான் இது வரைக்குமே புரியவில்லை. சுயாதீனமாய் சுற்றித் திரியும் நம்மை பார்த்தேனும் திருந்த முயலாத ஜென்மங்களுக்கு எப்படித்தான் புரியவைப்பது” என்று ஆதங்கப்படும் துணைக்கு ஆறுதல் மொழிவதாய் “உயிர்கள் மலினப்பட்டுப் போன யுத்த தேசத்தில் இருந்து பூக்கும் மலர்களும் கூட பிணவாடை தரிக்கும் கொடுமை இன்னும் எத்தனை காலங்களுக்கு தொடரப் போகிறதோ” எனத் தொடர்ந்து செல்லும் யாத்திரையில் மௌனியாகி சிறகுகளின் கதகதப்பில் குளிர் காய்ந்தபடி நீண்ட வெளியின் தூரதரிசனத்தோடு பயணிக்கிறான் சிவராம்.

ஒன்றின் மீதான அவதானம் கூர்மையடையும் போது நம்மை அறியாமலே அது குறித்த அசைவுகளை உற்று நோக்க ஆரம்பிக்கிறோம். அப்படித்தான் சிவராமும் சாதாரணமாக தொடங்கப்பட்ட காக்கைகள் மீதான அவதானம் இப்போது தீவிரப் போக்கு காட்டியிருப்பது உண்மை. எல்லாவற்றிற்கும் நாட்டின் நடைமுறைக் கோணல்கள்தான் காரணம் என்பதை உணராமல் இல்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் நமது பங்களிப்பு என்னவென்று சிந்திக்கும் போதுதான் மனம் இரணப்பட்டுக் கொள்கிறது.

இவை எல்லாவற்றையும் விட இந்தக் கொடுமைகளின் மூலங்களோடு தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்ற வேதனை வேறு அவனை அல்லல் படுத்தியது. நீளும் பயணத்தின் எதிர்பார்ப்பினை அவனால் யூகிக்க முடியவில்லை. ஆனால் முடிவு ஒரு பாடத்தைக் கற்றுத் தரும் என்பதில் உறுதியாய் இருந்தான் சிவராம்.

சிவனு மனோஹரன்

அண்டத்தின் நிசப்தத்தில் மனசின் ரணங்கள் கலைந்து தொடரும் யாத்திரையில் அலறித் துடித்து தஞ்சம் தேடித் திரியும் காக்கைகளின் பரபரப்புகள் பல்வேறு குழப்பங்களை பதியமிட திக்குத் தெரியாமல் எல்லாப் பக்கங்களில் இருந்தும் எழுப்பப்படும் மரண ஓலம் உண்மையை உணர்த்திப் போனது. ஆமாம் மனித மலினங்களை குறி வைத்து எங்கோ ஒரு வெடிப்பு நிகழ்ந்திருக்கிறது என்ற கசப்பான உண்மை தொடரும் நிழலாய் இன்னுமே மாறாத படிக்கு இருப்பது புரிந்து போனது. மனிதங்களைக் காவு கொள்ளும் அதே மரண ஒலி செவிகளை செவிடாக்கி நிசப்தம் காணவும் அண்டம் அதிர்ந்து நிசப்திக்கவும் குறியீடு விளங்கி மனசு வலிக்கிறது சிவராமிற்கு.

கரைந்து கரைந்து சுற்றங்களைத் தேடித்திரியும் காக்கைகளின் ஆர்ப்பரிப்பு களுக்கு மத்தியில் அண்டம் புகைமுட்டி நிறம் பூத்துக் கிடந்தது. சல்லாபித்துக் கிடந்த சில ஜோடிகள் இரை தேடித் திரிந்த பல தாய்ப் பறவைகள் உழைக்கப் பிறந்த சில காக்கைகள் என்று எல்லாம் சென்னி சிதறுண்டு குருதியில் தோய்ந்து கிடக்க தன்குற்றத்தின் இழப்புகளுக்காய் என்னைத் தனிமைப்படுத்தி விட்டு போன காக்கைகளின் நிலைக்காக மனசு வலிக்கிறது. பதற்றமும் பீதியும் எப்போதாவது நுகரப்படுமானால் இரத்த ஓட்டம் அதிகரித்து உடல் நிலையில் சடுதியாய் ஒரு மாற்றத்தை உணரலாம். எல்லாம் வழமையாகிப் போன நிலையில் அப்படியான குழ்நிலையை எதிர்பார்க்க முடியாதுதானே. மீண்டும் ஆகவாசப்பட்டுக் கொள்ளும் மனசுடன் எல்லாவற்றையும் அவதானிக்கத் தொடங்குகிறான் சிவராம்.

உண்மையை தரிசிப்பவன்தான் உன்னதமான படைப்புக்களை விளைவிக்கிறான் என்பது போல கவிஞன் மனசும் எதையாவது உள்ளுக்குள் இட்டு அசைப்பதும் கூட தவிர்க்கமுடியாமல்தான் போகிறது. எல்லாக் கொடுமைகளினதும் நுகர்வுக்குப் பின்னர் இப்போது ஞானம் பெற்ற திருப்தியுடன் சமூகத்தை எதிர்கொள்கிறான் சிவராம். விகாரப்பட்டுக் கிடக்கும் மனித நடத்தைகளில் மாற்றம் என்பது சாத்தியமில்லை. ஒன்றை வீழ்த்தி இன்னொன்று வாழத் துடிக்கும் கொடுமையான உலகமதில் வாழ்வதற்கு பிரத்தியேகமாய் பயிற்சி எடுக்க வேண்டிய தேவைப்பட்டினை உணர்ந்த திருப்தியுடன் கனவில் இருந்து மீள்கிறான் சிவராம். அங்கேயும் மனசு காக்கைகளுக்காய் துயரத்தில் ஆழ்த்தான் செய்கிறது. மனித ஈனங்களில் உழன்று சதா நெருடலில் விரும்பி பரிதாபப்பட்ட பறவைகளுக்காய் மனம் வலிக்கத்தான் செய்கிறது.

மீண்டும் அதே காக்கைகளின் ஆர்ப்பரிப்புகள் தொடர்கின்றன. அங்கே “பாழாப் போன இந்த சனியனுங்க எந்தான் இப்பிடி கத்தி கரையிடுகனோ” என்று சலிப்புக் கொட்டும் தாயின் பிதற்றல் அவனுள் எரிச்சலை மூட்ட மீண்டும் போர்வைக்குள் ஒளிந்து மௌனியாகி சிந்தனைக்குள் தொலைகிறான் சிவராம். அந்த சிந்தனை ஏனையோரில் இருந்து அவனை வேறுபடுத்திக் கூடக் காட்டலாம்.

ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய புலோலியூர் க. சதாசிவம்
ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப்போட்டி 2006ல் பரிசுபெற்ற கதை

பொட்டக் கழுது

நீதழுவும் பின்னணியும்தான் எம்முள் அதிகமான அனுபவங்களை விட்டுச் செல்கின்றன என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஏனெனின் அதன் உள்ளார்த்தங்களில் உழன்று என் ஆன்மா அதிகமாய் அவதியுற்றுப் போயிருக்கிறது.

என்ன செய்வது வீணை கேட்டால் விரல்களை வெட்டத் துடிக்கும் விகவாசிகளோடுதானே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதில் யாரையும் குறைப்பட்டுக் கொள்வதற்கில்லை. காலம் அதன் கட்டமைப்பை மாற்றுவதற்கு தயாரில்லாத போது முயற்கொம்பு தேடும் முயற்சி வீண்தானே என்ற சிந்தனையோடு எத்தனையோ நடைமுறைகள் என்னுள் இன்னுமே விளக்கம் பெறாமல் தேங்கி நிற்கின்றன.

நடைமுறை வாழ்க்கை நுகர்ச்சிக்குள் நரகங்களை மட்டுமே உள்வாங்கி உயிர்வதைத்து உழன்று கொண்டிருக்கும் சிவகாமியின் வாழ்க்கை போல...

ஈன மனிதர்களின் இதய இமாலயங்களில் சிக்குண்டு போகும் என் உணர்வுகளுக்கு அடிக்கடி மரணம் சம்பவிக்கும். வீழ்வதும் எழுவதுமே வழமையாகிப் போன உணர்வுகளுக்கு இப்போது ஈன மனிதர்களின் இதய உள்ளார்த்தங்கள் எல்லாம் அத்துப்படி. சாக்கடை சாகரத்தினுள் தோயப்பட்டு தோயப்பட்டு மனம் இப்போது எல்லாவற்றிற்கும் இசைவாக்கம் அடையக் கற்றுக் கொண்டதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் சில அழுத்தங்கள் கீறிய இதய வடுக்கள் நாமே மறக்க நினைத்தும் மறக்க முடியாமல் போய் விடுவதைத்தான் எம்மால் தடுக்கமுடியவில்லை.

அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் தான் என்ன செய்வதென்று புரியாத மனம் வெகுவாய் குழம்பிப் போகிறது. இப்போது என் நிலை கூட அதுதான்.

உள்வாங்கிய குமுறல்களை எல்லாம் கொட்டித் தீர்க்கத்தான் நினைக்கிறேன். இதுதான் புனிதங்களுக்கு கூட முலாம் பூசும் பொல்லா உலகமாயிற்றே. சமூக வார்த்தை கல்லடிகளுக்கு அஞ்சி அஞ்சியே மௌனம் காக்கும் ஏராளமான ஆத்மாக்களில் நானும் அங்கத்துவம் பெற்று நீண்ட நாட்களாயிற்று.

வழமை போலவே தொலைவாகிப் போன தூக்கத்தை மீட்டு வரும் முயற்சியில் தலையணையில் தலை கிடத்தி பாரதி கவிதைகளில் இதயம் நனைத்து இன்புறுகிறேன். அப்போது...

சிவனு மனோஹரன்

“ஏண்டி செவகாமி ஒழுங்கா மருந்து மாத்திர எல்லாம் எடுத்துக்கிற இல்ல... பொசுக்கெட்டத் தனமா இருந்திராதடி. அப்புறம் புள்ளயாயிடும். நமக்குத்தான் இங்க சோத்துக்கே ராட்ற அடிக்கிது, இதுல புள்ள மட்டுதான் கேடு நீ என்னா மத்த பொம்பளைங்க மாதிரி அப்பன் வீட்டுல இருந்து அள்ளிகிட்டா வந்த, நீயே ஒன்னுமத்த கழுத, என்னாடி நான் சொல்லுறது காதுல ஏறுதா...? என்கிறான் ஆண்டி. பதிலுக்கு “ஆமாய்யா ஒங்களுக்கு படுக்க மட்டும் பொம்பளைங்க வேணும் ஆனா புள்ள மட்டும் வேணா. என்னாய்யா மனசுல நெனச்சிகிட்டு இருக்க! நான் மட்டும் பொறக்குறது எல்லாம் பொட்ட புள்ளையா இருக்கனும்னு நேத்தியா வெக்கிறேன், எல்லாம் அவங்க அவங்க மனசு போலத்தாய்யா வாய்க்கிது. ஒன்னோட கேடு கெட்ட புத்திக்கும் கெட்ட எண்ணத்துக்கும்தான் எல்லாம் பொட்டக் கழுதையா போச்சி. இதுல நான் என்னாத்த சொல்ல, பகலெல்லாம் மலையில செத்துட்டு வீட்டுக்கு வந்தா ராத்திரியில ஒன்னோட வேற மாரடிக்க வேண்டியிருக்கு” என்று உள்ளிருந்த ஆதங்கங்களை அள்ளி வீசினாள் சிவகாமி.

சுதி பிசுகிய இந்த தாம்பத்திய சங்கீதம் என் செவிகளுக்கு புதினமன்று. கேட்டு கேட்டு அலுத்துப் போன விடயங்கள் தான். ஓர் அயல் வீட்டுக்காரனாய் இருந்து எவ்வளவோ விடயங்களை அவதானித்து விட்டேன். தனக்கென ஓர் உலகத்தை சிருஸ்டித்துக் கொண்டு வலுக்கட்டாயமாக வெளி வர மறுக்கும் இந்தத் தம்பதியினருக்கு நடை முறையையும் யதார்த்தத்தையும் காட்ட எடுத்த முயற்சிகள் எதுவுமே ஏற்றம் பெறாமல் போனதுதான் கொடுமை.

என்ன செய்வது வசந்தங்களை வரவழைத்துக் கொடுத்தாலும் வாங்கத் தயாரில்லாத ஜென்மங்கள் இவர்கள்.

வேறுமனே உடல்களின் உரசல்களில் மட்டும் உன்னதம் தேடி களைத்துப் போன சிவகாமி ஆண்டி தம்பதியினருக்கு அதையும் தாண்டி ஓர் அழகிய உலகம் இருப்பதும் புரியாமலே போனது.

விளைவு பல விபரீதங்களை கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. உணர்வுகள் முனைப்பு பெறும் போதெல்லாம் உரசிக் கொண்ட இந்த ஜீவன்கள் இப்போது ஐந்து பெண் குழந்தைகளுக்கு பெற்றோர் அவ்வளவுதான்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வந்து வாங்குக்கும் சில விடயங்களுக்கு விளக்கம் தேடிப் பெற முடியாது. அதனால் தான் அநேகமானோர் அது அப்படிதான் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சமாதானம் செய்து கொள்கிறார்கள். ஆனால் அந்த மேன்பட்ட பண்பும் சிந்தனையும் ஆண்டியிடம் துளி கூட கிடையாது.

எல்லா நடைமுறைகளும் ஏதோ சிவகாமியால் திட்டமிட்டு செயற்படுத்தப்பட்டது போலவே பேசுவான். ஆனால் எல்லா தம்பட்டங்களும் இரவு படுக்கும் மட்டும்தான். பின்னரோ பெட்டிப் பாம்புதான். அன்றொரு சம்பள நாள் அந்த லயமே செமன்கறி வாசனையால் நிரம்பி இருந்தது.

அப்போது “எண்டி ஓடுகாலி நாயே எவ்வளவு சொல்லியும் கேக்காம விட்டுட்டியா இப்ப வாறேன்டி வாறேன்” என்று பலமாக கதவை உதைத்து உள் நுழைந்த ஆண்டி சிவகாமியின் தலை மயிரை பிடித்து வெளியே பரபரவென இழுத்து வந்து போட்டு உதைத்தான். அப்போது சிவகாமி போட்ட கூச்சல் அந்த லயத்தையே அதிர வைத்தது. ஆனால் எல்லோருமே தங்கள் தங்கள் கடமைகளில் துளியும் பிசகாமல் இருந்தனர். சண்டையும் சச்சரவும் குடும்பத்தில் எப்போதாவது வருவது சகஜம்தான். இங்கு சண்டையும் சச்சரவுமே வாழ்க்கையாகிப் போனதால்தான் எல்லோர் மத்தியிலும் இப்படியொரு அசட்டு போக்கு, பழகிப் போன சமிக்ஞை தானே இதில் அலட்டிக் கொள்ள என்ன இருக்கிறது என்று.

பிண்டைவான சமூகங்களில் இருந்து ஆங்காங்கே தளைக்கும் சில புத்தி ஜீவிகளும் காலமாற்றங்களில் மேன்பட்ட சமூகங்களை நோக்கி நகர்ச்சி அடைவது என்னுள் இத்தனை காலமும் ஒரு விதமான குமட்டல் உணர்வைத்தான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இப்போதுதான் அதன் மறுபக்கங்களை ஊடுருவிப் பார்க்கிறேன். அந்த நகர்ச்சிகளில் கூட சில நன்மைகள் மறைந்திருப்பது இப்போது தான் புரிகிறது எனக்கு.

இங்கிதமற்ற இந்த மனித ஐந்துக்களின் இதய இமாலயங்களில் எத்தனை நாட்களுக்குதான் சிக்குண்டு மாய்வது என்ற மேன்பட்ட சிந்தனைதான் இவர்களை எல்லாம் இங்கிருந்து நகர்த்தியிருக்குமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சிவகாமி இப்போது ஆறாவது பிரசவத்திற்கு தயாராகி விட்டாள். ஒவ்வொரு பிரசவத்திலுமே மாண்டு மீண்டவள் அவள். இங்கு கொடுமையான விடயம் என்ன தெரியுமா? உள்வாங்கிய பிரசவ வேதனைகளை விட ஆண்டியின் வார்த்தை அம்புகள் தான் அவளை அதிகமாகக் காயப்படுத்தி இருக்கின்றன என்பதுதான்.

உண்மைகள் கசப்பானவையாக இருந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கிணங்க எத்தனையோ விடயங்களை உள்ளுக்குள் போட்டு புழுங்கியபடியே வாழ்க்கை குறித்த நகர்வுகளில் நானும் சராசரி மனிதனாய் மாறி நீண்ட நாட்களாயிற்று.

அன்றொரு பெளர்ணமி நாள். நிலவுமகளின் நீண்ட வெளிச்சத்தால் எங்கள் லயமும் தோட்டமும் வழமையை விட அழகு பெற்றதாய் ஓர் உணர்வு. அந்த அழகுணர்வில் லயித்திருந்த மனதை ஒரு கணம் தட்டிப் பதம் பார்த்துப் போனது சிவகாமி போட்ட கூச்சல்.

உறவுகள் என்பது வெறுமனே வார்த்தைகளில் மட்டும் வனப்புக் காட்டி நின்று விடக் கூடாது என்ற கொள்கையில் எனக்கு அதிக ஈடுபாடு உண்டு. அந்தத் கொள்கையின் மீதும் அந்த தவமிருப்பின் மீதும் எனக்கிருந்த வேட்கைதான் சிவகாமியை வைத்தியசாலையில் சேர்த்தது முதல் அவளுக்கு தேவையான பணிவிடைகள் வரை எல்லாவற்றையும் செவ்வனே செய்து முடிப்பதற்கு வழிகாட்டியது என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

சிவனு மனோஹரன்

எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முடித்து விட்ட பெருமிதத்தோடு என் சிந்தனையின் பயணங்கள் முற்றுப் பெறவில்லை. இப்போதும் கூட “கடவுளே இந்த தடவையும் அவன் சோதிச்சிடாத, இது ஆம்புள்ள புள்ளையா இருக்கணும் புள்ளயாரப்பா” என்று ஒவ்வொரு நொடியும் கடவுளுக்கான விண்ணப்பங்களை விட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

சில நேரங்களில் எதிர்பார்க்கைகள் விட்டுச் சென்ற ஏமாற்றங்கள் கூட இவ்வாறான முரண்பட்ட நடத்தைகளை சில மனிதர்களில் அரங்கேற்றி போகும் என்பதை என்னாலும் சிந்தித்துப் பார்க்க முடிகிறது. இந்த குழந்தை பிறப்பின் பின்னணியில் சரி இந்த தம்பதிகள் தொலைந்த சந்தோஷங்களை மீட்டு வாழத் தலைப்பட்டோமே என்ற நப்பாசைதான் என்னையும் என் உணர்வுகளையும் இப்படி பாடாய் படுத்துகிறது.

மறுநாள் பாடசாலை முடிந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். அங்கே வழியில் ஆண்டி சொரண்டியோடு நிற்கிறான். எனக்கோ கோபம் தலைக்கேறியது. “என்னடா ஆண்டி, இங்க நிக் குற ஒன்ற சம்சாரத்துக்கு புள்ள கெடச்சிருச்சா!” என்கிறேன். “இல்லைங்க ஐயா அவ எப்படியும் பெத்துகிட்டு வீட்டுக்குதான் வரப் போற, அதுவும் இன்னொரு பொட்டச்சியோட. இதுல வேற நாம ஏன் கெடந்து மெனக்கெடனும் தான் வந்துட்டேன். வந்தனால இன்னைக்கு பேற ஒப்பேத்த முடிஞ்சிச்சி, இல்லனா அநியாயமா போயிருக்கும் இல்ல...” என்று தன் பக்க நியாயங்களை எடுத்து விட்டான் ஆண்டி.

“அடச் சீ வாய கழுவு. எப்படிடா ஒன்னால இப்படியெல்லாம் பேச முடியுது. நீயெல்லாம் திருந்தவே மாட்டியா, இந்த மாதிரி நேரத்துல தான் நாம பக்கத்துல இருந்து பாத்துக்கணும், அப்பத்தான் அவங்க மனசு சந்தோஷப்படும். இது கூட புரிஞ்சிக்காத நீயெல்லாம் எப்படிடா இத்தனை வருஷம் குடும்பம் நடத்துன...”

“அட நீங்க வேற சேர் அதெல்லாம் பொம்பளைங்க சமாச்சாரம் இல்ல, அங்க போய் எப்படிங்கய்ய நான் நிக் குறது” என்று என் பதிலை எதிர்பாராமலே வேலையில் மூழ்கினான் ஆண்டி.

அப்போது “எண்டா ஆண்டி ஒனக்கு ஆம்பள புள்ள பெறந்திருக்காம நம்ம மிஸி அம்மா ஒன்ன வர சொல்லி விட்டாங்க” என்ற செய்தியை பழனி வந்து சொல்லவும் தலை கால் புரியாத ஆண்டி “மாரியாத்தா கண்ண தொறந்திட்டியா சாமி கண்ண தொறந்திட்டியா” என்ற கூச்சலுடன் குறுக்கு பாதை வழியாக ஓடி ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தான்.

உண்மையை சொல்கிறேன், வாழ்க்கையில் நான் இது வரைக்குமே இந்தளவு சந்தோஷப்பட்டது கிடையாது. எனக்கும் கூட நான்கு பெண் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். என்றுமே அவர்களை கமையாக எண்ணிப் பார்த்தது கிடையாது. ஏன்? மனிதர்கள் ஒன்றும் இல்லாத விடயங்களுக்கெல்லாம் இப்படி அலட்டிக் கொள்கிறார்களோ தெரியாது.

இப்போது வயிற்றை கிள்ளி வதைத்துக் கொண்டிருந்த பசியும் கூட மறைந்து போயிருந்தது. சந்தோஷங்கள் உள்வாங்கப்படும் போது பசி வெளியேறிவிடும் போல என்ற சிந்தனையோடு நானும் வைத்திய சாலை நோக்கி பயணிக்கிறேன். ஒரு நல்ல நோக்கம் கருதிய எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்ற போகும் சந்தோஷங்களை ஏந்தியப்படி, பலத்த போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் தான் ஒன்றின் இமாலயத்தை தொட முடிகிறது இல்லையா இந்த வெற்றியும் சந்தோஷமும் நியாயப்படி ஆண்டிக்கும் சிவகாமிக்கும் உரியதே. சில நல்லெண்ணங்களின் விதைப்புகள்தான் அதன் உள்ளார்த்தங்களில் என்னை வீழ்த்தி இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

இப்போது நான் வைத்தியசாலைக்குள் பிரவேசிக்கிறேன். முழு தோட்டமே அங்கு கூடியிருந்தது. எங்கும் ஒரே சலசலப்பு எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. மனம் மீதியால் வெகுவாய் குழம்பிப் போகிறது. அப்போது “ஐயோ சாமி என்ன தவிக்க விட்டுட்டு போயிட்டா சாமி போயிட்டா சாமி” என்று என் தோளில் முகம் புதைத்து கத்தி கதறினான் ஆண்டி. எனக்குள் பலத்த அதிர்ச்சி. கடவுளே என்ன இது சோதனை, ஆத்மம் வதைக்கும் இந்த செய்தி உண்மைதானா.... கடவுள் ஏன் நல்ல உள்ளங்களை இப்படி ஆட்டிப் பார்க்கிறான் என்றெல்லாம் என் சிந்தனை வட்ட மடிக்க அதில் இருந்து மீளும் முன்பே “சார் ஒங்கள மிஸி அம்மா வர சொல்லுறாங்க” என்ற செய்தி என்னை வந்தடையவும் மௌனமாய் அறையினுள் உட்பிரவேசிக்கிறேன். “வாங்க சேர் வாங்க உட்காருங்க ஏன் நம்ம சனங்க இன்னும் இப்படி இருக்காங்க, நான் எவ்வளவோ எடுத்து சொன்னேன் கேக்கல்ல. இப்ப பாருங்க கண்டதையும் திண்ணு புள்ளய அழிக்கப் பாத்திருக்கா அது தான் அவளோட உயிருக்கு ஓல வெச்சிருச்சி. அதோட போச்சா காலம் பூரா அழுவுற மாதிரி புள்ளயும் ஊனமா பொறந்திருக்கு பாருங்க” என்றதும் எனக்குள் புகுந்த அதிர்ச்சி வெள்ளத்திற்கு அளவே இல்லை.

எட்டி கட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தையை பார்க்கிறேன். ஒன்றுமே அறியாமல், இந்த ஈன உலகின் உள்ளார்த்தங்கள் புரியாமல், என்னையே வெறித்துப் பார்க்கும் குழந்தை, என்னைப் பார்த்து நகைப்பதாய் ஓர் உணர்வு எனக்குள் ஊற்றெடுக்க அப்படியே வாரியெடுத்து முத்தம் வைத்து குழந்தையோடு வெளியேறுகிறேன்.

அங்கே ஆண்டி கண்ணீரோடு தன் ஐந்து பெண் குழந்தைகளும் சூழ அமர்ந்திருக்கிறான். அப்போது அனுமதி பெறாமல் ஆன்ம மூலமெங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது அந்த அசரீரி, கெட்ட எண்ணத்திற்கும் கேடு கெட்ட புத்திக்கும் கிடைத்த சன்மானத்தோடு தான் ஆண்டி அமர்ந்திருக்கிறான் இதில் அனுதாபப் படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று. இருப்பினும் கூட மனம் வலிக்கத்தான் செய்கிறது, நேர்ந்து விட்ட கொடுமைகளுக்காக அல்ல... இங்கிதமற்ற இந்த உலகின் அவலம் புரியாத இந்த சிசுக்கள் படப் போகும் கொடுமைகளையும் கொடூரங்களையும் நினைத்தே மனம் அதிகமாய் அல்லல் படத்தான் செய்கிறது.

சாமக் குத்தம்

தோட்டம் திருவிழாவிற்காக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. எங்கும் ஒரே வண்ணமயம். வழமையைவிட இன்னுமே தோட்டம் வனப்புடன் காட்சியளிப்பதாய் ஓர் உணர்வு.

நேரம் பதினொரு மணியை தாண்டியிருக்க வேண்டும். உச்சி வெயில் மண்டையைப் பிளந்தது. அப்போது “ஏண்டி ராமாயி, ஒன்ற மருமவ காமாட்சி இப்ப எப்பிடி இருக்கா...? எத்தின நாளைக்கிடி இப்பிடி படுக்கையோட கெடக்கப் போறா! சொல்லுப் பார்ப்போம். காலத்துக்கு ஏத்த கோலம் மாதிரி இப்ப எல்லாமே மாறிப்போச்சிடி. நம்ம காலத்துலயும் எல்லாம் நடந்திச்சி; ஆனா இப்பிடி இல்லியே. காலம் கலிகாலமுனு சொல்லுறது கூட நெசமாத்தான் இருக்கும் போல... இல்லனா வீட்டுக்கு வந்த ஆத்தா இப்பிடி அடுக்கட படுக்கடயா நிக்க மாட்டா இல்ல. மண்ணாங்கட்டி அம்மாபோட்டா ஏழு நாள்ல ஒடிப்போற ஆத்தா, ஏண்டி இவளமட்டும் இப்பிடிச் சோதிக்கிறா” என்று உள்ளுக்குள் புழுங்கிய விடயங்களை எல்லாம் வெளித்தள்ளி விட்டு நிரையில் அமைதியாய் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஆராயி.

இவை எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கிக் கொண்ட ராமாயி, “என்னக்கா செய்யிறது நமக்கு வறந்து வந்துதான் சேருது. இதுக்காக எங்கபோய் முட்டிக்கிறது சொல்லுப் பார்ப்போம். அந்த ஒன்னுமத்த நாயி எப்ப ஜூட்டுக்கு வந்து தொலைச்சாளோ அன்னையில இருந்து வீடு வெளங்காம போச்சி. தத்திரியம் புடிச்சவ. இதெல்லாத்துக்கும் காரணம் அந்த சீம சிறுக்கிய பெத்து வளர்த்து விட்டானுகளே அவனுகள சொல்லனும் ம்..... என்னாத்த சொல்லி என்னா புரோசனம், எங்கஜூட்டு அவ இல்ல ராணி” என்னு இழுப்பதற்கும் கங்காணி நிலுவைக்கு அழைப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

யாருமே செவிமடுக்காத போதும் ஒரு பக்கம் அலறித் துடித்தது ஒலிபெருக்கி. அப்போது கங்காணி, “எம்மா ராமாயி நேத்து ஒன்ற ஜூட்டுல பெரிய ரகலையா போச்சாமே, நம்ம ராமசாமி சொன்னான்.” என்றார். “ஆமாங்கையா நம்ம பூசாரி வந்துதான் எல்லாத்தையும் முடிச்சி கொடுத்தாரு. இப்ப நல்லா இருக்கா” என்று பேசிக்கொண்டே மடியில் பத்திரப் படுத்தியிருந்த புகையிலையை கிள்ளி வாயில் அடக்கிக் கொண்டு நிலுவைக்கு தயாரானாள் ராமாயி.

வந்துபோகும் வசந்தகாலங்கள் போல எம் சமூகத்திற்கு அடிக்கடி மென்று தீர்க்கும் விடயம் ராமாயி வீட்டு சமாச்சாரங்கள்தான். பல்வேறு கோணங்களில் கடித்து குதறி மென்று தீர்க்கப்படுகின்றது. இவை எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கிக் கொள்ள முடியாத என் மனசின் ரணங்களை வெறுமனே வார்த்தைகளில் கொண்டு வந்து நிறுத்த முடியாது. அந்த இம்சை இமாலயங்களை உள்ளெடுத்து நுகர்ந்தாலே தவிர வேறு எப்படியும் சொல்லி விவரிக்க முடியாது என்று நினைக்கின்றேன்.

சாதாரண நடைமுறைகளைக் கூட உள்வாங்கிக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு நம் சமூகம் பின்னடையப் பட்டிருக்கிறது. எனக்கென்னவோ காமாட்சிக்கு வந்திருப்பது நோய் என்றுதான் தோணுகிறது. அம்மை போட்டிருப்பதாய் நினைக்கவே முடியவில்லை. இங்கு வேதனைக்குரிய விடயம் என்ன தெரியுமா அம்மை என்பது நம் சமூகத்தைப் பொறுத்த வரை ஒரு நோயல்ல. அதை ஏற்றுக்கொள்வோரும் நம்மிடையே கிடையாது. அது “சாமிக்குத்தம்” என்பதுதான். சமூகம் எல்லாவற்றிற்கும் “சாமிக்குத்தம்” என்ற முலாம் பூசி முடக்கி வைக்கும் மனித ஜன்மங்களுக்கு முன் நான் ஒரு பித்து. அப்படித்தான் நேற்றிரவும் பதினொரு மணிபிருக்கும் பக்கத்து வீட்டு ராமாயி போட்ட கூச்சல் அந்த லயத்து சனங்களையே ஒன்று திரட்டியது. நானும் அரைத் தூக்கத்தோடு அங்கம் வகிக்கிறேன்.

“ஐயோ சாமிங்களா என்னா நடக்கப் போவுதோ தெரியலையே. இப்படி ரெத்த வாந்தி எடுக்கிறாளே. என்னா செய்வேன் நான்? மாரியாத்தா இந்த ஏழ வயத்தில அடிச்சிராதம்மா, இந்த பாவி மவ என்னா சாமிக்குத்தம் வெச்சாளோ என் குடும்பம் இப்பிடி சீபட்டு சின்னப்பட்டுப் போவுதே” என்று தலையிலும் மாப்பிலும் அடித்துக் கொண்டு கத்தி தீர்த்தாள் ராமாயி.

அப்போது அதிரடியாய் உள் நுழைந்த பூசாரி ராமசாமி “ஏய் எல்லாரும் கொஞ்சம் தள்ளி நில்லுங்க. இங்க என்னா படமா காட்டுறாங்க? இங்க பாரு ராமாயி கத்தி ஊர கூட்டுறதுனால எதுவும் நடக்கப் போறதில்ல. கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. மாரியோட வெளையாட்ட பத்தி தெரியாதா. எல்லாம் சரியாய் போயிடும்” என்று கையில் கொண்டு வந்த கற்பூரத்தை ஏற்றி காமாட்சிக்கு மேலும், கீழுமாக ஏத்தி இறக்கி ஒரு பிடி விபூதியை வாயில் அள்ளி தெளித்து விட்டு “இங்க பாரு ராமாயி, நாளைக்கி ஆத்தா ஊரு சுத்தி வாறா இல்ல அந்தநேரம் இவ கையால “கண்ணடக்கம்” எடுத்து வெச்சி பூசக்கொடு. எல்லாக் கொறையையும் ஆத்தா பாத்துக் குவா” என்று விடைபெற்றுக் கொண்டார் பூசாரி.

இப்போது எனக்குள் என் சமூகத்தின் மீதான வெறுப்பு பன் மடங்காகி இருக்கிறது. எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்த ஜென்மங்கள் மூட நம்பிக்கைகளில் சிக்கி மடியப் போகிறார்கள் என்ற எண்ணமும் கோபமும் விஸ்வரூபம் எடுத்து என்னுள் சில அசட்டு துணிச்சல்களை உள் நுழைக்க பட்டாசாய் உள்ளிருந்து புழுங்கிய உணர்வுகளை எல்லாம் கொட்டி தீர்த்தேன்.

சிவனு மனோஹரன்

“இங்கபாருங்க அம்மா, வயசில நான் சின்னவன்தான். அதுனால் சொல்லுறத கேக்காம விட்டுறாதீங்க. காமாச்சி அக்காவுக்கு நீங்க நெனைக்கிற மாதிரி அம்மா பாத்து இல்ல. இது வேற என்னமோ பெரிய நோய். இப்படியே வீட்டிலே போட்டு வச்சிருக்கிறது நல்லது இல்ல. ஒடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோவோம். தயவு செய்து நான் சொல்லுறத கேளுங்க. எதுவுமே நம்ம கையில் இல்ல. பெறகு ஏதாவது நடக்கக் கூடாதது நடந்துப்போச்சினா காலம் பூராவும் நாம அழ வேண்டியிருக்கும் அதுதான் சொல்லுறன்.”

“அடச் சீ வாயக்கழுவு. விட்டா என்னமோ அளந்துக்கிட்டேப் போற. மொளச்சி மூணு எல வுடல ஒனக்கு என்னாத் தெரியும். பெருசா பேச வந்திட்டியே. எல்லாத்தையும் நாங்க பாத்துக்குவோம். ஒனக்கு ஏன் வோத்து வடியது? அவங்க அவங்க, அவங்க அவங்க வேலைய சரியா பார்த்தா போதும்” என்று எகிறிக் குதித்தாள் ராமாயி.

மறுநாள் பாடசாலை முடிந்து வீடு திரும்பிக்கொண்டுக்கிறேன். எங்கள் தோட்ட சந்திக்கடையில் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. ஒரு தடவை பார்வையை அந்தப் பக்கமாக வீசி விட்டு நடக்கிறேன். பின்னால் என்னை யாரோ அழைப்பதாய் தோன்ற திரும்பிப் பார்க்கிறேன். இயல்பு மாறா புன்னகையோடு காமாட்சியின் கணவன் கந்தசாமி “தம்பி இந்த வெத்தில பாக்க என் சம்சாரத்துகிட்ட குடுங்க. இன்னைக்கு சம்பள நாள் இல்ல, கடயில கூட்டம் கூடவாயிருக்கு. காலயில இருந்து வெத்தல பாக்கு கட்டி கையும் ஒஞ்சிபோச்சி, அதுனால் ராத்திரிக்குத் தான் வீட்டுக்கு வருவேனு இத கொடுத்திடுங்க” என்று கனக்கும் ஒரு பையை கையில் திணித்துவிட்டு மணிந்த முதலாளியின் வெற்றிலை பாக்கு கடையை நோக்கி விரைந்தார்.

முப்பது நாளும் மலையேறி பாடுபட்டும் சீரான ஒரு சீவியத்திற்கு வழியில்லாத இந்த ஜென்மங்களின் அர்த்தமற்ற நடைமுறைகள் எல்லாம் எப்போது விரட்டியடிக்கப்பட போகின்றன. இந்த ஊதாரி செலவீனங்களில் எல்லாம் அக்கறை காட்டும் மனிதங்கள் எப்போது விழித்துக் கொள்ளப் போகின்றன என்ற சிந்தனை ஒட்டத்தோடு லயத்தை வந்தடைகிறேன். அங்கே வாசலில் நின்று வழிமேல் விழிவைத்து நிற்கும் காமாட்சியை கண்டவுடன் “என்னக்கா கந்தசாமி அண்ணன் பாத்துகிட்டு நிக்கிறீங்களா?” என்றேன்.

“ஆமா ராசா, இதோ இப்ப வாறேனு போன மனுசன் இன்னும் வருல. காலயில இருந்து ஒரு வாய்க்கு வெத்தில பாக்கு இல்லாம பைத்தியமா இருக்கேன். நாசமா போன மனுசன் இப்படியா செய்யிறது.” என்று புலம்பினாள் காமாட்சி.

“அக்கா, அண்ணை இன்னைக்கு ராத்திரிக்குத்தான் வருவாறாம். இந்தாங்க இதக் கொடுக்க சொன்னாரு” என்று பையை நீட்டுகிறேன்.

ஒரு குழந்தை இனிப்பு கிடைத்த சந்தோஷத்தில் குதூகலிக்கும் இயல்போடு பையை பெற்றுக்கொண்டு “கொண்டா ராசா, மொத வேலையா ஒரு வாய்க்கு போட்டு கிட்டுதான் மறுவேல” என்று ஸ்தோப்பு கதவை பலமாகச் சாத்திவிட்டு உள்ளே சென்றாள் காமாட்சி அக்கா.

கண் முன் நடக்கும் கொடுமைகளை எல்லாம் தட்டிக் கேட்க முடியாத அளவுக்கு கோழையாகி விட்டேனா என்ற வினா என்னை அதிகமாகவே தொல்லைப்படுத்து கின்றது. ஏதோ பழமொழி சொல்வது போல முள்ளை முள்ளால் எடுப்பது மாதிரி நடக்க விருக்கும் கொடுமைகளை தடுத்து நிறுத்துவதற்கு எனக்கிருந்த கடைசி நம்பிக்கை கந்தசாமிதான்.

மெதுவாக அவரை அழைத்துக் கொண்டு கோயில் பக்கமாக செல்கிறேன். “இங்க பாருங்க அண்ணே நான் சொல்லுறத கொஞ்சம் பொறுமையா கேளுங்க. காலம் இப்ப எவ்வளவோ மாறிப்போச்சி. நீங்க நெனைக்கிற மாதிரி காமாட்சி அக்காவுக்கு மண்ணாங்கட்டி அம்மா போடல. எனக்கென்னமோ அது புத்துநோயா இருக்குமோனு ...”.

“இங்க பாரு தம்பி நீ சின்னப்பள்ள, ஏன் ஒன்ற யோசனை சூத்தால வாலா போவது. அப்பிடியெல்லாம் ஒன்றும் இல்ல. எல்லாத்தையும் ஆத்தா பாத்துக்குவா. இது சொல்லவா இம்புட்டு தூரம் கூட்டிக்கிட்டு வந்த. இது அங்கையே சொல்லி இருக்கலாம் இல்ல ... சும்மாவா சொன்னாங்க படிச்ச புள்ளைகளுக்கு வெவரம் போதாதுனு”. போக முயன்ற கந்தசாமியை தடுத்து நிறுத்தி “இங்க பாருங்க நீங்க நெனைக்கிற மாதிரி அது மண்ணாங்கட்டி அம்மாவாகவே இருக்கட்டும். நாளக்கி டவுனுக்கு டொக்டர் ஐயா வாறாறு. கூட்டிப்போய் காட்டினா எல்லாம் சரியாய் போயிடும். நான் சொல்லுறத கொஞ்சம் கேளுங்க” என்கிறேன்.

“இங்க பாரு தம்பி திருவிழா தொடங்கிப்போச்சி. படிச்ச புள்ளையா இருக்க. காப்புகட்டுனா, ஊர் எல்லய தாண்டக் கூடாதுங்கிற வற மொறக் கூடத் தெரியாம இருக்கியே. இங்க பாருப்பா நாளக்கி ஊரு சுத்தவாற மாரி எல்லாத்தையும் பாத்துக்குவா. நீ வீட்டுக்குபோ. ஒன்னோட பேசுனதுல ஏத்துன கள்ளும் எறங்கிப் போச்சி. நான் போய் சந்திக்கடையில ஒரு போத்த கள்ளு குடிச்சிட்டு வாறேன்” என்று இருளைக் கிழித்து பயணித்துக் கொண்டிருந்தார் கந்தசாமி.

இரவு பத்து மணியிருக்கும் அம்மன் கோயிலில் இருந்து புறப் பட்டுவிட்டாள். மங்கள வாத்தியங்கள் முரக கொட்டவும் அடிக்கடி இருளில் தொலைந்துபோகும் எங்கள் தோட்டத்தை அழைத்து வந்து அடையாளப்படுத்துவதாய் தேரில் பூட்டியிருந்த மின் குமிழ்கள் ஒளி தந்து உதவவும் தோட்டம் எங்கும் ஒரே பரபரப்பு.

எல்லா வீடுகளிலும் பூசைக்கான தயார் நிலைகள் அட்டகாசமாய் ஆரங்கேறிக் கொண்டிருந்தன. எனக்குள் மட்டும் இன்னுமே விலகாமல் அந்த பயம் மனதை

சிவனு மனோஹரன்

அப்படியே கவிந்து கட்டிப்பிடித்திருந்தது. இப்போதும் மனதிற்குள் ஏதோ ஒரு அபத்தம் நடக்கப்போகிறது என்ற அசரீரி மட்டும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

பூசையில் லயிக்காத மனதை கஷ்டப்பட்டு ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்போது கந்தசாமி போட்ட கூச்சல் அந்த பக்கத்தையே அதிர வைத்தது. “ஐயோ காமாட்சி என் தலையில் கல்லப் போட்டுட்டு போயிட்டியே! என்னா செய்வேன் நான். இப்படி தவிக்கவிட்டுட்டு போயிட்டியே” என்று கத்தி கதறினார் கந்தசாமி.

கூடியிருந்த சனங்கள் கந்தசாமியின் வீட்டை நுழைந்து நிரப்ப, ஊர் சுற்ற வந்த மாரி மட்டும் தனிமைப் பட்டுப் போனாள். நானும் என் உணர்வும் தனிமைப்பட்டுப் போனதைப் போல....

“ஏண்டி பார்வதி, சாமிக்குத்தம் கம்மா உடாதுடி, இப்ப பாத்தியா ஆத்தா அடிச்சி போட்டுட்டா. இந்தக்கால பய புள்ளக்கி இதெல்லாம் எங்க வெளங்கப்போவுது. நாளெழுத்து படிச்சியுட்டா பெரிய புளியங்கொம்புனு நெனப்பு வந்துபுடுது. இது போய் புத்து நோயினு இல்ல சொல்லிக்கிறாங்க.”

“நம்ம பய புள்ளைக வெத்தில தின்னதுனாலத்தான் இந்த நோய் வந்திருக்குனு சொல்லி பொரளிய வேற கௌப்புறானுங்க. இவனுகளுக்கெல்லாம் சாமிக் குத்தத்தோட அரும தெரியாது. எல்லாத்தையும் ஆத்தா பாத்துக்கிட்டுத் தான் இருக்கா” என்ற அக்கினி வார்த்தைகள் செவி வழி நுழைந்து உயிரில் சூடேற்றி இன்னும் அதிகமாய் என்னையும் என் உணர்வுகளையும் காயப்படுத்திக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன.

ஞானம் ஆகஸ்ட் 2005

கருமாத்

சீல வெறுமைத் தாள்களுடன் ஒரு படைப்புக்கான தவமிருப்பில் நான். அப்போது “அம்மா தாயே பிச்ச போடுங்க சாமி சாப்பிட்டு ரெண்டு நாளாச்சி ஏதாவது பழகபட்டது இருந்தா குடுங்க சாமி புண்ணியமா போகும்” என்ற அவலக்குரல் என் சிந்தனையை ஊட்டுத்து உள் பாய்ந்தது. எங்கோ கேட்ட குரல் நன்கு பரீட்சையமான குரல். கையில் இருந்த வெறுமைத் தாள்களையும் பேனாவையும் அப்படியே போட்டுவிட்டு வாசலை நோக்கி விரைகிறேன்.

என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இது உண்மைதானா? கால மாற்றங்கள் இப்படியும் கூட அனுபவங்களைப் பெற்றுத்தருமா என்றெல்லாம் சிதறிப் பாய்ந்த எண்ணங்களை இழுத்துக் கட்டி விட்டு “நீங்க மரகதம் பாட்டிதானே ! என்றதும் “நீ யாரு சாமி எனக்கு அடையாளம் தெரியலையே....! பாட்டி நான் ஒங்க தோட்ட கண்டாக்கு மகன் தான். “ஏன் ராசா நீயா சாமி இந்த பாவிக்குத்தான் பாழாப்போன கண்ணும் தெரிய மாட்டேங்குதே எப்பிடி சாமி இருக்க. பொண்டாட்டி புள்ள எல்லாம் நல்லா இருக்காங்களா?” என்று தழுதழுத்த குரலில் குசலம் விசாரிக்கவும் என் மனம் மெதுவாய் வலிக்கிறது.

இந்த நிலையில் கூட இங்கிதம் காக்கும் மரகதம் பாட்டியின் மீதென்றால் எனக்கு எப்போதுமே தனிமரியாதை இருப்பது உண்மையே...

ஒவ்வொரு மனிதனின் வளர்ச்சியிலும் தவிர்க்கமுடியாமல் சிலரின் பங்களிப்புகள் தலை நீட்டி போவதுண்டு. என் வளர்ச்சி போக்கிலும் கூட மரகதம் பாட்டியின் பங்களிப்புகள் அதிகமாகவே இருக்கின்றன. அவருக்கா இந்த நிலை. இதயம் அசுர வேகத்தில் டூடித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னை நானே ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டு “ப்ரியா ப்ரியா இங்க கொஞ்சம் சீக்கிரம் வாவே” என்றதும், வெளியே விராந்தாவிற்ரு வந்த ப்ரியாவின் முகம் முழுவதும் வினாத் தழும்புகளின் விஸ்வரூபங்கள் “யாருங்க இவங்க புதுசா இருக்காங்க?”. ப்ரியா நான் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டே இருப்பேனே மரகதம் பாட்டி இவங்கதான். நீ மொதல்ல போய் இவங்களுக்கு சாப்பாடு ஏதாவது கொண்டு வா” என்றதும் சமையல் கட்டை நோக்கி விரைந்தாள் ப்ரியா.

உறவுகளில் இப்படியும் கூட விரிசல்கள் ஏற்படுமா என்று வியக்கும் வகையில் மரகதம் பாட்டி சொன்ன கதைகள் என் மனதை வெகுவாய் காயப் படுத்தியிருக்கின்றன.

சிவனு மனோஹரன்

நகரும் ஒவ்வொரு நாழிகையிலும் எத்தனையோ உறவுகளோடு உரசிக் கொள்கிறோம். ஆனால் தாய்மை என்ற உறவுக்கும் பந்தத்திற்கும் ஈடிணை கிடையாது. அந்த உறவை அந்த புனிதத்தைக் கூட உதாசீனப்படுத்தி உதறித் தள்ளுபவர்களுக்கு மத்தியில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே கஸ்டமாக இருக்கிறது.

பெற்ற பிள்ளைகளே தள்ளி வைக்கும் கொடுமை இருக்கிறதே அதை வார்த்தைகளில் கொண்டு வந்து நிறுத்த முடியாது என்பதை எனக்கு உணர வைத்தவரே மரகதம் பாட்டிதான்.

என்னையும் என் நினைவுகளையும் இழுத்துப் பிடித்து நிலை நிறுத்த எவ்வளவோ முயற்சித்துப் பார்க்கிறேன். முயவில்லை. மனம் மறுபடியும் மறுபடியும் கடந்த காலங்களில் லயித்துப் பார்க்கத்தான் பிரியப்படுகிறது. உண்மையைச் சொல்கிறேன். தோற்றுப் போனது நான்தான். வெற்றி என்னவோ கடிவாளம் தாண்டி களிப்புக் கொள்ளும் மனதிற்குத்தான்.

அது நான் சந்தோஷ பட்டாம் பூச்சிகளுடன் சகவாசம் வைத்திருந்த பருவ வயது. என் வீட்டில் பேருக்கு வேலை செய்த மரகதம் பாட்டியென்றால் எனக்கு கொள்ளைப் பிரியம். தயவு செய்து ஏன் என்ற காரணங்களை மட்டும் கேட்டு விடாதீர்கள். ஒன்றல்ல இரண்டல்ல அதற்கான காரணங்கள் ஓராயிரம். அவ்வளவு ஏன் நல்லவர்களை எல்லோருக்குமே பிடிக்கும் என்பதுதானே நியதி.

எங்களுக்கும் மரகதம் பாட்டிக்கும் இடையில் இருக்கும் உறவுக்கும் எனக்கும் ஒரே வயது. ஏனெனில் நான் பிறந்து நான்கு நாட்களில் அப்பா தரவளை தோட்டத்திற்கு றான்ஸ்பர் வாங்கியிருக்கிறார். அப்போதிலிருந்தே என் வளர்ச்சியில் பங்கேற்ற இந்த பவித்திர உறவிற்கா இந்த நிலை. நினைக்கும்போதே நெஞ்சு வெடிக்கிறது.

நான் என் அம்மாவோடு இருந்த காலங்களை விட மரகதம் பாட்டியோடு இருந்த காலம் தான் அதிகம். தேயிலைச் செடிகளோடு போராடி போராடி களைத்த அந்த கரடு முரடான கரங்கள் பற்றி பள்ளி சென்ற காலந்தொட்டு என் உடல் நலனில் அக்கறை கொண்டு வாரத்திற்கு இரண்டு நாட்கள் அவர் வைக்கும் எண்ணெய்க்கு பயந்து நடுங்கி அஞ்சிய நாட்கள் என்று அவர் என் மீது காட்டிய அக்கறை அன்பு எதை சொல்வது, எதை விடுவது! இவை எல்லாவற்றையும் விட என்னையும் என் மனதையும் அதிகமாய் அழுத்திய ஒரு விடயம் இருக்கிறது. அது காலமாற்றம் கருதி என் அப்பா எடுத்த முடிவு காரணமாகவும் சில அடிப்படை வசதிகள் கருதியும் ஊரை விட்டுப்போக வேண்டும் என்ற முடிவுதான் அது. அப்போது என் மனம் பட்டவேதனை இருக்கிறதே சொல்லிமாளாது.

அப்போது “பாட்டி நீங்களும் எங்களோடு வருவீங்க இல்ல...!” “ராசா எனக்கும் புள்ளை இருக்கு இல்ல, நீங்க போய் பெரிய படிப்பெல்லாம் படிச்சிட்டு இந்த தோட்டத்துக்கே கண்டாக்கா வாங்க. ஒங்க புள்ள குட்டிகளையும் நான்தான் பாப்பேன்

அடம் பிடிக்காம ஐயா சொல்லுறத கேளுங்கய்யா. இந்த கெழவி நல்லாயிருந்தா கண்டிப்பா ஒங்கள பாக்க வருவேன்” என்று என் கண்ணங்களில் முத்தம் வைத்து அழுத அந்த நாள் என் மனக் கண்ணில் வந்து வந்துபோகிறது.

இப்படியெல்லாம் வட்டமடித்து திரியும் என் சிந்தையை கலைந்தாள் ப்ரியா. “என்னங்க. இந்த கெழவியோட நெலம் ரொம்ப மோசமா இருக்கு, நமக்கு ஏன் வீண் தொல்ல. பேசாம காலையில் போகச் சொல்லி விட வேண்டியதுதான்” என்றதும் சுருக்கென தைத்தது எனக்கு.

எனக்குள் இருக்கும் போராட்டங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல் சட்டென சொன்ன ப்ரியாவின் வார்த்தைகள் எரிச்சலையும் கோபத்தையும் மூட்டினாலும் சில நன்மை கருதி மெளனம் காத்து திரும்பி படுத்துவிடுகிறேன். ஆனால் விடியும் வரையுமே தூக்கம் மட்டும் கண்களை தழுவவே இல்லை.

அன்றைய நாள் சம்பவங்கள் என்னை அதிகமாகவே பாதித்திருந்தன. மறுநாள் “பாட்டி இனிமேல நீங்க இங்கையே இருங்களே ஏன் இப்படி வீடு வீடா அசிங்கமா அலையிறீங்க. பேசாம இங்கையே இருங்களே” என்கிறேன். “சாமி இந்த எழுவெடுத்த பொழப்புக்கு எனக்கு மட்டும் விருப்பமா சாமி. என்னா தொர செய்யிறது வயித்த கழுவத்தான் இந்த மாதிரி ஈன பொழப்பு பொழைக்க வேண்டியிருக்கு. பாழாப் போன வயிறு இப்பத்தான் கண்டதையும் திங்க அலையுது. ஏன் சாமி இங்க கெடந்து நல்லா திண்ணுட்டு ரெண்டுநாள் இருந்துட்டு போறேன். என்னால பேர்புள்ளைகள் பாக்காம இருக்க முடியாது” என்றதும் ஒரு கணம் ஆடிப் போனேன் நான்.

இப்படியும் கூட இருப்பார்களா பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட தாயை ஒரு நேர சோற்றுக்கும் தண்ணிக்குமே அலைய விட்ட பிள்ளைகள் மீதும் அவர்கள் பெற்ற குழந்தைகள் மீதும் இனியும் கூட எப்படி இவரால் அன்பு காட்ட முடிகிறது என்று குழம்பிப் போகிறேன். மனம் மட்டும்தான் குழம்பிக் கொண்டே இருக்கிறது. அதற்கான விடைகள் மட்டும் இன்னுமே கிட்டவில்லை.

எல்லாவற்றையும் ஜீரணித்துக் கொண்டு மரகதம் பாட்டியை இரண்டு நாட்களாப் தாங்கு தாங்கென்று தாங்கினேன். இப்போது எனக்குள் பெரியதொரு ஆத்ம திருப்தி. மனம் முழுவதுமே சந்தோஷங்கள் நிரம்பி வழிந்தன. இப்போது மரகதம் பாட்டி எங்களிடம் இருந்து விடைப்பெற்றுக் கொள்கிறார். இப்போதும் என் விழியோரங்கள் மெதுவாய் நனைகின்றன. வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் வழியனுப்பிவிட்டு உள் நுழைகிறேன். என் வீட்டை தீட்டுக் கழிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் மனைவி ப்ரியா செய்துக் கொண்டிருந்தாள். இருப்புக் கொள்ளாமல் நூலகம் நோக்கி பயணிக்கிறேன். மனம் முழுதும் மரகதம் பாட்டியின் விம்பங்கள் விழுந்து விழுந்து மறைகின்றன.

சில நாட்களில் நானும் வழமையான வாழ்க்கை நுகர்ச்சிகளுக்குள் சென்று சேர்கிறேன். இதுதான் இயந்திர யுகமாயிற்றே. யாரைச் சொல்லி என்ன பயன்

சிவனு மனோஹரன்

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான பிரச்சினைகள். இதில் யாரையும் குறைபட்டுக் கொள்வதற்கில்லை. இந்த அவசர யுகத்தின் ஆட்டங்களுக்கு பழகிக் போன எண்ணமும் மனமும் மரகதம் பாட்டியின் நினைவுகளுக்கு தற்காலிகமாக விடை கொடுத்திருந்தது உண்மைதான்.

அன்றும் ஆபீஸ் முடித்து வீடு வந்து அழிக்கிறேன். என் செல்ல மகள் மதுரா “அப்பா உங்களுக்கு ஒரு லெட்டர் வந்திருக்கு” என்று ஒரு தபால் அட்டையை மேசையின் மீது போட்டு விட்டு ஒடுகிறாள்.

வந்த அசதி மாறாமலே அந்த அட்டையை கையில் எடுத்துப் பார்க்கிறேன். உத்திரகிரிபை பத்திரிக்கை தரவளை மேற்பிரிவை சேர்ந்த திருமதி மரகதம் அவர்கள் மரணித்து விட்டார். அன்னாரின் ஆத்ம சாந்திக்காக 31.03.2005 புண்ணியதானம் செய்ய பெரியோர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. அனைவரும் வந்து கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறீர்கள். இங்ஙனம் பிரிவுத்துயரால் வாடும் மகன்மார்கள். வாசித்து முடிக்கிறேன். கண்களில் நீர் தேங்கி நிற்கிறது.

சுதாகரித்துக் கொண்டு இரவு உணவை எடுப்பதற்கு உள்ளே செல்கிறேன். மனம் உணவை மட்டும் நாடவே இல்லை.

மறுநாள் கருமாதி வீட்டில் நானும் அங்கம் வகிக்கிறேன். ஒவ்வொரு பக்கமும் ஒவ்வொரு விதமான சலசலப்பு என் மனதைப் போலவே. சுதாகரித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறேன்.

மீறப்படாத மரபுகள் எல்லாம் சடங்குகளாய் அரங்கேறி முடிந்தன. அப்போது மரகதம் பாட்டியின் மகன் பழனி “சாமி தொர உள்ள வாங்க நீங்கதான் அம்மாவுக்கு படையல் போடனும்” என்றதும் ஒரு நிமிடம் தடுமாறிப் போனாலும் சுதாகரித்துக் கொண்டு உள்ளே போகிறேன். அந்த அறை விதவிதமான தின்பண்டங்களால் நிரம்பி இருந்தது. அப்போது அங்கு கூடியிருந்த கூட்டத்தில் யாரோ “என்னாத் தம்பி இருக்குற சாப்பாட்டுல இருந்து ஒன்னு ஒன்னு எடுத்து படையலுக்கு வைங்க” என்றதும் மறு பேச்சின்றி என் பணியினை செவ்வனே முடித்துக் கொடுக்கிறேன்.

அப்போது பழனி “அட இவருக்கு ஒன்னும் தெரியாது இல்ல. இவங்க ஐயா சாமினா எல்லா வீட்டு கருமாதிக்கும் போயிருக்கிறார். நம்ம வரமொற எல்லாம் தெரியும் என்று என்னை பார்த்து நகைக்கவும், பதிலுக்கு நானும் புன்னகைத்து விட்டு வெளியேறுகிறேன். அப்போது பின்னால் வந்த பழனி “சாமி தொர இங்க வெச்சிருக்கிற சாப்பாடு எல்லாம் எங்கம்மா உசிரோட இருந்தப்போ விரும்பி திண்ணை சாப்பாடுங்க. கருமாதிக்கு இதயெல்லாம் வக்காம போனா அம்மாவோட ஆவி அவுட்டம் பண்ணும். இதுல எல்லாம் கொறவக்க கூடாது” என்றதும் என் உணர்வு பொறிகளுக்குள் ஓராயிரம் ஆவேச சுடர்கள் ஏற்றப்பட்டன.

கொதித்தெழுந்த ஆவேசங்களை கொட்டித் தீர்த்து விடத்தான் நினைக்கிறேன். மறுநொடியே என் ஆவேசமும் உணர்வுகளும் வெறும் பல்பங்களாய் அடங்கி

நிசப்தம் கண்டு விடுகின்றன. செவிட்டு செவிகளில் சங்கு ஊதி பயனில்லை என்பதால்.

எல்லாம் முடிந்து இப்போது வீடு நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்போதும் பழனியின் வாத்தைகள் என் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறேன்.

உணவுக்காகவும் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகவும் போராடி போராடி களைத்துப் போன ஒரு ஜீவனின் எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் ஏற்றம் பெறாமல் போனதை நினைத்துப் பார்க்காத இந்த அற்பங்கள் மரணித்த பின்பு மலையாள குவித்துப் பயனில்லை என்பதை எப்போது உணரப் போகிறார்கள். அர்த்தமற்ற நடை முறைகளில் திளைத்துப் போன இந்த சமூகத்திற்கு விழிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பது யார் என்றெல்லாம் பல்வேறு கோணங்களில் ஊடுருவிப் பாயும் சிந்தனைகளோடு பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

உண்மையை சொல்கிறேன் இப்போது ஒரு படைப்புக்கான கதையும் கருவும் என்னுள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் என்னால் எதையும் எழுத மட்டும் முடியவே இல்லை.

ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய
புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச்
சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற கதை

கட்டெமாய்

என் காதுகளையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இந்தச் செய்தி பொய்யாக இருக்கக்கூடாதா? கடவுள் ஏன் நல்ல உள்ளங்களை இப்படி அல்லல் படுத்திப் பார்க்கிறாரோ தெரியவில்லை. மனிதருக்குள்ளேயே உயர்வுகளும், தாழ்வுகளும் காணப்படுவதுபோல வசந்தங்களும் வசீகரங்களும் கூட சிலருக்குத்தான் வாழ்க்கப்பட்டுள்ளன போலும். யோகா வாழ்க்கையில் சந்தோஷங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லை. ஓட ஓட துரத்தும் விதியின் விளையாட்டுகளுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமலே அந்த ஆத்மா அமைதியாகி விட்டது போலும். வேதனைகளும் விம்மல்களும் அளவைத் தாண்டும் போது ஆடிப்போகும் மனங்கள் தன் நிலையில் அப்படியே தளர்ந்தும் போகிறது. அதிகமான கனவுகள் ஏராளமான எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாம் நொடிப் பொழுதில் உடைந்து நொருங்க யோகா இடிந்து போனான். சில தவங்கள் முழுமை பெறாமல் முடிந்து போகும்போது வாழ்க்கையின் மீதான பிடிப்பும் தளர்ந்து போகிறது. அப்படித்தான் யோகாவிற்கும் உறவுகள் என்று சொல்லிக் கொள்ள யாரும் கிடையாது. அதனால் தானோ என்னவோ சுமை சொல்லி சுகும் காண பாலுவின் உறவு கிடைத்த பெருமிதத்தில், அவனின் உள்ளிடை உயரங்களை உரசிப் பார்க்கத் தவறிப் போனான் யோகா.

தம்பதிகள் யாரிடம் வேண்டுமாலும் கேட்டுப் பாருங்கள், ஆரம்ப நாள் தாம்பத்தியத்தில் ஏதாவது குழறுபடிகள் நடந்திருக்கிறதா என்று. பதில் இல்லை யென்றுதான் வரும். கால ஓட்டம்தான் சின்னச் சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் சினந்து கொள்ளச்செய்கிறது என்று நினைக்கிறேன். குழலும் பின்னணியும் ஒரு மனிதனின் மனோ பாவங்களில் அதிகமாய் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. என் எதிர்பார்க்கைகளும் சிந்தனைகளும் இங்கு நடக்கும் அவலங்களைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்குகின்றன. எத்தனையோ சந்தர்ப்பங் களில் என்னையும் மீறி அவர்களின் பிரச்சனைகளில் மூக்கு நுழைத்திருக்கிறேன். உங்களிடம் சொல்வதற்கென்ன அப்போதெல்லாம் நிறையவே அசிங்கப் பட்டிருக்கிறேன். இருந்தாலும் அவளுக்காக நிறையவே வேதனைப் பட்டிருக்கிறேன். திருமணம் மனைவியை துன்புறுத்துவதற்கு உரிமையை கொடுக்கவில்லை என்பதை உணரும்வரை பாலுவின் நடத்தையில் மாற்றங்களை எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ இப்போதெல்லாம் அவர்களின் பிரச்சனைகளில் தலையிடுவதே இல்லை. உடல் கவர்ச்சியினால் உரசிக் கொண்ட பாலுவும், யோகாவும் இதயங்கள் சதை பிண்டங்களுக்கு கொடுத்த சந்தோஷங் களால் இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்றெடுத்தனர். பாவம் முரண்பட்ட

இந்த இதய சமருக்குள் சிக்கி சின்னா பின்னமாகிப் போகும் அவலம் புரியாத சிக்கக்ள் அவை. நாளுக்கு நாள் பிரச்சனைகள் வளர்ந்து கொண்டே போயின. ஓர் அயல்வீட்டுக் காரணம் இருந்து எவ்வளவோ விடயங்களை அவதானித்து விட்டேன். ஏன் இப்படி செக்கு மாட்டுத் தனமான வாழ்க்கையில் உழன்று உயிர் வதைத்துக் கொள்கிறாள் என்பது மட்டும் இன்னுமே புரியாத தத்துவம் எனக்கு. கால மாற்றங்கள் அவளுக்கு சில அறிவூட்டல்களை செய்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அதனால் தான் அவளால் இப்படியொரு முடிவை எடுக்க முடிந்துள்ளது.

வழமைபோல அன்றும் இதயம் வருடும் இரவின் மடியில் இதயம் நனைத்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென அதே அலறல். “ஐயோ யாராவது என்ன காப்பாத்துங்களே காப்பாத்துங்களே” என்று. எனக்கு இது ஒன்றும் புதிய சமிக்கை கிடையாது. மறுபடியும் இரவின் மடியில் இணைந்து கொள்கிறேன். சில நிமிட நிசப்தங்களுக்குப் பின் அதே அலறல் “இங்க பாருடி ஒன்னு இல்லாத கழுதை ஒனக்கு எவ்வளவு ஏத்தம் இருந்தா எனக்கு தெரியாம இப்படி செய்வ? நல்லா கேட்டுக்க இப்ப நமக்கு சல்லிதான் வேணும். ஒழுங்கு மரியாதயா நான் சொலறத கேளு. இது புள்ளயாதான் பெத்து எடுக்கிற. அப்பதான் தோட்டத்துல சல்லி கெடைக்கும். ஏதோ ஓலகத்துலயே நீ மட்டுதான் புள்ள பெத்துக்கிற மாதிரி” என்று பாலுவின் பக்க நியாயங்கள்.

“இங்க பாருயா எனக்கு மட்டும் என்ன புள்ள பெத்துக்கிறதுல இஸ்டம் இல்லைனா நெனைக்கிற? என்னோட ஓடம்பு இருக்கும் நெலையில என்னால புள்ள பெத்துக்க முடியாதுனு நம்ம மிஸி கண்டிப்பா சொல்லிட்டாங்க.”

“அவ கெடக்குறா பொச கெட்ட சிறுக்கி. நீ புள்ள பெத்துக்கிறதுல அவளுக்கு என்ன அவ்வளவு கஸ்டம்” என்று வாயடைத்தான் பாலு.

“இங்க பாருங்க என்னால ஒங்க இஸ்டத்துக்கு ஆட முடியாது. இந்த முடிவில இருந்து நான் மாற போறது கெடையாது” என்று மறுதலித்தாள் யோகா.

காலமாற்றங்கள் காலமாற்றங்கள் என்று மார் தட்டிக் கொள்ளும் மனிதங்கள் கொஞ்சம் தலைசாய்த்துக் கொள்ளட்டும். ஒப்பனை வார்த்தைகளில் மட்டுமே உலகை அளக்கும் மாற்றங்கள் கொஞ்சம் மனிதமனங்களையும் தொட்டுப் பார்க்கட்டும். குழந்தை பெற்றுத் தரும் இயந்திரமாகவே சபிக்கப்பட்ட எம் சமூகத்து பெண்களின் வாழ்க்கையில் மாற்றங்கள் வரட்டும். அப்போது நானும் மார்தட்டிக் கொள்கிறேன். மாற்றங்கள் மனிதங்கள் வளர அவசியமானது என்று. கட்டத்துக்குள்ளேயே விளையாடிப் பழகிப் போன யோகாவால், கட்டம். தாண்டி வெளியே வரமுடியவில்லை. இப்போது அவள் மூன்றாவது பிரசவத்திற்கு தயாராகி விட்டாள். உலகிலேயே கொடுமையான விடயமாக நான் கருதுவது என்ன தெரியுமா, சிந்தனையாலும் எண்ணத்தாலும் கொஞ்சம் வளர்ச்சி அடைந்த உள்ளங்கள் பாமரத்தனங்களின் உயர்ச்சிகளில் சிக்கி உருமாறிப் போவதுதான். ஏனென்றால் அந்த அனுபவங்களை அதிகமாய் நான் உள்வாங்கி இருக்கிறேன். பாலுவிற்கும்

சிவனு மனோஹரன்

யோகாவிற்கு இடையில் அநேகமான நேரங்களில் சமாதானத் தூதுவராக நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். உண்மையைச் சொல்கிறேன் அப்போதெல்லாம் என் மனச்சாட்சி மரண வேதனையை அனுபவித்திருக்கிறது. ஏனெனில் பாலுவின் பக்க அநியாயங்களுக்காக நியாயமாக வாதாடியிருக்கிறேன். கணவனின் வார்த்தை அம்புகள் துளைத்து துவண்டுபோன அவளின் இதயம் சமூக வார்த்தை அம்புகளுக்கு தாக்குப் பிடிக்காது என்ற நல்லெண்ணத்துடன். கனவுகள் மனிதருக்கு மனிதர் வேறுபடும்! ஒப்புக் கொள்கிறேன். அதற்காக இப்படியும் கூட ஈனத்தனமான கனவுகள் வருமா என்பதை புரிய வைத்தவனே பாலுதான்.

ஒரு நாள் பாலு அடுப்படிக்குள், “என்டி யோகா இந்த முறை ஏழு ஆயிரம் கெடைக்கும் இல்ல. நெறைய செலவு இருக்கு அதனால் நீ ஒரு கெழும் ஆஸ்பத்திரியில் இரு. பொரவு வரலாம் என்னா நம்ம செலவு கம்மியாகும் இல்ல” என்றவுடன் என் மனம் ஒரு கணம் ஆடி நிசப்தம் கண்டது. ஏன் மனித மனங்கள் ஒன்றும் இல்லாத விடயங்களுக்கெல்லாம் இப்படி குழம்பிப் போகிறதோ தெரியவில்லை.

ஒரு வாரம் கழிந்தது. இரவு 11 மணி, அந்த லயமே தூங்கவில்லை. இடுப்பு வலி தாங்க முடியாமல் யோகா போட்ட கூச்சல் அந்த லயத்தையே அதிரவைத்தது. என்னால் இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. நொடிப்பொழுதில் கடவுளுக்கு ஓராயிரம் மனுக்கள் அனுப்பி இருப்பேன். கடவுளே அவளுக்கு எந்தவித குறையும் இல்லாமல் சுகப்பிரசவம் நடக்க வேண்டும் என்று. எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முடித்து விட்ட பெருமிதத்திலும் பத்திரமாக அவளை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி விட்ட சந்தோஷத்திலும் பாலு விடும் குறட்டை ஒலி என்னைத் தூங்கவிடாமல் தொல்லைப்படுத்தியது. அன்றைய இரவும் விடிந்து போனது.

காதுகளுக்கு எட்டிய செய்தி என்னை கதிகலங்கச் செய்தது. பாவம் யோகா, இந்த உலகை விட்டே போய் விட்டாள் என்பதுதான் அந்த செய்தி. சில முடிவுகளுக்கு நம்மால் விளக்கம் தரமுடிவதில்லை அதில் இதுவும் ஒன்று. எனக்கு நானே சமாதானம் செய்து கொண்ட போதும் அவளின் இழப்பு என்னை பாடாய்படுத்தியது. இந்த இழப்பின் துயர் என்னைவிட்டு அகலும் முன்பே, “சேர் நம்ம தோட்டத்துல படிச்சவங்க நீங்க மட்டுதான். கொஞ்சம் வந்து இந்த கட்டமொய் கணக்கை முடிச்சி கொடுத்தா நல்லா இருக்கும்” என்றதும், என் ஜீவன் இற்று உதிர்ந்தது.

சுதாகரித்துக் கொண்டு சில்லறைகளை எண்ணுகிறேன். அதில் யோகாவின் முகம் வந்து வந்து போகிறது.

என்னையும் அறியாமல் கண்கள் கண்ணீரைப் பனிக்கின்றன.

ஞானம் - ஜனவரி 2005

நேங்குப் பெட்டி

மார்கழி மாத ஊசிப் பனி உடல் விறைக்கும் வரைக்குமாய் கொட்டித் தொலைக்கிறது. கோயில் லயத்து கோடி எரியூட்டப்பட்ட டயரின் சுவாலையில் இன்னுமே அழகாய் காட்சியளித்தது. கூட்டம் கூட்டமாய் அங்கும் இங்கும் ஒரே சலசலப்பு.

“சும்மா சொல்லக் கூடாது மனுசன் எங்கப் போனாலும் வெத்தியோடத்தான் திரும்புவது. இன்னைக்கு நாங்களும் தைரியமா வாழ்றதுக்கு வழி காட்டுன மனுசன் இல்ல” என்று ஒரு குரல் மனசின் ஆதங்கம் தள்ளும் துயரத்தின் தொனியாய் எழுந்தது. “யாரையும் எதிர் பாக்காம எங்கயும் போயி முன்னுக்கு நின்ன சாமி இன்னைக்கு மல மாதிரி சாஞ்சி போச்சே” என்னு அம்மாவை கட்டி அழும் சிவகாமி பாட்டியின் துயரம் சுதாஹரின் தொண்டை வரை அடைத்துக் கனத்தது.

தோட்டமே கூடி நின்று அப்பாவின் மறைவுக்கான இரங்கலை வெளிப்படுத்தும் வரைக்குமே அவரின் மறுபக்கங்களை தேடிப் பெறாமல் இருந்ததன் வலிகள் உள்ளுக்குக் குமைச்சலாய் தொடர்ந்தது.

ஏதோ வெறுமனே குழந்தை, குடும்பம் உழைப்பு என்ற சட்டகத்திற்குள் வீழ்ந்து மடியும் சராசரி மனிதர்களில் இருந்து அப்பா எவ்வளவு தூரம் பயணித்திருக்கிறார் என்ற செய்தி இன்னுமே அவனின் துயரத்தை வலுவூட்டிப் போனது.

சிட்டிசன் சிவராமின் மறைவு தோட்ட மக்களை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தி யிருந்தது. சோகத்தின் ரணங்களை இன்னுமே வலுவூட்டிப் போகும் பனியின் ஊடாட்டத்தோடு அன்றைய இரவு விடிந்து போனது.

நம்மில் இருந்து அந்நியப்பட்டுப் போகும் விடயங்கள்தான் அது குறித்த தேடலும் ஆர்வமுமாய் முனைப்பு முட்டி நம்மை அவஸ்தைக்குள்ளாக்குகின்றன. அதே நிலைதான் சுதாவிற்கும். பல வருடங்களாய் அவிழ்க்கப்படாத அந்த மாம் முடிச்ச தனக்கு ஏற்ற சௌகர்யங்களுடன் கற்பனைச் சிறகு விரித்து நீளும் பயணத்தில்

சிவனு மனோஹரன்

விதம் விதமான அனுபவங்கள் எல்லாம் வெறும் யுகங்களாய் மட்டுமே நின்ற
ஸ்தம்பிக்க... அதையும் தாண்டி ஏதோவொரு உண்மை அதற்குள் புதைந்து
கிடக்கிறது என்பதை மட்டுமே அவனால் உணர முடிந்தது.

மாற்றமின்றி அதே அச்சுறுத்தலுடன் இரும்பு பூட்டோடு தன் இருப்பை
நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளும் ரேங்கு பெட்டி மீது சுதாஹருக்கு விருப்பம்
இருக்கிறதோ இல்லையோ இன்னுமே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாத
பெட்டியின் மீது வெறுப்பு இருப்பது உண்மை.

சில நாட்களுக்கு முன்னர்தான் வீடு வெள்ளை அடிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளில்
மூழ்கி இருந்தது. உழைத்து களைத்த தொழிலாளிகளின் மனவிகார கணக்காய்
வீடு அலங்கோலப் பட்டுக்கிடந்தது. வருட முடிவில் தோட்ட நிர்வாகத்தில்
வழங்கப்படும் சுண்ணாம்புகளாவது எங்கள் வீடுகளில் வெளிச்சம் பரப்பி
போகிறதே என்ற சிந்தனையில் மூழ்கிப் போயிருந்ததாலோ என்னவோ தன்னை
மறந்த நிலையில் சுதாஹர் ரேங்கு பெட்டி மீது ஓய்மையாய் குந்தி இருந்தான்.
அப்போது,

“தருதல, தருதல ஒனக்கு ஒரு தடவ சொன்னாப் புரியாது சோறுதானே
திங்கிற எத்தன நாள் சொல்லி இருக்கேன், இந்த பெட்டியில கை வெக்காதனு.
எழும்பு எழும்பி அங்கிட்டு போ! படிச்ச புள்ளைகளுக்கு புத்தி இல்லனு சொல்லுறது
சரித்தான் போல” என்ற புலம்பலோடு அருகில் கிடந்த அப்பாயியின் சேலைத்
துண்டை எடுத்துப் பெட்டியை துடைக்கத் தொடங்கிய அந்த ஈர நிமிடங்கள்
சுதாஹருக்கு படமாய் விரிகின்றன.

வெறுமனே கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் உரியனவாய் இத்தனை காலமும் இடம்
பிடித்திருந்த ரேங்கு பெட்டி குறித்த பிரயத்தனங்கள் இப்போதுதான் மதிபிற்குரிய
தாயும் பெறுமதி மிக்கதாவும்படுகின்றன. பின்னணி சரியாக உள் வாங்கப்படாத
வரை அப்பாவுக்கும் அவனுக்கும் இடையில் தொடர்ந்த ரேங்கு பெட்டி குறித்த
முரண்பாடுகளுக்காய் மனசு அழுது ஓய்கிறது. மனசெங்கும் ஒரு விதமான குற்ற
உணர்வு அப்பாவை இது தொடர்பில் அதிகமாய் காயப்படுத்தி விட்டதாய்
உள்ளுக்குள்ளேயே புகையும் சுதாஹரால் அவ் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீள முடியாமல்
தான் இருந்தது.

நம் வம்சம் நாடற்றவர்களாய் அலைக் கழிக்கப்பட்ட துயர காலம் அது. ஒன்றாய்
கூடிக் களித்த உறவுகளும் சொந்தங்களும் கூடு தேடிப் பறந்த அந்தத் துயரநாளை
உள்வாங்கும் வரை சுதாஹரால் ரேங்கு பெட்டியின் உயர்ச்சிகளை புரிய
முடியவில்லைத்தான். ஆனால் முழுமையாய் அதன் பின்னணியை உள்ளெடுத்துக்
கொண்ட பின்னர் இன்னுமே துயரத்தில் ஆழ்ந்தான் சுதா.

புகையிரதம் மரணவீடு கணக்காய் ஒப்பாரியாலும் தேம்பல்களாகவும் இரணப்பட்டுக்கிடந்தது. அது நாடற்றவர்கள் என்ற பட்டமளிப்புடன் நாடு கடத்தப்பட்ட காலம். கூட்டாஞ் சோறும் பிள்ளையார் பந்தும் ஆடிய நண்பர்கள் பிரிந்த அந்த நாளை ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்க்கும் சுதாவால் அவற்றை ஜீரணிக்க முடியாமல் இருந்தது. கனக்கும் போராட்டச் சுமைகளுடன் விழிகளை நனைத்து நின்ற புகையிரத ஈரஜாமத்தை இப்போது நினைத்தாலும் மனசு வலிக்கிறது. அப்போது,

“சிவா நம்ம நட்பு ஓசுரத்துக்கு ஒனக்கு எதாவது செய்யனுங்கிறது தான் என்னோட ஆச, இந்தா இப்ப என்னால் முடிந்தது” என்று ரேங்கு பெட்டியை கையில் திணித்து பிரிவுத்துயர் தாளாமல் வாய்விட்டு கதறிய சிவராமின் நண்பரின் நிலை என்று தொடரும் ரேங்கு பெட்டி குறித்த மர்மங்கள் எல்லாம் வெளியான போது சுதா துடித்துப் போனான்.

இத்தனை காலம் தன்னுள் ஓடிய ரேங்குபெட்டி குறித்த எதிர்பார்ப்புகள் அவனின் பார்வையில் இருந்து அன்று அந்நியப்பட்டுக் கிடந்தது.

அன்றைய தீர்மானமாய் அப்பா எடுத்துக் கொண்ட சபதம்தான் அவரை சிட்டிசன் சிவராமுவாய் உயர்த்திப் போயிருக்கிறது என்ற உண்மை சுதாவிற்கு ஒரு இரவுக்குள் ஓராயிரம் உண்மைகளை விளக்கிச் சென்றது.

தன் இனம் குறித்த வரலாறுகள் சரியாக உணரப்படாதவரை கேலிக்கும் நகைப்புக்கும் உரிய விடயங்களாக இருந்த அநேக குழப்பங்கள் இப்போதுதான் தெளிய ஆரம்பித்திருந்தன. ஓடி ஓடி உழைத்து ஓடாய் தேய்ந்த அப்பாவின் மரணம் அவனுள் சில புரிதல்களை விட்டுச் சென்றாலும் அதன் வலிகளில் இருந்து மட்டும் அவனால் மீளவே முடியவில்லை.

சிட்டிசன் சிவராமுவாய் எல்லோர் மனங்களிலும் நிறைந்துபோன அப்பாவின் மறைவுக்காக பழைய தோட்டம் ஒன்று கூடி அழுகிறது. இன்னும் சில நிமிடங்களே... தம்மோடு, இனியும் எந்த காலம் அப்பாவை...? என்றெல்லாம் மனசு புழுங்கி துடிக்கிறது.

ஈமக்கிரியைகள் தொடங்கப் பட்டாயிற்று. அழுகைகள் ஒய்ந்து கோயில் லயம் நிசப்தத்தில் கிடந்தது. மனசு வெறுப்பின் உச்சத்தில் அதிருப்தியில் இருந்தது. அப்போது,

“மவராசன் நல்லா இருக்கணும். நாயி மாதிரி நம்மல அலைய விட்ட தொர பயலுகளுக்கு முன்னுக்கு நின்னு கொரல ஓசத்தி வாழ வச்ச சாமியாச்சே, ராசா

சிவனு மனோஹரன்

ஒன்னோட புள்ள குட்டி எல்லாம் நல்லா இருக்கனும்” என்று அழுது ஓயும் சிவகாமி பாட்டியின் ஆதங்கம் அவனை ஒரு விதமான நெருடலில் ஆழ்த்தியது.

உள்ளுக்குள் விழுந்த அடிகள் இதோ வீட்டை விட்டு நிரந்தரமாய் பிரியும் போது சுதாஹரிடம் இருந்து புயலாய் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

“அப்பா செருப்பு தேய, தேய ஊருக்கு ஒழச்சீங்களே, இப்ப ஊரே வந்து நிக்கு துப்பா கண்ணதொறந்து பாருங்கப்பா” என்று வாய்விட்டு கத்தி தீர்த்தான் சுதாஹர்.

துன்பத்தில் உழல்வதும் பின்னர் வழமைக்கு திரும்புவதும் மனித இயல்பாகிப் போன நிலையில் சுதாஹரும் வழமைக்கு திரும்பி இருந்தான். இத்தனை காலமும் தன்னை உரித்துக் காட்டுவதற்கு தயார் இல்லாத ரேங்கு பெட்டியை திறந்து பார்க்கிறான் சுதாஹர்.

ஆமாம் ஒரு தோட்டத்தை இலங்கை பிரஜைகளாய் மாற்றிய சகல ஆவணங்களும் அடங்கிய பொக்கிஷமாய் பெட்டி அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. மெதுவாய் கன்னத்தின் வழியே கீழிறங்கும் கண்ணீர் துளியாய் வீழ்ந்து கரைகிறது. பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய தன் முதுசொம் இது வென்ற தெளிந்த சித்தத்துடன் இருள் படர்ந்திருந்த இஸ்தோப்பை விட்டு வெளிக்கு வந்திருந்தான் சுதாஹர். அப்பாவின் மறைவை விட தன் இனம் துய்த்த துன்பங்கள் குறித்த வலி நெருஞ்சி முள்ளாய் அதனிலும் மேலாய் அவனில் தைத்து கொண்டிருந்தது.

- ஞானம் ஏப்ரல் 2007

நொட்டாங்கை

“டேய் போடா சப்பை மூக்கு”

“நொட்டாங்கையி”

“பீச்சாங் கையில் அள்ளித் திங்கிற நாயி ஒனக்கு, இவ்ளோ ராங்கி இருந்தா எனக்கு எவ்ளோ இருக்கும்”

“இங்கப் பாருடா எதப்பத்தி வேணுனாலும் பேசு! கையப்பத்தி பேசாத”

“நா அப்படித்தான்டா பேசவேன் - நொட்டாங்கைய நொட்டாங்கையினுதான் சொல்லுவேன்”

“போடா போடா ஊனமூக்கு”

“பீக்கழிஞ்சான்” சினத்தின் உச்சத்தில் வார்த்தைகளை வீசத்தொடங்கினான் வசந்தன்.

பதிலுக்கு விடாப்பிடியாய் பன்னீரும்

“நொ-ட்-டா-ங்-கை.....”

“நொ-ட்-டா-ங்-கை.....” எனக் கோஷமிடத் தொடங்கியதும் ஒரு நொடிக்குள் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானம் கல்லின் ரூபமேற்று பன்னீரின் நெற்றியைப் பதம் பார்த்தது.

பீரிட்டெழும் இரத்தம் முகத்தின் வழியே கீழிறங்க கத்தி ஆர்ப்பரித்தவாறே பணிய லயத்தை ஊடலுத்து ஒத்தொடங்கினான் பன்னீர்.

வலி தாளாமல் பன்னீர் இட்ட கூச்சல் லயத்து சனங்களை ஒன்று திரட்டிப் போனது. அப்போது “ஐயையோ ஏ புள்ளயை பாருங்களே சாமி! ரெத்தம் இப்படிப் போவுதே! என்று ஆரவாரிக்கத் தொடங்கிய பார்வதி,

“ஐயோ இந்தக் கொடுமையை கேக்க யாருமே இல்லையா?”

“இப்பிடி மூஞ்ச கிழிச்சுப்புட்டானே!”

“நான் என்னா செய்யிவேன் சாமி”

“அந்த முண்டப் பய கைய ஓடச்சி கடை அடுப்புல வக்க.”

சிவனு மனோஹரன்

“கண்ணு ரெண்டும் அவிஞ்சு போவ” கம்மா வடமாட்டேன்டா நான் கம்மா வடமாட்டேன். குளிச்சிட்டு போயி மண்ண அள்ளித்தான் வெப்பேன்.”

“நாசமா போவ” என்று லயத்தை திரட்டவும் சிவகாமி வரவும் சரியாக இருந்தது.

“வாடி வா!

“நீ புள்ள வளத்த லெச்சணத்தை வந்துப் பாரு! அநியாயமா புள்ளவுட்டு நெத்திய கிளிச்சுப் புட்டானே பாருடி பாரு!” என்றதும்,

“ஐயோ பன்னீரு என்னா ராசா இதெல்லாம் என்று பதறித்துடித்த சிவகாமியிடம்

“அடேங்கப்பா என்னமா நடிக்கிறா பாருங்க! இங்கப்பாருடி கொஞ்ச நேரம் பொறுத்துக்க வந்து கூண்டோட அள்ளிக்கிட்டு போவாங்க. ஆசுப்பத்திரிக்கு போயிட்டு வந்து வச்சிக்கிறேன் ஒனக்கு கச்சேரி” என்ற புலம்பலுடன் அங்கிருந்து அகன்றாள் பார்வதி.

“வரட்டும் இன்னைக்கு அந்த நொட்டாங்கையிடை காலை ஓடச்சி அடுப்புல வெக்கிறேன்.”

“தெனம் பெறாது கேக்குறதே தல எழுத்தாப் போச்சி”

“நாலு நாளைக்கு வயித்த காயப்போட்டு குண்டிய வத்தவுட்டாத்தான் அடங்குவான் போல” என்று கூடையக் கழற்றி ஆணியில் சொருகியவளுக்கு கதவின் இடுக்கில் நின்று மெதுவாய் தலையை வெளியில் போடும் வசந்தனைக் கண்டதும் கோபம் தலைக்கேறியது.

“என்டா நரிப்பயலே, செய்யிறதையும் செஞ்சிப்புட்டு இப்ப பூனைமாதிரி வேற வந்து நிற்கிறியா? இன்னைக்கு ஒன்ன ஒரு கையி பார்க்கிறேன்டா” என்று அவசரமாய் வசந்தனின் தலை மயிரை தாவிப்பிடித்தவள் கையில் இருந்த வரிச்சிக் கம்பு முறியும் வரைக்குமாய் தாக்கித் தீர்த்தாள்.

வலி தாளாமல் வசந்தன் இட்ட கூச்சல் எல்லோரின் கவனத்தையும் ஈர்த்தது.

அப்போதுதான் வசந்தனுக்கான முதல் கொடுமை நிகழ்த்தப்பட்டது. ஆமாம் அவனே எதிர்பாராத நேரத்தில்

“என்டா குடுக்கிறத தின்னுப்புட்டு ஒழுங்கா இருக்காம ஊரு வம்பையா வெலைக்கு வாங்கிட்டு வாற! நொட்டாங்கை சனியனே! இந்தா வாங்கிக்க” என்று குடேறிய அகப்பை கையை பதம் பார்த்த முதல் நாளை மீண்டும் மீண்டும் கண்ணீருடன் மீட்டிப் பார்க்கும் போதெல்லாம் நொட்டாங்கையின் வலியை உணர்வான் வசந்தன்.

விளையாட்டு தொடங்கி விருந்துபசாரம் வரைக்குமாய் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட வலி உள்ளுக்குள் ஒரு பனிப் போராய் அவனை அவஸ்தைப் படுத்திக் கொண்டுதான்

இருக்கிறது. ஆனால் மனசு என்பது விடாப்பிடியாய் மல்லுக்கு நிற்காமல் அவ்வப்போது அமைதி பெறுவதால் ஏதோவொருவகையில் எல்லாக் கட்டங்களையும் தாண்டிவிடுவான் வசந்தன்.

போராட்டமும் பிறரின் பரிசுசிப்புகளும் நிறைந்ததுதான் வாழ்க்கை என்பதை புரியும் ஆற்றலோ வயதோ அவனிடம் இருக்கவில்லை. அப்போதுதான் விழுந்தது அடுத்த அடி.

“ஏன்டி செவகாமி ஒனக்கு வெசயம் தெரியுமில்ல, வீட்டுல கடைசிப்புள்ள ஏதாவது கொறையா இருந்தா அந்தக்குடும்பம் வெளங்காதாம். நம்ம வசந்துப் பய விசயத்துல அது நெசமத்தான் இருக்கும் போல, நாளுக்கு நாள் ஏதாவது பெர்ச்சனையைத்தானே இழுத்துட்டு வாறான். அதோட பீச்சாங்கையில தொடுற எந்த வேலையும் உருப்படாது. பேசாம நம்ம காளிமுத்து கங்காணிக்கிட்ட சொல்லி கொழும்பு பக்கம் அனுப்பி வைமி! நாலு காசு சம்பாதிச்ச மாதிரி சரி இருக்கும்.”

“ஏன்டி நல்லா படிக்கிற புள்ளய எப்படி வேலைக்கு அனுப்புறது சொல்லுப் பாப்பம்?.

“இங்கப்பாருடி இப்படி கூறுகெட்ட தனமா இருக்காத. நம்ம பச்ச மலைக்குக் கட்டிப்போனாளே சுந்தரி, அவளுக்கு தலச்சன் நொட்டாங் கையிதான். இப்பிடி பெறாது கேட்டுப் பெறாது கேட்டு அடிவாங்கியே நனுங்கிப் போயிட்டான். இப்ப புத்தி பேதளிச்சி இல்ல திரியிறான்.”

“அது மாதிரி ஏதும் நடந்திட்டா அப்பொறம் ஒக்காந்து அழுவியா?” என்றதும் சிவகாமியின் மூளை இயந்திரமாய் இயங்கத் தொடங்கியது.

“சரிடி நம்ம காளிமுத்து கங்காணிக்கிட்ட சொல்லி வேலை பார்க்கச் சொல்லு! அப்படியாவது போயிட்டு கண்ணுக்கு மறவா பொழைக்கட்டும்.”

சிவகாமி தன் பக்க நியாயங்களை எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் வசந்தன் மசிவதாய் இல்லை. தன் பிடியில் சற்றும் தளரா வசந்தனின் மீதான கோபம் சிவகாமி யினுள் நிரம்பி வழிந்தது. வசந்தன் மீதான வெறுப்பு உள்ளுக்குள் புகைத்துக் கொண்டிருந்ததாலோ என்னவோ கடுமையான வார்த்தைகளை வீசத் தொடங்கினாள் சிவகாமி.

“போமாட்டியா நீ? எப்படி நீ போவ, தாலிய அடகு வச்சி சரி தண்ணி ஊத்துறேன் பாரு போவ மாட்ட நீ போவ மாட்ட. திங்கிற கொழுப்பு நாலு நாளைக்கு பட்டினி போட்டா தன்னால போவ.” என்று முடிப்பதற்கும் காளிமுத்து கங்காணி உள் நுழைவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“என்னா தொர போவமாட்டிங்களோ, பெரிய ஆம்பிள மாறி கொரல ஓசத்துறங்க போயி ஒழுங்கு மருவாதையா பொறப்புடு” என்று கங்காணி அதிகார தோரணையோடு மிரட்டியபோதும் அழுத்தமாய் எவ்விதமான துலங்கலும் இன்றி சுவரோடு சாய்ந்து நின்றான் வசந்தன்.

சிவனு மனோஹரன்

“என்னாப்புள்ள செவகாமி புள்ளய இப்படி வளத்துப்பட்ட ஏ பேச்சுக் கேட்டா ஆணான்பட்ட ஆம்பளைங்களை குண்டி நடுங்கிப் போவானுங்க, இந்தப் பய ஏ குத்துக்கு சொல்லுனு நிக்கிறான்.”

“என்னாண்ணே செய்யிறது ஒத்தப் புள்ளனு உருவி உருவி வளத்தேன், அதுவும் இப்படி கழுசடையாப் போச்சி”

“இங்கப் பாருடா ஒழுங்கு மருவாதையா பயண வச்சி போயிரு, இல்லனா இந்த வூட்டுல கொல உழுகும்.”

அப்போதும் அழுத்தமாய் நின்ற வசந்தனை “அட கிறுக்கி மவ புள்ள, மொளச்சி மூனு எல வுடயிலயே இவ்ளோராங்கியா” என்று தாக்க முயன்ற கங்காணியின் கைகளைப் பிடித்த வசந்தன் “இங்கபாருயா வாய குடுத்து வாங்கிக்கட்டிக்காத”

“மருவாதயா வெளியப் போயிரு” என்று மிக நிதானமாய் பதிலளித்தான். அப்போது வசந்தன் மீதான கோபத்தைத் தணிப்பதற்கு அருகில் கிடந்த செறா விறகு கை கொடுத்தது.

“ஐயோ அம்மா வலிக்குதுமா அடிக்க வேணாமுனு சொல்லுமா” என்று புரண்டு அழுதும் தீர்ந்து போகாத தன் சினத்தின் வெளிப் பாடாய் காளிமுத்து கங்காணி வசந்தனை தொடர்ந்தும் தாக்கினார்.

அப்போதுதான் திடுமென வசந்தனால் அம்முடிவு எடுக்கப் பட்டது. உறுதியாய் கங்காணியால் பற்றிப் பிடிக்கப்பட்டிருந்த செறா விறகை முடியுமான பலம் கொண்டு இழுத்துப் பிடுங்கியவன், ஒரு கணமேனும் சிந்திக்காமல் காளி முத்து கங்காணியை தாக்கத் தொடங்கினான்.

“ஐயையோ இவனுக்கு புத்தி பேதளிச்சி போச்சிபுள்ள. இந்த நொட்டாங்கை சனியனை பிடிபுள்ள” என்று ஆர்ப்பரித்து வயத்தை ஒன்று திரட்ட முயன்ற தருணத்தில்தான் முழுமையாய் உள்ளுக்குள் வளர்த்து விடப்பட்டிருந்த நொட்டாங்கை குறித்த வக்கிரம் உறுதியாகி பெரு மூச்சாய் வெளிப்பட்டது. அப்போது தான் ஒங்கி தலையில் போட்டு முடித்தான்.

இரத்தம் கொட்ட அப்படியே சுவரில் சாய்ந்தார் காளிமுத்து கங்காணி.

ஏதிர்பாராத நேரத்தில் ஒரு விபரீதம் நடந்துவிட்டதை ஜீரணிக்க முடியாமல் திடுமென ஏதோ தீர்மானத்திற்கு வந்தவனாய் பித்துப் பிடித்தாற் போல் நெத்திக்கான் வழியாக ஓடி மறைந்தான் வசந்தன். ஆனால் இன்னுமே திரும்ப வில்லை. சில நேரங்களில் அவனுக்கான வசந்தத்தை எட்டி விட்டானோ!

ஞானம் நவம்பர் 2007

கட்டத்துள் வீளையாடும்

சுலை ஆர்வமும் இலக்கியத் தேடலும் இயல்பாகவே நிரம்பிக் கிடப்பதாலோ என்னவோ உலகின் ஒவ்வொரு அசைவிலுமே மனசு ஏதாவதொரு பாடத்தைக் கற்றுக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. சாதாரண பார்வையில் அர்த்தமற்ற விடயங்களாகத் தோன்றும் எத்தனையோ விடயங்கள் எனக்குள் பல்வேறு வகுப்புக்களை நடத்தி வாழ்க்கைப் பாடத்தைப் புரியவைத்துப் போயிருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

நுண்ணுணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் சமகால இலக்கியங்கள் போல என் தேடலும் கூட சில சமயங்களில் மயில் இறகாய் மனம் வருடிப் போகும் அதே நேரம் பல நேரங்களில் மனசின் அவஸ்தைகளைக் கிண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதிலும் தீவிரம் காட்டாமல் இல்லை.

முழுமையான தொலைவுகளுக்குப் பின்னான வாழ்க்கை அவ்வளவாய் ருசிக்காது என்பதுதான் நியதி. ஆனால் அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பால் இழப்புகள் கற்றுத் தந்த பாடங்கள்தான் எதிர் காலம் பற்றிய சிந்தனைகளை மனசெங்கும் பதியமிட்டுப் போயிருக்கின்றன என்று சொன்னால் நம்மிடையே ஒப்புக் கொள்வோர் மிகக் குறைவாகத்தான் இருப்பர்.

மனசை அரிக்கும் சில விடயங்களை வார்த்தை வடிவம் கொடுத்து படைப்புக் குழந்தையாக வெளிக் கொணரும் வரை உணர்வுகளுக்கும் சரி மனசிற்கும் சரி அமைதி கிட்டாது. இன்றும் அதே நிலைதான். சமூக பழிச் சொற்களுக்காக இயல்பாய் முளைவிட்டு விருட்சமாகும் உணர்வுகளை அடியோடு வெட்டித் தகர்த்துவதென்பது நியாயமாகப்படுகிறதா சொல்லுங்கள். இயல்பாகவே மரபு வேலிக்குள் கட்டுண்டு கனவின் கறுப்புப் பக்கங்களில் வாழ்க்கை நடத்திப் போகும் பாரதி போன்ற பெண் களை இன்னுமே இந்த சமூகம் இப்படித்தான் சபிக்கப்பட்ட சாபங்களாய் மட்டுமே முன்னிலைப் படுத்திப் போகின்றதா என்ற அவஸ்தைகளின் உள் வாங்கல்கள் எனக்குள் பல்வேறு குமைச்சல்களைக் கொட்டி விட்டுப் போயிருக்கின்றன.

பிறப்பால் ஒவ்வொரு மனிதனுமே தனக்கான சுயங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட போதும் சமூகத்தோடும் உறவுகளோடும் கூடிக் கலந்து சில தீர்மானங்களைப் பெற வேண்டிய நிலைவில்தான் இருக்கிறான். சுயாதீனமாக இயங்கக்கூடிய சுதந்திரம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் உண்டு. இல்லை என்று யாரும் பறை கொட்ட முடியாது. அதற்காக சமூக விமர்சனத்தின் மீதான வாழ்க்கை அஸ்திவாரம் எந்தளவிற்கு சாத்தியப்படும் என்று பல்வேறு கோணங்களில் ஊடு பரவி மனசு சிந்திக்காமல் இல்லை.

சிவனு மனோஹரன்

உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஒன்றின் தீர்மானத்திற்குப் பின்னரான பின்னடைவு நல்ல இலக்கியவாதிகளுக்கு இருக்கக் கூடாது. சமூக அவலங்கள் குறித்து இரத்தம் சூடாகி சித்தம் வெளித்தள்ளும் நல்ல படைப்புகள் போல எந்த தீர்மானமும் உறுதிமிக்கதாகவும் சலனப்படாமலும் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என் கொள்கை. என்ன செய்வது மனிதனைப் போல மனசிற்கும் கூட பல்வேறு முகங்கள். இலக்கிய முகமூடியை அணிந்து கொள்ளும் போதெல்லாம் எடுத்த தீர்மானம் மிகச் சரியானது. பின்னடிக்குத் தேவைப்பாடு இருப்பதாகப் புலப்படவில்லை என்று வாய்கிழியப் பேசும் மனசு அதுவே ஒரு யதார்த்தவாதியின் முகமுடி தரிக்கும் போது பல்பு அடிப்படையும் தவிர்க்க முடியாமல் இருக்கிறது.

பாரதி நல்லதொரு இலக்கியவாதி, நல்ல கவிதைகள் மீதும், இலக்கியங்கள் மீதுமான அவளின் பரிச்சயங்கள் இலக்கிய உலகில் அவளுக்கான அந்தஸ்துகளை அதிகமாகவே பெற்றுத் தந்திருக்கின்றன. சாதாரணமாகவே அவளின் இலக்கியங்கள் மீதான அக்கறையும் தேடலும் நாளடைவில் அவள் மீதான அபிமானத்தை என்னுள் அதிகமாகவே வளர்த்து விட்டுப் போயிருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஒரு நோக்கு, முரண்படாத சிந்தனை, சிந்தனை வட்டம், நல்ல தேடல்கள் என்று எல்லாமே மாறுபடாமல் நகல் பிரதியாய் அமைந்துவிட்டதாலோ என்னவோ பாரதியின் மீதான அன்பும் உறவும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே போயின. உண்மையில் கழியும் காலத்தைப் பற்றிய கவலை காதலர்களுக்கு மட்டுமல்ல நல்ல இலக்கிய உள்ளங்களுக்கும் கூட கிடையாது என்றே சொல்வேன். இலக்கியங்கள் பற்றிக் கதைக்க ஆரம்பிப்போம் எனில் எவ்வளவு நேரத்தை வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்திக் கொள்ள இருவருமே தயார். அப்படியொரு தாகம் சில நேரங்களில் நானே வியந்து போனதுண்டு. உணர்வுப் பரிமாற்றமென்பது இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த ஊடகமா என்று அவளோடு பேசிக் கொண்டிருந்தால் மனசின் வலிகள் கூட இறக்கை முளைத்து தூர தேசங்களுக்கு பயணித்து விடும். அந்தளவிற்கு அவளின் வார்த்தைகளும் வெளிப்பாடுகளும் நேர்த்தியாக இருக்கும்.

அவளின் ஆளுமைக்கு வைக்கப்பட்ட சோதனைகள் நிக்கதியாய் நிர்மூலமாய் விதியின் ரூபம் தாங்கி ஓட ஓட துரத்தி வாழ்க்கையில் எல்லை வரை அழைத்து வந்து அவஸ்தை பரிவாரமேற்றியிருக்கிறதா என்று கூடச் சிந்திக்கத் தூண்டியிருக்கிறது.

வயசின் ஆட்டங்களுக்கு ஏற்றாற் போல துலங்குவதும் பின்னர் மனம் உருகி வருந்துவதும் வழமையாகி விட்ட நிலையில் பாரதியும் கூட அவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்திற்கு ஆளாகித்தான் போனான். தன் காதலின் மீதான தீவிரத்திற்குக் கூட்டிய அதீத ஈடுபாட்டை உறவுகள் பக்கமும் பெற்றோரின் பக்கமும் கொஞ்சம் செலுத்தியிருந்தால் இன்று இரண்டு பெண் குழந்தைகளோடு தனித்துப் போயிருக்க மாட்டாளோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

பாரதி, தாஸ் நல்ல ஆரோக்கியமான தம்பதிகளே. இலக்கியங்கள் படைக்கா விட்டாலும் கூட இலக்கியங்கள் மீதான நல்ல பார்வையும் விமர்சன நோக்கும் கொண்டவன் தாஸ். வாழ்ந்த காலங்களில் தன் காதலின் தீவிரம் சற்றும்

குறையாமல் பாரதியை நல்ல விதமாகவே நடத்தினான். அந்த அன்பின் ஆத்மார்த்தம்தான் இவ்வளவு இழப்புகளுக்குப் பின்னரும் கூட பாரதியை நிலை நிறுத்திப் போயிருக்கிறதோ தெரியவில்லை.

தாலின் இழப்பு பாரதியை எந்தளவிற்கு பாதித்திருக்கிறது என்பதை வெறுமனே வார்த்தை வடிவம் கொடுத்து வெளிக்கொணர முடியாது. தூர நோக்கும் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனையும் ஒரு நிமிடம் அவளை சிந்திக்க விடாமல் தடுத்திருக்குமானால் பாரதியும் கூட காணாமல் போயிருப்பாள். நின்று நிதானித்து ஒரு நிமிடம் எல்லாவற்றையும் பொறுமையோடு சிந்தித்துப் பார்த்தால் அந்தப் பொறுமைதான் அவளை இந்தளவிற்கு உயர்த்தி இருக்கிறது என்று சிந்திக்காத நாளே கிடையாது.

எதிர்பார்ப்புகளும் அபிலாஷைகளும் முழுமையாய் நிறைவேற்றப்படுகின்றதா என்று ஒவ்வொரு தனி மனிதனுமே தனக்குத்தானே வினா எழுப்பிக் கொள்வதோடு கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் தான் குறியாக இருக்கிறான். அந்த வகையில் என் திருமணம் குறித்த தாயின் நச்சரிப்பிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை பாரதி வழங்கி விடுவாளா என்ற எதிர்பார்ப்புடன் மெதுவாய் விடயத்தை அவிழ்த்து விடுகிறேன்.

“அம்மா பாரதி பத்தி நீங்க என்னா நெனைக்கிறீங்க” என்று எதிர்பாராத நேரத்தில் தொடுக்கப்பட்ட வினாவின் வலிமை புரியாம, “அவளுக்கு என்னா.... ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. அதுமட்டுமில்ல, நல்ல கெட்டிக்காரியும் கூட. இல்லனா ஒத்த ஆளா நின்னு ரெண்டு பொட்ட புள்ளைகள் வச்சி சமாளிப்பாளா என்றதும் மனசிற்குள் ஒரு இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி. அந்த வீரியம் குறையாமலே “அம்மா மனசு ஒத்துப் போனாத்தான் வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்று அடிக்கடி சொல்லுவீங்க இல்ல. என்னோட மனசு கூட பாரதியோட ரொம்ப நல்லா ஒத்துப் போகுது. நான் ஏன் அவளையே திருமணம் பண்ணிக்கக் கூடாது” என்று பட்டென போட்டுடைத்தேன். இதுவரை குடிக்கொண்டிருந்த சாந்தமும் அமைதியும் மறைந்து முழு ருத்ர தாண்டவத்தின் மாதிரியை அப்படியே அம்பலப்படுத்திய தாயின் நிலை கண்டு ஒரு கணம் ஆடித்தான் போனேன். “இங்க பாருடா ஒனக்கு என்னா புத்தி கித்தி கெட்டுப் போச்சா. இதெல்லாம் பேசுறதுக்கும் எழுதுறதுக்கும் நல்லா இருக்கும். வாழ்க்கைக்கு ஒத்து வராது. புரிஞ்சிக்க. இந்த புதம் புரச்சி எல்லாத்தையும் தூக்கி குப்பையில் போடு. வாழ்க்கை இன்னைக்கு ஓடி நாளைக்கு திரும்ப முடியாது. என்னமோ சொல்லுறாப்புள பித்தம் தலைக்கு ஏறுனா தல கால் புரியாதுங்கிற மாதிரி” என்று விருட்டென எழுந்து சமையல் கட்டுக்குள் சென்றார் அம்மா.

மனசு இப்போது வெகுவாய் குழப்பிப் போகிறது. சில வார்த்தைகள் நம்மையும் அறியாமல் உள் நின்று உயிர் வதைப்பது உண்மை. நாம் சிந்திக்காத ஒரு கோணத்தில் மற்றவர் சிந்தித்து கருத்து பரிமாறும்போது அதுகுறித்த குழப்பங்கள் வருவதும் போவதும் இயல்பாகிவிட்ட நிலையில் நானும் கூட இப்போது குழம்பித்தான் போகிறேன். உங்களிடம் சொல்வதற்கென்ன, பாரதியின் மனவோட்டங் களோடு என் உணர்வு ஊடாட்டங்கள் ஒன்றுபட்டுப் போனதோடு என் சிந்தனை மட்டம்

வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அதையும் தாண்டி அவளின் கடந்த காலம் பற்றியோ அல்லது தற்போதைய நிலை குறித்தோ எந்தவொரு சறுக்கல்களுமே இந்த நிமிடம் வரை ஏற்பட்டதில்லை. மனசின் கனதிகள் அதிகரிக்கும் போது பாரதியிடம் ஆறுதல் தேடிப் போவது வழமை. நிரம்பி வழியும் வலிகளோடு பாரதியைக் காணச் சென்றேன்.

வழமையான நலன் விசாரிப்புகள், கேள்விகள் என்று தொடர்ந்த சம்பாஷணை இலக்கியத்துக்குள் வந்து விழுந்தது. “மிஸ்டர் சிவா உங்களோட மகளிர் தின சிறுகதை எந்த அளவில் நிற்கிறது” என்று அவளே தொடங்கினாள். “அதைப் பற்றி பேசிவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன். தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையை பெண்ணிலை வாதத்தோடு தொட்டுக் காட்ட வேண்டும் அதையும் விதவைப் பெண்களோடு தொட்டுக் காட்ட வேண்டும். திறக்கப்படும் வழிகள் உங்களைப் போன்ற பெண்களின் வாழ்க்கைக்கும் வழிகாட்டுகின்றதா என்பதை மையப் பொருளாகக் கொண்டு எழுத வேண்டும். சில தடுமாற்றங்களால் இன்னும் கதை முடிக்கப்படவில்லை. மிஸ் பாரதி எனக்கு சுற்றி வளைத்துப் பேசத் தெரியாது. நான் உங்களை முழுச் சம்மதத்தோடு ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். உங்களின் முடிவிற்காகக் காத்திருக்கிறேன்” என்றதும் சில நிமிட நிசப்தங்களுக்குப் பிறகும் இருவரும் வார்த்தைகளைத் தேடித் திரிந்தனர்.

“மிஸ்டர் சிவா வெறுமனே பதற்றத்தில் முடிவெடுக்கும் வயசில் நானும் இல்லை நீங்களும் இல்லை. ஏதோ மனக் குழப்பத்தில் இருக்கிறீர்கள். நிதானமாக சிந்தித்துப் பாருங்கள். தனிப்பட்ட ரீதியில் நீங்களும் நானும் சுயாதீனமானவர்கள்தான். அதற்காக முற்று முழுதாக இந்தச் சமூகத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டுப் போகும் அளவிற்கு தைரியசாலிகள் கிடையாது. உங்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்றவளாக இருக்கிறேன் என்பது மட்டுமல்ல, வாழ்க்கையில் அதையும் தாண்டி எவ்வளவோ விடயங்கள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் சிந்தித்து நல்ல முடிவாக எடுக்க வேண்டும்.”

“இங்க பாருங்க பாரதி. இது குழப்பத்தில் எடுத்த முடிவு கிடையாது. நான் நல்ல தெளிவாக இருக்கிறேன். சமூக விமர்சனங்களுக்காக நல்லதொரு வாழ்க்கையை இழப்பதற்குத் தயாராக இல்லை. உங்களின் முடிவிற்காக மட்டுமே காத்திருக்கிறேன்” என்று எழுந்து வந்து வாசலை நோக்குகிறேன்.

பாரதியின் குழந்தைகள் கட்டம் கீறி வாசலில் நொண்டியடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கட்டம் தாண்டி வெளியில் விழுந்தவனை “நீ அவுட் நீ அவுட்” என்று ஓரங்கட்டுவதில் குறியாக இருக்கும் மற்ற சிறார்களின் ஆரவாரம் உள்ளுக்குள் பல்வேறு அவஸ்தைகளை அரங்கேற்றிப் போக, இருப்புக் கொள்ளாமல் விடை பெற்றுத் திரும்புகிறேன். பரந்துபட்ட பார்வைகளும் தூர தரிசனமும் விரிந்து கிடந்தாலும் கூட எல்லோருமே சமூகப் பழிச்சொற்களுக்கு அஞ்சியே ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில்தான் இருக்கிறோம் என்பதை நன்றாகவே உணர்த்தினான் பாரதி.

அலப்பித் திரியும் மனசு அன்றைய இரவுத் தூக்கத்தை தூக்கிச் சாப்பிட்டிருந்தது. விடியல் பாரதியின் பதிலுக்காக காத்துக் கிடந்தது. பொழுது புலர்ந்தது. காலை தேநீருடன் அம்மா “சிவா ஒனக்கொரு லெட்டர் வந்திருக்கு”

என்று கவரை மேசையின் மீது போட்டுவிட்டுப் போக எடுத்துப் பிரிக்கிறேன். மனசும் உயிரும் வெடவெடத்துப் போகிறது.

அன்பின் சிவாவிற்கு, சில நடைமுறைகளுக்கு நம்மால் போதிய விளக்கங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல் போய் விடுகிறது என்பதை உங்களுக்கு சொல்லிப் புரியவைக்க வேண்டிய தேவைப்பாடு இல்லையென நினைக்கிறேன். உங்களின் கொள்கைகள் மீதும் சிந்தனை மீதும் எனக்கும் கூட அளவில்லாத காதல் இருக்கிறது. இது வாழ்வின் எல்லை வரை தொடரும், இதில் சந்தேகத்திற்கு துளியும் இடம் கிடையாது. நீங்கள் ஒன்றை சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்களும் நானும் மாறுபட்ட சிந்தனைகளோடு இலக்கியம் படைக்கிறோம் என்பதற்காக உலகம் திருந்திவிட்டதாக எண்ணிவிட முடியாது. எல்லாவற்றிலும் மறுபக்கத்தைத் தேடிப் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் நடுநிலைப் போக்கோடு ஒன்றின் தீர்மானத்திற்கு வர முடியும். இப்போதும் சொல்கிறேன். உங்களை என் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக் கொள்வதில் தனிப்பட்ட ரீதியில் உடன்பாடு இருக்கிறது. ஆனால் இப்போது நான் தனிப்பட்டவன் அல்ல. எனக்கென்று இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். நான் உங்களை ஏற்றுக் கொள்வதைப் போல என் குழந்தைகள் உங்களை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பதற்கு எந்த வித உத்தரவாதமும் கிடையாது.

உங்களைப் போன்றவர்களின் நல்ல மனசும், தெளிந்த சிந்தனையும் இருக்கும் வரை என் போன்ற விதவைகளுக்கு தை பிறந்துதான் வழி பிறக்கும் என்பதில்லை. உங்களின் உறவும் நட்பும் நீடிக்குமானால் அதுவே பல வழிகளைத் திறந்து வைக்கும் என்பதை உறுதியாக நம்புகிறேன். புதுமை நோக்கும் புரட்சி சிந்தனையும் ஏதேதோ பிதற்றுவதாக எண்ணி விடாதீர்கள். மீண்டும் சொல்கிறேன். எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்தியுங்கள். இலக்கியம் படையுங்கள். எல்லாம் மறந்து போகும். கால வடுக்கள் காணாமல் போகும். எங்கிருந்தாலும் உங்கள் இலக்கியங்களை ரசிக்கும் வாய்ப்பையும் வல்லமையையும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள வேண்டும் என்று கூறி விடை பெறுகிறேன்' என்பதை வாசித்து முடிப்பதற்கும் வழிந்த கண்ணீர் காகிதத்தை நனைப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. அப்படியே கட்டிலில் சாய்கிறேன் காற்றில் பறந்து வந்த காகிதம் முகத்தில் சிக்குப் பட எடுத்துப் பார்க்கிறேன். மகளிர் தின சிறப்புச் சிறுகதை கட்டத்துள் விளையாட்டு எழுதி தேக்கமடைந்த நிலையில் அப்படியே இருந்தது. தெளிந்த சித்தத்தோடு தங்கு தடையின்றி கதையை முடிப்பதற்கான வழியைத் திறந்துவிட்ட சந்தர்ப்பங்களையும் சூழ்நிலைகளையும் மறந்து எழுதி முடித்து விட்டு மீண்டும் முற்றத்தில் பார்வையை விடுகிறேன். அங்கேயும் எதிர் வீட்டுச் சிறுமி கட்டத்துக்குள்ள்தான் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். வெளியில் வருவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தும் கட்டத்துக்குள்ளேயே முடங்கிப் போகும் பாரதியின் பிம்பம் மனக்கண்ணில் வந்து வந்து மறைகிறது. அங்கேயும் மனசைச் சீண்டிவிட்டுப்போன வலி இன்னுமே குறையாதபடிக்கு வலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

'புதினம்' சிறுகதைப்போட்டியில்
பரிசுபெற்ற கதை

விடியாத கிரவுகள்

நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும். தோட்டமே அடங்கி நிர்த்தம் கண்டும், இன்னும் வீடு வந்து சேராத கணவனின் நினைவுகள் மனமதில் நார்த்தனம் ஆட....., குப்பி லாம்பைத் தூண்டி விட்டபடி பாயிலே சுருண்டுக் கிடந்தாள் பார்வதி.

புரண்டு புரண்டு படுத்தும் தூக்கம் கண்களைத் தழுவாமல் போகவே கனக்கும் இதயத்தோடு பாயில் சுருண்டுக் கிடந்த பார்வதிக்கு தொலைவில் ஆண்டி வருவதை தெருநாய்கள் குரைத்து பறைசாற்ற ஓரளவான நிம்மதியுடன் எழுந்து சென்று தோப்பு தாழை விலக்கி விட்டு மறுபடியும் பாயில் வந்து சுருண்டு கொள்கிறாள். அப்போது “ஏண்டி சீமான்லுட்டு சிங்காரி, புருசன் வெளியில போனானே இருக்கானா இல்லை செத்துடானான்னு கூட நெனவு இல்லாம தூங்கிறியா” என்று பலமாக கதவை எட்டி உதைத்து உள் நுழைந்தான் ஆண்டி.

“வாய்யா வா வந்திட்டியா ஸ்தோப்புல சோத்த போட்டு வெச்சிருக்கேன் போய் திண்ணுட்டுப் படு புள்ளைக தூங்கணும்” என்று திரும்பி படுக்க முயன்றவளை தடுத்து நிறுத்தி, “ஏண்டி பொச கெட்ட கிறுக்கி யார நொட்டப் பாக்குற, எடுடி என்னோட சம்பள சல்லிய. என்னாடி ஒங்க ஆத்தாலுட்டுல இருந்து அள்ளிவிட்டு வந்த மாதிரி அதிகாரம் பண்ணுற. இங்க பாருடி ஒழுங்கு மரியாதையா பணத்தை எடு. இல்லனா குடும்பத்தோட கொளுத்திபடுவேன். ஆமா கொளுத்தி படுவேன்” என்று தள்ளாடியபடி கத்தி தீர்க்க பதிலுக்கு பார்வதியும் வெறி பிடித்தவள் போல் “என்னய்யா ஒனக்கு பைத்தியமா புச்ச்சிருக்கு. மாசத்துல நாலு நாள் பேரு போடுறதே, பெரிய குதிர கொம்பு. இதுல எங்கையா சம்பளம் இருக்கும். இந்த மாசம் ஒனக்கு கடன் இல்ல வந்திருக்கு. ஆமா தெரியாமத்தான் கேக்குறேன் ஒனக்கு பொம்பள புள்ள இருக்கிறது சரி நெனவுல நிக்குதா இல்ல அதுவும் மறந்து போச்சா. ஒனக்கு தான் ராவும் பகலும் கட்சிக்கும் கருமாதிக்குமே பொழப்பு சரியாப் போவது. இதுல எங்கையா எங்கள நெனைக்கப் போற” என்று உள்ளிருந்தவற்றையெல்லாம் கொட்டித் தீர்க்கவும் ஆண்டியின் முரட்டுக் கரங்கள் பார்வதியின் கன்னத்தை பதம் பார்க்கவும் சரியாக இருந்தது.

மனம் வெறுப்பின் உச்சக் கட்டத்தை ஊடுருவ றவுக்கைக்குள் பத்திரப்படுத்திய சில நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை வீசி எறிந்தாள் பார்வதி. தாள முடியாத மகிழ்ச்சியை முகத்தில் காட்டி விட்டெறிந்த நோட்டுக்களை அள்ளி எடுத்துக் கொண்டவன் ஸ்தோப்பில் பாயைப் போட்டு முடங்கிக் கொண்டான்.

இந்தப் போராட்டங்களும் நகக் குறிக் காயங்களும் பார்வதிக்கு புதினமன்று. எல்லாம் பழகிப்போன விடயங்கள்தான். இருந்தாலும் பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லையுண்டுதானே. குட்டக் குட்டக் குளிகிறான் என்பதற்காக அடக்கி அடிமைப்படுத்திப் பழகிப் போன முதலாளி வர்க்கமாய் ஆண்டி உருகி உருகி உதிரம் கரைக்கும் முதலாளிகள் போல உள்ளத்தை கீறி அடிக்கடி காயங்களை ஏற்படுத்துவது அவனுக்கு கைவந்த கலை. பாவம் இந்த குமட்டல் உள் உணர்வுகளை எல்லாம் வெளித் தள்ள முடியாமல் அப்பாவித் தொழிலாளியாய் அடிபட்டுப் போவதென்னவோ பார்வதி மட்டும்தான்.

வெறுமனே இந்த நடைமுறையும் அவலமும் குறிப்பிட்ட சிலருக்கு மட்டும்தான் என்று அசட்டுப் போக்கு காட்டி விடாதீர்கள். இந்த நடைமுறையும் அவலமும் மரபணுவாய் ஒரு நீண்ட பரம்பரைக்குள் அத்து மீறி திணிக்கப்பட்டிருப்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. என்றாலும் உண்மைகளை நீண்ட நாட்களுக்கு மறைத்து வைக்க முடியாது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவே வேண்டும்.

பார்வதி போட்ட கூடையை கழற்றாமல் முப்பது நாளுமே பேர் போட்டாலும் ஆட்டம் கண்டு போகும் வாழ்க்கை போல..... துளியும் நிம்மதி தராத தாம்பத்தியமும் பார்வதியின் இதயத்தை அதிகமாய் ரணப்படுத்தியிருக்கிறது.

அடிப்படையில் சில இணைப்புகளுக்கான விளக்கங்களை இறைவனால் கூடத் தர முடிவதில்லை போலும். இங்கும் கூட அதே நிலைதான். ஒரு குடும்பத் தலைவனாய் இருந்து இந்த குடும்பத்திற்கு எந்த வித பலனையுமே பெற்றுத் தராத ஆண்டி, ஊர் வேலைகளில் காட்டும் ஆர்வத்தையும் அக்கறையையும் இந்தக் குடும்பத்தின் மீது காட்டியிருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷித்து இருப்பாள் பார்வதி. எந்த எதிர்பார்ப்புமே பூரணம் இல்லாமல் புதையுண்டு போன ஆதங்கமும் அவலமும் அவளுள் அதிகமான கமைகளை இறக்கி விட்டுப் போயிருக்கின்றன.

‘பட்ட காலே பாடும் கெட்ட குடியே கெடும்’ என்பது போல ஆண்டியால் அந்தக் குடும்பத்திற்குள் நாளுக்கு நாள் புதுப் புது பிரச்சினைகள் அரும்பி விருட்சமாய் கிளை பரப்பத்தான் செய்கின்றன.

நேற்றைய ரணங்களை எல்லாம் விலக்கி அன்றைய இரவும் விடிந்து போகவே இயல்புக்கு திரும்பிய பார்வதி ரொட்டியைத் தட்டிக் கொண்டே “என்னங்க மணி

சிவனு மனோஹரன்

ஏழாச்சி, பெரட்டு சங்கு வேற ஊதிட்டாங்க. சாயம் ஊத்தி வெச்சிருக்கேன் எழும்பி குடிச்சிட்டு பெரட்டுக்கு போங்க” என்றதும் சோம்பல் முறித்தவாறே புரண்டுபடுத்த ஆண்டி “ஏண்டி என்னால வேலைக்கு எல்லாம் போக முடியாது. தெரியாமத்தான் கேக்குறன் நீ இந்த தோட்டத்துல தான் இருக்கியா இல்ல வேற எங்கையாவது சீமையில் இருக்கியா. இன்னும் நாலு நாள்ள மேதினம் வருது இல்ல. நம தலவரு வாறாருடி. எல்லா வேலையையும் நான் இல்ல முன்னுக்கு நின்னு நடத்தனும். இது புரியாம நீ பாட்டுக்கு பேசினா எப்படி” என்றதும் பொங்கி எழுந்த கோபம் ஆவேச வார்த்தைகளை வெளித் தள்ள தொடங்கியது.

“ஏன்யா நீ என்னா சோறு திங்கிறியா இல்ல வேறு ஏதாவது திங்கிறியா. ஒரு தடவ சொன்னா மண்டையில் ஏறாது. ஏன் இப்படி உயிர எடுக்குற. இங்க பாருயா இந்த பச்சை புள்ளைகள் பாரு, இதுக வயித்த எத்தனை நாளைக்கு காயப் போடுவேன். சொல்லுய்யா சொல்லு. நீ போய் வீர்க்க வீர்க்க மாஞ்சி மாஞ்சி ஒழைக்கிறியே அதுல ஏதாவது சல்லி காக புரோசனம் இருக்கா. பின்ன ஏய்யா இப்பிடி” என்று அழுது தீர்த்து விட்டு கூடையை எடுத்து தலையில் மாட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டாள் பார்வதி.

இது எதையுமே உள்வாங்கிக் கொள்ளாத ஆண்டி பார்வதியின் மனம் போலவே வரண்டு கிடந்த ரொட்டித் துண்டுகளை விழுங்கி விட்டு கிளம்பினாள்.

இதுவரையுமே எனக்குள் புரியாத சில விடயங்கள் வினாக்களாய் விலாசம் ஏந்தி அடி மனதை அரித்துக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன.

சில அடிப்படைகளுக்கான விளக்கங்களை சரியாக உள்வாங்கிக் கொள்ளாத மனித மனங்கள் வெறுமனே பெயரளவில் ஒன்றின் பின்பற்றலில் மட்டும் ஈடுபட்டு திருப்தி அடைவதோடு நின்று விடும் நியதி புரியாமல்தான் விழி பிதுங்கி நிற்கிறேன்.

நாளாந்த வாழ்க்கை நுகர்ச்சிக்கே வழியில்லாத போது கொண்டாட்டங்களும் குதூகலமும் எட்டி நின்றுதானே ஏனானபடுத்தும். இதில் யாரையும் குறை பட்டுக் கொள்வதற்கில்லை. தவறாகத் திணிக்கப்பட்ட மரபுகளின் மீதுதான் எம்மவருக்கு எத்தனை மரியாதையும் மதிப்பும் இருக்கிறது தெரியுமா. சுரண்டி சுரண்டி குளிர்காயும் முதலாளிகளின் வருகையின்றி தொழிலாளர்களுக்கு விசேடங்கள் எதுவுமே வருவதில்லை என்ற செய்தி உங்களில் வியப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை.

இப்படியெல்லாம் யதார்த்தங்களை எல்லாம் புறந்தள்ளி எத்தனையோ நடைமுறைகள் இவை எல்லாம் என்னுள் அதிகமான குழப்பங்களை விட்டுச் சென்றிருக்கின்றன. இந்த மனப் போராட்டங்கள் எல்லாம் அடிக்கடி விஸ்வரூபம்

எடுக்கும் குழப்பங்களின் மறு பக்கங்களைத் தேடியபடி அலைந்து கொண்டிருக்கின்றன. எங்கும் ஒரே வெறுமை. என்ன செய்வது. அசலுக்கும் கூட முலாம் பூசும் பொல்லா உலகமதில்தானே சீவியம் நடத்துகிறோம். நடைமுறை வாழ்க்கை நுகர்ச்சிக்குள் நல்லதும் இருக்கிறது. தீயதும் இருக்கிறது. இவை எல்லாவற்றையும் நாம் எடுத்துக் கொள்வதைப் பொறுத்துதான் வாய்ப்புகள் வந்து வனப்புக் காட்டும் என்று சமாதானம் செய்து கொள்ளுமளவுக்கு பார்வதிக்கு அறிவோ அனுபவமோ கிடையாது. பாவம் இந்த நரக வாழ்க்கை கழற்சிக்கு பழக்கப்பட்டுப்போன அவளால் அழுவதைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியாது.

அடிப்படை சீவியத்திற்கே வழியில்லாத போது ஆண்டியால் மட்டும் எப்படி கொடிகட்டவும் கோஷம் எழுப்பவும் முடிகிறது என்று பார்வதி அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்ப்பதுண்டு. என்னைக் கேட்டால் சொல்வேன். தாம்பத்தியம் என்பது இரு உள்நாங்களின் இணைப்பு பாலம் என்று. இரண்டுமே எதிர்ப்படும் போது பிளவு ஏற்படுவதுதானே நியதி. அதே நிலைதான் பார்வதி ஆண்டி வாழ்க்கையிலும் கூட என்ன செய்வது இது எதையுமே உள்ளெடுத்துக் கொள்ளாத மனங்கள் அடிக்கடி கற்பனைகளை துணைக்கழைத்து கனவுலகில் அல்லவா சஞ்சரித்துக் கொள்கின்றன. இதில் பார்வதி மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா...

வாழ்க்கை குறித்து ஏராளமான கனவுகள் அவை எதுவுமே பூரணம் காணாமல் புதையுண்டு போகுமோ என்ற அச்சமும் பீதியும் அவளின் மனதை வெகுவாய் பலவீனப்படுத்தி போகின்றன. இதில் மனம் சங்கடப்படும் ஒரு விடயம் இருக்கிறது. இத்தனை போராட்டங்களுக்கு மத்தியிலும் தன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றியே சிந்தித்துச் சீர்தூக்கும் பார்வதி இன்னொரு சிகவையும் சுமந்து கொண்டு இருக்கிறாள் என்பதுதான் அந்த செய்தி.

வறுமையின் கோரப் பிடியினால் அடிக்கடி மரணித்துப் போகும் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கென்றால் மாத்தத்தில் இரண்டு பிரசவங்கள் உண்டு. வியப்புக் காட்ட விழி பிதுங்கி நிற்காதீர்கள். உண்மையில் இவர்கள் ஒவ்வொரு சம்பளத்திலும் அட்வான்சிலும் புதியதாய் பிறப்பெடுக்கிறார்கள். அவ்வளவு ஏன்? வாழ்க்கை குறித்த எதிர்பார்புகள் எல்லாம் சம்பளத்திலும் அட்வான்சிலுமே தங்கி இருக்கின்றன என்றால் பாருங்களேன்.

அன்றும் ஒரு நாள் அட்வான்ஸ் நாள். தனியாக இருக்கும் போதே அடிக்கடி சோர்ந்து போகும் பார்வதியின் உடம்பு இப்போது இன்னொரு சிகவை சுமக்க முடியாமல் அதிகமாய் அல்லாடத் தொடங்கி இருக்கிறது. ஒருவாறு கஷ்டப்பட்டு சம்பள வாசலை வந்தடைந்த பார்வதி தன் பெயர் முறைக்காக நீண்ட நேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போது எங்கிருந்தோ புயலாய் வந்த ஆண்டி பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு பறந்து விட்டான். என்ன செய்வதென்று புரியாமல்

சிவனு மனோஹரன்

குழம்பிப் போன பார்வதி மெல்ல நடந்து சந்திக்கடை குணதாச முதலாளியிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி அரிசி ஒரு கிலோவை வாங்கிக் கொண்டு வீடு நோக்கிப் பயணித்தாள்.

இரவு எட்டு மணியிருக்கும். தள்ளாடித் தள்ளாடி கண்ணதாசனின் காதல் பாடலொன்றை முணு முணுத்தபடி உள் நுழைந்த ஆண்டி “அடியே பார்வதி அவசரமா கொஞ்சம் பணம் தேவ. ஒன்னோட மூக்குத்திய கழற்றிக் கொடு. நாளைக்கு ஐயா வாராரு இல்ல, ஏதாவது உதவுவாரு” என்றதும் பட்டாசாய் வெடிக்கலானாள் பார்வதி.

“இங்க பாருயா என்னையும் என்ற பிள்ளைகளையும் விட்டுரு. இப்படியே காலம் பூராவும் எங்களால ஈன பொழுப்பு பொழைக்க முடியாது. ஒனக்குதான் சோறு கண்ட எடம் சொகமாச்சே. இப்படியே கெட. நாங்க எங்க வழிய பார்த்துகிட்டு போறோம்” என்று தூங்கிய குழந்தைகளை எழுப்பி வீட்டை விட்டு வெளியேற முயன்றவளை தடுத்து நிறுத்தி சரமாரியாக தாக்கத் தொடங்கினான் ஆண்டி.

பொறுத்து பொறுத்து பொறுமை காத்த பார்வதி ஒரு கட்டத்தில் பொறுமை துறந்து பதிலுக்கு தாக்கத் தொடங்கியதும் தடுமாறிப் போன ஆண்டியை வெளித்தள்ளி கதவைத் தாழிபட்டதும் சுருக்கென ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் பிள்ளைகளையும் அணைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டாள். ஆமாம் பிள்ளைகளையும் அணைத்து அநியாயமாக தீயிக்கு இரையாகிப் போனாள் பார்வதி.

அன்றும் அதிகமாய் கவிந்திருந்த இருள் விலகி விடியல் வந்தது. தோட்டம் மேதினத்திற்காக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த. வீதியில் இரு மருங்கும் ஆண்டி கட்டியிருந்த கொடிகளை எல்லாம் காற்று வந்து உரசிப் போகிறது. ஏதோ தீண்ட தகாத தொன்று தீண்டியதாய் ஊளையிடுவது போல சப்தம் எழுப்பும் கொடிகளுக்கு மத்தியில் மௌனித்தபடி மனைவியின் உடலை ஏந்தி சுடு காட்டை நோக்கி பயணிக்கிறான் ஆண்டி. பாவம் இனி அவன் எதிர்கொள்ளப்போகும் ஒவ்வொரு விடியல்களுமே கறுப்பு விடியல்களாய் தான் இருக்கப் போகின்றன. உழைத்துத் தனைத்த உள்ளங்களின் உணர்வுகள் காணாத விடியாத இரவுகளாய்.....

கூண்டுப் பறவைகள்

வனித இனத்தின் செப்பம் குறித்த பாதைகளில் நானும் இணைந்து கொண்டுள்ளேன் என்பது கவிக்கு எப்போதுமே ஒரு விதமான இன்பகரமான உள்ளுணர்வைத்தான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஏதாவதொரு செயற்பாடு ஆத்மார்த்தமாய் உள்ளிறங்கும் போது அதுகுறித்த தேடல் நம்முள் அதிகரிக்கும். இது இயல்பு. அதன் வெளிப்பாடாய், அதன் ஆத்மார்த்தமாய் மதியின் கரங்களில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும் பொறுப்புகள் அவனையும் மீறிய ஓர் உத்வேகத்தைத் தந்து விட்டுப் போயிருக்கிறது. வெறுமனே இயந்திரத் தனமாய் சுற்றி அலுப்புத் தட்டும் பணிகளில் தீவிரம் காட்டாத மதிக்கு இது பொருத்தமான தொழிலாகத்தான் பட்டது. தன் சமூகம் குறித்து சிந்திக்கவும் செயலாற்றவும் ஏன்? சமூக அவலங்களைத் தேடியறிந்து துயர் துடைக்கும் பணியினை முழுமையாய் வழங்கி விட்ட சமூக நிறுவனமொன்றில் கடமைப் பட்டதோடு மட்டுமன்றி, கடமையிலும் துல்லியமாய் இருக்கும் மதியின் மீது நேயம் கொள்ளாதவர்கள் மிக சொற்பம்.

கையேடுகளும் பாடப்பரப்புகளும் கற்றுத்தராத பல்வேறு விடயங்களை நடைமுறைகள் கற்றுதந்திருக்கின்றன என்பதை முழுமையாய் உள்வாங்கிக் கொண்டதாலோ என்னவோ, நடைமுறைகளை சரியாக அணுகக்கூடிய வழிமுறைகளையும் நுட்பங்களையும் இயல்பாய் அறிந்திருந்த மதி அன்றும் வழமை போலவே பணிக்குச் சென்றான்.

சில நாட்களாய் மதியின் மனதில் விழுந்து அவஸ்தைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும் விடயம், சிவகாமி வீட்டு சமாசாரம் தான். அன்றும் பணிக்கு கிளம்பிய மதி நேரே சிவகாமியின் வீட்டைத்தான் அடைந்தான். “வாங்க தொர வாங்க! புள்ளய பத்தி ஏதாச்சி சேதி கெடச்சிருக்கா சாமி. புள்ளய அனுப்பி மூணுமாசம் ஆச்சே. மவராசி கொஞ்ச நேரம் பசி தாங்க மாட்டாளே, எப்படி இருக்காளோ தெரியலையே, வாய கட்டி வயித்தகட்டி வளத்தேனே இப்ப அம்போனு விட்டுட்டு நிக்கிறனே” என்று அழத்தொடங்கும் சிவகாமியை தேற்றும் வகையில் “இங்கபாருங்க அம்மா, நீங்க ஒத்துழைப்பு தந்து உதவுனாமிட்டுந்தான் ஏதாவது செய்ய முடியும். உங்க மகளை யாரோட அனுப்பி விட்டீங்க. என்ன நாள் எல்லாவற்றையும் தெளிவாக சொல்லுங்க, நான் இருக்கிறேன், நீங்க பயப்பட வேண்டாம்” என்றதும், “அத ஏன் சாமி கேக்குறீங்க. நாசமாக போன நம்ம மேமல தலவர் பயதான் கூட்டிக்கிட்டு போனான். கொழும்புல ஒரு தொரசாணி வீட்டுல வேல இருக்குனு. போனவன் போனவந்தான் இந்த பக்கமே தலவச்சி படுக்கல. இது மட்டுமா, அந்த மாமா பயகிட்ட வாங்கி ஊத்திக் கிட்ட திரிகிற எங்கவூட்டு

சிவனு மனோஹரன்

மனுஷன் சொல்லணும். புள்ளய பத்தின கதய எடுத்தாலே எகிறிக் குதிக்கிற மனுஷன் வச்சிக்கிட்டு என்னா செய்யிறது, நீங்களே சொல்லுங்க சாமி!” என்று தன் மனக் கஷ்டங்களை எல்லாம் கொட்டித் தீர்க்கும் சிவகாமியின் நிலை மதிக்கு பரிதாபமாகத்தான் பட்டது. இருப்பினும் எல்லாவற்றையும் ஜீரணித்துக் கொண்ட மதி “அம்மா மேமல தலவரோட பெயரையும் விலாசத்தையும் தாங்க! இன்னும் ரெண்டு நாள்ல நல்ல முடிவோடு வாறேன்” என்று விடைபெற்றான்.

காலமும் சூழலும் நொடிக்கு நொடி பல்வேறு மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, அதே பழைய குட்டைக்குள் ஊறி மடியும் நம் சமூகம் குறித்த சினம் எப்போதுமே மதிக்குள் ஓடிக் கொண்டேதான் இருக்கிறது.

வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் கால் தழைத்து நடந்து வந்து கதவு தட்டினாலும் தாழிட்டு பயணிக்கும் நம் சமூகத்திற்கு சில அடிப்படைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதை மதியின் பணி தெளிவாகவே அவனுக்கு உணர்த்திப் போயிருக்கிறது. பிறரின் மன வக்கிரங்களுக்கு ஏற்றாற் போல் வாழப் பழகிப் போன நம்மவர்களின் சுயங்கள் குறித்த விளக்கங்களை முதலில் உணர்த்த வேண்டும். அப்போதுதான் நம் குறித்த மாற்றங்களை எதிர்பார்க்க முடியும். ஓடித்திரியும் சிந்தனை ஓட்டத்தோடு மேல்மலை தோட்டத் தலைவர் வீட்டை வந்தடைந்தான் மதி. “வாங்க தொர வாங்க! ரெண்டு பேரு ரெடியா இருக்காங்க. நேத்து கூட கிளாக்கர் நோனா ஒரு ஆளு கேட்டாங்க. காலியில பெரிய தொராசாணி வீடாம். ஏங்க நல்ல நேரம் நான் அனுப்பி வைக்கல” என்று தன் ஆவலை வெளித்தள்ளி அமைதியானான் பழனி.

தன் சமூக அவலம் குறித்த சினத்தை விட தரகரின் தரங் கெட்ட வார்த்தைகள் மதியின் சினத்தை சற்று தூக்கலாக கிண்டி விட்டுப் போனாலும் தன் காரியச் சித்திக்காக பொறுமை காத்த மதி, “இங்க பாருங்க பழனி. நீங்க நெனைக்கிற மாதிரி நான் புள்ளகள வேலக்கி கூட்டிட்டு போக வரல. நீங்க நம்ம பச்சமல சிவகாமி மகள் பரிமளாவ எங்க வேலைக்கு விட்டங்க? இப்ப அந்த புள்ள எங்க இருக்கு எதுவுமே தெரியல. இது பற்றி விசாரிக்கத்தான் நான் வந்தேன்...” என்று முடிக்கும் முன்னமே, “சரியாப் போச்சி கோட்டு குட்டோட வந்தப்பவே நெனைச்சேன் ஏதாவது வில்லங்கம் இருக்குமுனு. வேலைக்கு விட்டமா கமிசன் சல்லிய வாங்கினமானு பேசாம இருக்கிற எனக்கிட்ட என்னா விசாரணை வெக்க இருக்கு! வேனுலயும் காலுயும் வந்து அள்ளிக்கிட்டு போயி சம்பாதிக்கிறவங்க எல்லாத்தையும் விட்டிருங்க! எங்களையே வந்து கொடையுங்க” என்று சலிப்புக் கொட்டும் பழனியின் வார்த்தைகள் மதியின் சினத்தை மேலும் பலப்படுத்திப் போக “இங்க பாருங்க பழனி, நீங்க சரியா ஒத்துழைப்பு தராவிட்டால் நான் போலிஸிற்கு செல்ல வேண்டி இருக்கும்” என்றதும் “ஐயோ சாமி நான் புள்ள குட்டிக்காரன். என்ன விட்டிருங்க புள்ளையோட அப்பன் தான் வீட்டுக்கு அட்ரஸ் கொடுத்தா பெர்ச்சின் வருமுனு சொல்லிப்பிட்டான். மாசம் மாசம் சம்பள சல்லி எனக்குத்தான் வருது சாமி. வாங்க! எல்லாத்தையும் குடிச்சி அழிக்கிறதுக்கு இப்பிடி ஒரு நாடகத்த ஆடறான் சாமி” என்று எல்லாவற்றையும் கொட்டித் தீர்த்தான் பழனி. பரிமளாவின் விலாசம் பெற்ற திருப்தியுடன் அலுவலகம் நோக்கி பயணிக்கலானான் மதி.

உலக நடைமுறையின் அறிகை மறுத்த இறுக்கத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் நம் சமூக விழிப்புணர்வுகள் துய்த்திருக்கும் பின்னடைவை எண்ணிப் பார்க்கும் மதியின் மனசு அதற்கு மேல் அன்றைய நாள் பணியில் இலயிக்க முடியாமல் அரை நாள் விடுமுறை போட்டு திருப்தி கண்டது. இளைய கரங்களின் வலிமை புரியாமல் தளிர்விடும் போதே தலைகிள்ளிப் போகும் நம் சமூகம் திருந்தவே திருந்தாதா! பதியமிட்ட விதைகளினுள் விஷம் வார்க்கும் கொடுமையான சமூகக் கட்டமைப்பில் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்ற நெருடல் உள்நுழைந்து அவஸ்ததிக்க மீண்டும் மீண்டும் அதே கட்டங்களுக்குள்ளும் கோடுகளுக்குள்ளும் வந்து விடும் மதி, அன்றைய நாள் செயலமர்வு சம்பவத்தில் கரைந்துபோனான்.

சமூகம் குறித்த சிந்தனைக்கும் செயலாற்றுகைக்கும் அவ்வப்போது வழங்கப்படும் அறிவூட்டலாய் அமைந்துவிடும் செயலமர்வு சிறப்பாய் நடந்துமுடிய இன்னும் மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் சந்திக்கப் போகும் நண்பர் குழாத்திடம் பல்வேறுபட்ட ருசிகரமான சம்பாஷனைகள் தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தன. “மச்சான் உம்ப மல்வாண நேத ஆய என கொட்ட றம்புட்டான் கேண்டஹரித...” என்று ஒரு நண்பர் முடிக்கும் முன்னமே “என்ன ரவி அடுத்த தடவ ஓடியல் கொண்டு வருவீங்கதானே!” என்று மற்றொருவர் குரல் கொடுக்கவும் சரியாக இருந்தது. இப்படியாக ஊர் விசேடங்கள் தொடர்ந்த போது தான் “மதி உன்னால ஒரு காரியம் நடக்கணுமே” என்று அருகில் வந்த நண்பரிடம் “சொல்லு மச்சான்” என்று ஆவல் தள்ளும் மதியிடம், “கொழும்புல எங்க மாமா பெரிய பிஸ்னஸ்மேன். அவங்க வீட்டுக்கு ஒரு நல்ல வேலையாள் வேணும். ஒங்க பக்கம் நிறைய பேர் இருக்கிறாங்கதானே. சின்ன புள்ள ஒன்னு பாத்து தரமுடியுமா?” என்று பட்டென வினாகொடுத்த நண்பனின் மீது கோபமும் எரிச்சலும் பிரவகித்து எழுந்தாலும், எல்லாவற்றையும் பொறுமையோடு கேட்டு நின்ற அந்த நிமிடங்களை மறுபடியும் நினைவுகூர்ந்த மதியின் மனசு வலிக்கத்தான் செய்தது.

ஊர்ப் புதினங்கள் பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் மாறுபட்டதாக இருப்பினும் என் சமூகம் குறித்தும் மக்கள் குறித்தும் பிறர் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயங்கள் எனக்குள் ஒரு விதமான வலிபைத் தந்து விட்டுத்தான் போயின. மிக இலாபமாய் என் சமூகத்தில் இருந்து சிறுவர்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற மனோபாவத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற சிந்தனையும் மன ஓட்டமும் தான் மதியினை இச்சமூக சேவையில் உட்படுத்தின. அது மட்டுமல்ல, அவனது பணியினையும் சிறப்பித்தன.

தன் நிறுவனத்தின் துணையோடு பலத்த சிரமங்களுக்கு மத்தியில் பரிமளாவின் இருப்பிடத்தை சென்றடைந்தான் மதி. மனசு ஒருவிதமான சந்தோஷத்தில் ஆழ்ந்து போனாலும் பரிமளாவின் உறுதியும் பிடிவாதமும் புஸ்வாணமாய்த்தான் மாறிப்போனது. “பரிமளா ஒன்னை நெனச்சி ஒங்க அம்மா ரொம்பவே கவலபடுறாங்க. ஒன்னகையோடு அழச்சிகிட்டு வாறதா உறுதி கொடுத்திருக்கிறேன். ஒங்க மொதலாளியோட பேசிட்டேன், புறப்படு! போகலாம்” என்றதும் எந்த விதமான ஆர்வத்தையும் காட்டாத பரிமளா சில நிமிட மௌனங்களுக்குப் பிறகு நிதானமாய் “வந்து...! நான் என்ன செய்யணும்? கட்டாயமா வந்துதான் ஆகணுமா? நான் இப்ப

சிவனு மனோஹரன்

ரொம்ப நிம்மதியா இருக்கிறேன். என்ன இங்கையே விட்டு விடுங்களே” என்று அதே பிஞ்சு மனத்தோடு கெஞ்சும் பரிமளாவின் நிலை மதியினுள் ஒரு விதமான அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திப் போனாலும், “இங்கு பாருமா நீ சின்னப் பொண்ணு. ஒனக்கு நல்லது கெட்டது தெரியாது. நீ புறப்படு!” என்று மறுபடியும் ஆர்வம் காட்டும் மதியிடம் “எனக்கு நல்லது கெட்டது தெரியும். எங்க வீட்ட விட இந்த வீடு நல்லமே. வந்த நேரத்துல இருந்து நோனா குடு போட்டு எல்லாத்தையும் சொல்லிக் கொடுத்திருக்காங்க. இந்தா இன்னும் தழும்புகள் கூட மாறவில்லை” என்று திருப்பித் திருப்பி தழும்புகளை காட்சிப்படுத்திய பரிமளாவை, கட்டி அணைத்து மதி “செல்லம் இது எல்லாம் ஒனக்கு வேணாம். உனக்கு நானிருக்கிறேன் போய் புறப்படு!” என்றதும் இன்னுமே தீர்ந்து போகாத தன் ஐயப்பாடுகளை தீர்த்துக் கொள்ளும் வகையில்,

“சேர், வீட்டுக்கு போனா அப்பா குடிச்சிட்டு வந்து அடிப்பாரு. அம்மாவக்கும் அப்பாவுக்கும் எப்பவுமே சண்ட. இது எதுவுமே எனக்கு பிடிக்கல. நான் இங்கையே இருக்கிறேன்” என்று தன் பக்க நியாயங்களை எடுத்தியம்பும் பரிமளா தன் பிடியில் உறுதியாய் நின்றாள்.

இத்தனை உறுதியும் தெளிவும் கொண்ட இவளின் பிஞ்சு மனதில் விதைக்கப்பட்ட பிறழ்வான எண்ணங்களுக்கு பொறுப்பாளிகள் யார்? என்ற வினாவின் ஓட்டம் மனதைக் குடைந்து தொல்லைப்படுத்தினாலும் மதியும் பரிமளாவின் எதிர்காலம் குறித்த எண்ணப்பாடுகளில் உறுதியாய்த் தான் நின்றாள்.

சில நிமிட சிந்தனை ஓட்டத்திற்குப் பிறகு “பரிமளா நீ ஒங்க வீட்டுக்கு போக வேண்டாம். ஒன்னப் போலவே ஒரு பாப்பா எங்க வீட்டுலயும் இருக்கு. நீ வந்து ஸ்கூல் போகலாம், படிச்சி பெரிய ஆளா வரலாம்...” என்று சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னமே தன் உடைமைகளோடு “போகலாம் சார்!” என்று கண்களில் ஒளி மின்ன கரம் பற்றும் பரிமளாவோடு ஹட்டன் பஸ்ஸில் காத்திருந்தான் மதி.

காற்றை ஊடறுத்து பெரியதொரு விம்மலுடன் பஸ் கிளம்பியது. ஆவலை வெளித் தள்ளி பஸ் யன்னலினூடே பார்வையை வீசும் பரிமளா, புதிய காற்றைத் கவாசிக்கத் தொடங்கினாள். சில நிமிடப் பயணத்திற்குப் பின் அசதியில் கண்ணயரும் பரிமளா நம்பிக்கையோடும் உறுதியோடும் மதியின் கழுத்தினை இறுகப் பற்றி சயனிக்கிறாள். மீண்டுமொரு தடவை பரிமளாவின் தலையை கோதும் மதியின் மனக தன் செல்லமகள் பவித்ராவை விட ஒருபடி மேல் நிலைக்கு இவளைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்ற உறுதியோடு இருளைக் கிழித்து பயணிக்கும் பஸ்ஸின் ஆட்டத்திற்கு ஈடு கொடுக்கத் தொடங்கினான் மதி. அப்போதுதான் பஸ்ஸினுள் தொங்கி அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நாட்காட்டி கண்ணில் பட்டது. ஆமாம் விடிபல் அக்டோபர் முதலாம் திகதிக்காக காத்திருக்கிறது என்ற செய்தி அவளில் ஒரு விதமான சந்தோஷத்தையும் பூரிப்பையும் அள்ளித் தெளித்துப் போனது.

பொய் முகங்கள்

சீமுக அவலங்கள் மனசைப் போட்டு உலுக்கி வதைக்கும் போதெல்லாம் சினம் முட்டி இயல்பு மீறி அவஸ்திக்கும் நர்மதா அடிக்கடி குழப்பத்தில் உறைவாள். பின்னர் சமாதானம் அடைவது இயல்பாகிப் போனாலும் நடப்பது நடக்கட்டும் நமக்கென்ன என்று எதேச்சை போக்கு காட்டி எதையும் தட்டிக் கேட்காமல் விட்டு விடுபவள் கிடையாது.. தூர தரிசனமும் பரந்துபட்ட பார்வையும் வலிந்து அவளுள் திணிக்கப்படவில்லை. அது நர்மதாவின் பிறப்புக் குணம்.

கல்லூரி நாட்களில் இருந்தே சமுகம் மீதான சினம் அவளுள் இயல்பாகவே நிரம்பிக்கிடந்தது. அந்த உள்ளுணர்வும் மனசின் உதைப்பும் தான் இன்று நர்மதாவை நல்லதொரு இலக்கியவாதியாக அடையாளப்படுத்திப் போயிருக்கிறது என்பது உண்மை.

உள்ளுக்குள் பதியமிடப்படும் சினங்களும் ஆவேசங்களும் தான் பின்னாளில் படைப்புகளாக பரிமாணம் அடைகிறது என்பதில் நர்மதாவிற்கு ஈடுபாடு அதிகம். ஏனெனில் சாதாரணமாக ஒரு யதார்த்தவாதியின் பார்வையில் இருந்து கலைப்பார்வை வேறுபடுகிறது என்பதை ஆத்மார்த்தமாய் உணர்ந்தவள் நர்மதா.

சில சமயம் எல்லா மனிதர்களுமே பொய் முகங்களோடு தான் உலவுகின்றார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றும் நர்மதாவிற்கு, பாத்திரம் ஏற்று உலவித் திரியும் மனிதர்களின் அரங்கத்துள் மண்டிக் கிடக்கும் மர்மங்களை தேடித் தேடியே வாழ்வின் கையிருப்புகள் தீர்ந்து போகின்றதோ என்று அடிக்கடி குழம்பிப் போவாள். அந்த குழப்பங்களும் அதற்கான தீர்வுகளும் தான் அவளின் படைப்புகளில் அதிகமாய் அங்கம் வகிக்கும்.

புகழின் உச்சியில் நின்று ஆர்ப்பரித்துக் கொள்வதும் எழுத்துலகின் உச்சம் தொடுவதும் தான் நர்மதாவின் நோக்கம் என்று மனவோட்டத்தை வைத்து எடை போட்டு விடாதீர்கள். அதையும் தாண்டி தான் பிறந்து தவழ்ந்த மண்ணின் அவலங்கள் குறித்த சினமும் தான் கூடிக்களித்த சொந்தங்களின் ஆறியாமைகளும் தான் அவளை எழுதத் தூண்டின.

அழுகிப் புழுத்த ஈனப்பார்வைகளில் இருந்து தப்பிக்கொள்வதற்காக மட்டுமல்ல சில விமர்சனங்களில் இருந்து விலகி தன் பாதையில் சலனமின்றி

சிவனு மனோஹரன்

பயணிக்கவும் தான் நர்மதா தன் படைப்புகளில் மௌனி என்ற புனைப் பெயரில் உலவத் தொடங்கினாள்.

பெண்ணியம் குறித்த மௌனியின் பார்வை எல்லோரினதும் வரவேற்பை அதிகமாகவே பெற்றிருந்தது. தன்னால் வெளிக்கொணரப்படும் படைப்புகள் மிக செப்பமாய் சொல்லப்பட வேண்டும் என்பதில் பிடியாய் நிற்பதாலோ என்னவோ மௌனியின் படைப்புகள் குறுகிய நாட்களிலே அதிகமான வாசக வட்டத்தை தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டது உண்மை. என்னதான் புதுமை நோக்கும் புரட்சி சிந்தனையும் கொண்டிருந்தாலும் சராசரியில் மனித வாழ்வியல் நடைமுறைக்குள் நனைய வேண்டிய தேவைப்பாடு ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு என்பதை மௌனிக்கு அவளின் திருமண பேச்சுதான் உணர்த்திப் போனது.

எதிர்பார்ப்புகள் என்பது ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகளைப் பதியமிட்டுப் போவது உண்மை. ஒரே நோக்கும் தூரதரிசனமும் கொண்ட உள்ளங்கள் இணையும் போது வாழ்வு சிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடும் அவாவோடும் தான் இல்லறத்தில் இணைந்து கொண்டாள் நர்மதா.

ஒன்றின் போக்கில் இருந்து மாறுபடும் மனகம் எண்ணமும் தான் முரண்பாடு களை தோற்றுவிக்கின்றன. ஆனால் எழுத்துப் பணியும் சமூக சினமும் கொண்ட திவாஹரிடம் இருந்து தனக்கான தடைகள் எதுவும் தன் பாதை குறித்த தடங்கல் களாக அமையாது என்பதில் மௌனியாகிப் போன நர்மதா தீர்மானமாய் இருந்தாள்.

திருமணப் பரபரப்பில் மனம் விட்டுப் பேச முடியாதபடிக்கு இருவருமே ஒரு விதமான நெருக்கடியான சூழலுக்கு தள்ளப்பட்டிருந்தனர். திருமணம் முடிந்து முழுமையாய் ஒரு வாரம் கழிந்து விட்ட நிலையில் வீட்டு வேலைகளை எல்லாம் முடித்து விட்ட நிம்மதிப் பெரு மூச்சுடன் திவாஹரின் எண்ணப் பகிர்வறுக்கான காத்திருப்புடன் அறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த நர்மதாவை தொலைபேசி அழைப்பு தாக்கி நிறுத்தியது.

“ஹலோ நர்மதா பிரஸ்மீட்டிங் நாலு மணிக்கு முடிஞ்சிரும். ரெடியாகு வெளியில் போகலாம்” என்று போனை துண்டித்தான் திவாஹர். அப்போது சந்தோஷத்தின் சிகரம் தொட்டு திரும்பினாள் நர்மதா. கற்பனைகளின் ஊடாகவும் யதார்த்தத்தின் வெளிப்பாடாகவும் தன்னுடைய படைப்புகளில் பெண்களின் திருமணக் கனவுகளை மிகவும் தத்ருபமாகக் கொணர்ந்து நிறுத்திய போதெல்லாம் நாணத்தின் சாயல் நுகராத நர்மதா இப்போது தான் முழுமையாய் பெண்மை நிரம்பி நாணத்துள் விழுந்ததாய் உணர்ந்தாள்.

“திவா உங்களுடைய இலக்கியப் பார்வை உன்னை அடிக்கடி அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியிருக்கிறது. ஒரு பெண் படைப்பாளி பெண்ணியம் பற்றிப் பேசுவதை விட உங்களின் பார்வை நடுநிலைப் போக்கோடு வெளிக் கொணரப்படுவதாக உணர்கிறேன். அப்போதெல்லாம் உங்களைச் சந்திக்கமாட்டோமா என்று

ஏங்கியிருக்கிறேன். ஆனால் இன்று நீங்களே சொந்தமாகப் போன பெருமையில் எவ்வளவோ எண்ணங்கள் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக இருந்தும் வார்த்தைகள் வராமல் தவிக்கிறேன்” என்றாள் இலேசாய் வெட்கம் கலந்த முகத்துடன்.

“நர்மதா சாதாரணமாக தாம்பத்தியத்தில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளைப் பற்றி பேசித் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு கூட முன் வராத தம்பதியினருக்கு மத்தியில் நாம் இலக்கியம் பற்றி பேசவும் அது குறித்த ஈடுபாடுகளில் நம்மை தொலைக்கவும் நேரம் ஒதுக்குகிறோம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே சந்தோஷமாக இருக்கிறது. உண்மையில் என்னை எத்தனையோ ஊடகங்கள் கேட்ட வினா தான். இருந்தாலும் ஓர் இலக்கியவாதியாக இருந்து இன்னொரு இலக்கியவாதியிடம் கேட்பதில் பெருமிதம் கொள்கிறேன். இலக்கியம் குறித்த தங்களின் கருத்தென்ன..?” என்றதும் சில நிமிட மௌனங்களுக்குப் பின்,

“திவா, இலக்கியம் என் ஆன்மா, யாராவது என்னை இலக்கியத்தை விட்டு விடும்படி பணித்தால் நான் சற்றும் தாமதிக்காமல் என் உயிரை விட்டு விடுகிறேன் என்பேன். ஏனெனில் என் இலக்கிய தாகம் அத்தகையது” என்றாள் நர்மதா.

“நர்மதா ஒரு பெண்ணின் பார்வையில் இருந்து ஆணானவன் வேறுபடுகிறான் என்கிறீர்கள். அப்படியென்றால் இலக்கிய உலகில் பெண்கள் பற்றி உங்களின் கருத்து எவ்வாறு அமையும்?”

“திவாஹர், இலக்கியம் படைப்பதில் ஆணென்ன பெண்ணென்ன, இதில் பாகுபாடு இருப்பதாக இதுவரை நான் உணரவில்லை. ஏன் இது குறித்த மாற்றுத் கருத்துக்கள் உங்களிடம் இருக்கிறதோ?” மெதுவாய் நகைத்து விட்டு நர்மதா திவாஹரைப் பார்த்தாள். அந்த வினா தான் திவாஹரின் எண்ணப் பகிர்விற்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்தது.

“நர்மதா ஊடகம் என்றால் ஜனரஞ்சகம் என்று இன்னொரு அர்த்தம் இருக்கிறது. அந்த வகையில் நோக்குவோம் ஆயின் பெண்கள் பொதுவாக ஜனரஞ்சகத்தை விரும்பாதவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும் போது ஒட்டு மொத்த பெண்கள் சமூகத்தில் இருந்து நீங்கள் மாறுபட்டவராகத்தான் இருக்கிறீர்கள். இந்த சிந்தனை எல்லோரையும் உங்களை நோக்கித் திசை திருப்புகின்றது. அங்கே நீங்கள் தனித்துவமுள்ளவராக முதன்மைப்படுத்தப் படுகின்றீர்கள். அப்போது இந்த சமூகம் உங்களை அவதானிக்க ஆரம்பிக்கிறது. இயல்பாகவே அச்சமும் நாணமும் ஒருங்கே பெற்ற உங்களைப் போன்ற பெண்களின் நிலை இந்த விடயத்தில் தர்மசங்கடம் தானே. இது பற்றித் தான் பேச வேண்டும் என நினைக்கிறேன். பத்திரிகைத்துறையிலும் இலக்கிய தடத்திலும் நெருங்கிய தொடர்புகளை கொண்டிருப்பவன் என்ற வகையிலும் என்னுடைய வாழ்க்கைத் துணைவி என்ற ரீதியிலும் நாம் சில தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டியுள்ளது” என்றான் திவாஹர்.

சிவனு மனோஹரன்

கொட்டிய வார்த்தைகளின் வலிகளில் இருந்து கிளம்பிய முரண்பாடுகள் அதிகம் என்றாலும் எதையுமே வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாத நர்மதா அதே புன்னகையோடு, “சொல்லுங்கள் திவா” என்றாள்.

“நர்மதா, உன்னோட இலக்கியத்தையும் ரசனை மட்டத்தையும் வெகுவாய் மதிக்கிறேன். அது இந்த சமூக எழுச்சிக்காகவும் மாற்றங்களுக்காகவும் தன்னால் இயன்ற பங்களிப்புகளை வழங்கும். இதில் துளியும் சந்தேகமில்லை. இருந்தாலும் எனக்குள் ஒரு சில மனக்கீறல்கள் இருந்து கொண்டே தான் இருக்கின்றன. இது பற்றி உன்னோடு பேசும் போது உன் மனநிலை எப்படியான நிலைக்கு தள்ளப்படும் என்பது பற்றியெல்லாம் சிந்தித்தேன். பின்னர் தான் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தேன். உனக்கு தெரியுமோ தெரியாதோ, நீ என்னை மட்டும் ஈர்ப்பவளாக அல்லது உன் மீதான பார்வை என்னுடையதாக மட்டும் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். இதன் மறுபக்கம் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்தேனா என்று உனக்கு நீ வினா எழுப்பிக்கொள்வது புகிறது. நர்மதா என்னைப் பொறுத்தவரை இது ஒவ்வொரு ஆணினதும் சராசரி ஆசையாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். சாதாரணமாகவே அழகான பெண்கள் மீதான பார்வை விரசமாகத்தான் விழுகிறது. இதில் உன்னுடைய நிலையினை சொல்லவே வேண்டியதில்லை. அதனால் நான் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். இப்போது இலக்கிய உலகில் மௌனியின் பித்தம் தலைக்கேறி விட்டது என்றே சொல்ல வேண்டும். கடந்த வருடத்திற்கான சிறப்பு படைப்பாக உங்களுடைய பொய் முகங்கள் என்ற சிறுகதை தான் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மௌனியாகிக் கிடக்கும் இந்த மௌனி பற்றி பேசப்படுவோர் தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கிறது. நர்மதா இன்னொரு இன்ப அதிர்ச்சியும் கூட காத்திருக்கிறது. ஆனால் அதற்காக நீ நாளை வரை காத்திருக்க வேண்டும். பொதுவாக இலக்கிய வாதிகள் என்றாலே எப்போதுமே அவர்களைச் சுற்றி நால்வர் இருந்து கொண்டேதான் இருப்பார்கள். அதுவும் மக்களின் கலைஞர்களான நம்மை பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த சுற்றி வளைப்பிற்குள் சமயத்தில் சிக்கிக் கொள்ளும் போதெல்லாம் ஓர் ஆணான எனக்குள்ளேயே இனம்புரியாத குடைச்சல். உன்னுடைய எண்ண ஒட்டங்களை தடுத்து நிறுத்தும் உரிமை எனக்கு கிடையாது. இலக்கியப் படைப்புக்களின் ஊடாக உன் எண்ணங்களைப் பகிர்ந்துகொள். சாக்கடை விமாசனங்களில் இருந்து விடுபடவும் நம் சமூக கழுகுப் பார்வைகளில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவதற்காகவும் உன் படைப்புகளுக்கு என் முகவரியை இடலாம் என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். வெளிப்பாடு எப்படி இருந்தால் என்ன விடயம் செல்ல வேண்டியவர்களுக்கு சென்றடைந்தால் சரிதானே?” என்று மிக இயல்பாய் புன்னகைக்கும் திவாஹரின் சாமார்த்தியம் கண்டு ஒரு கணம் நர்மதா ஆடிப் போனாள். எல்லாவற்றையும் உள் திணித்து அங்கு மௌனியாகி இயல்பு மீறி தலையாட்டி திவாஹரைப் பின் தொடர்ந்தாள் நர்மதா.

வீட்டு வேலைகளில் பம்பரமாக சுழன்ற நர்மதா எல்லாவற்றையும் முடித்து விட்டு அருகில் கிடந்த நாற்காலியில் சாய்ந்த போது தான் அன்றைய நாளிதழ் கண்ணில்

பட்டது. எடுத்து இலக்கிய கதம்பத்தை விரித்தவளுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது! “இலக்கிய சிகரம் மௌனியின் மர்மங்கள் அம்பலம்! யாருமே எதிர்பாராத வகையில் சம்பவம்.... முடிச்சவிழ்ப்பு இத்தனை வெற்றிகளுக்கு பின்னரே! முகம் காட்டத் துணிந்த மௌனி என்ற திவாஹர்” என்ற செய்தியை வாசித்த நர்மதாவிற்கு உலகமே சுற்றுவது போல இருந்தது. இப்படியும் கூட மனிதர்கள் இருப்பார்களா என்றெல்லாம் பலவாறு குழம்பிப்போன நர்மதா, திவாஹரின் உள்நோக்கங்களையும் எண்ண ஒட்டங்களையும் தெளிவாய்ப் புரிந்துகொண்டாள். இருப்பினும் கூட அவளால் சடுதியாய் எந்தத் தீர்மானத்தையும் எடுக்க முடியவில்லை.

ஆரம்ப நாட்களில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த நாட்கள் தொட்டு இன்று வரை அரசு விருது என்பது நர்மதாவின் பெரிய கனவாக இருந்தது. எல்லாவற்றையும் நொடிப்பொழுதில் தவிடு பொடியாக்கிய திவாஹரின் அணுகுமுறைகளை நர்மதாவால் சினப்பட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை. அன்றைய நாள் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீளும் முன்னமே.

“நர்மதா நாளைக்குத் தான் அரசு விருது விழா. இங்கு பாரு நமக்கான அழைப்பிதழ் கூட வந்திருச்சி. ஒன்ன மட்டும் நல்லா புரிஞ்சிக்க.... என்னோட வெற்றிக்கு பின்னால் நீ தான் இருக்கிற.... சும்மாவா சொன்னாங்க ஒவ்வொரு ஆனோட வெற்றிக்கு பின்னாலயும் ஒரு பெண்ணிருக்கானு...” என்று ஒரு அழைப்பிதழை மேசையில் போட்டு விட்டு அறையினுள் நுழைந்தான் திவாஹர். தன் நீண்ட நாள் கனவை ஏந்தி வந்திருக்கும் அழைப்பிதழை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினாள் நர்மதா.

இலக்கிய சிகரம் மௌனி என்ற வரிகளை தன் விரல் கொண்டு ஸ்பரிசிக்கிறாள் நர்மதா. அங்கே அவளையும் மீறி கொட்டிய கண்ணீர் அவ்வரிகளை மீண்டும் நனைக்கிறது.

மறு நாள் மண்டபம் இலக்கிய உள்ளங்களால் நிரம்பிக் கிடந்தது. எல்லோர் மத்தியிலும் பரபரப்பான தகவல் பரி மாற்றம்... இத்தனை காலமும் திவாஹர்தான் மௌனியாக இலக்கியம் படைத்திருக்கிறார் என்ற மர்மத்தின் வெளிப்பாடு குறித்த பல்வேறு கருத்தாடல்கள்... எல்லாவற்றையும் பெரு மிதத்தோடு உள்வாங்கியபடி வெற்றிக் களிப்பில் மூழ்கிக் கிடந்தான் திவாஹர்.

அப்போது பிரபல பெண்ணிலைவாதி பாலரஞ்சனி, திவாஹரின் ‘பொய் முகங்கள்’ சிறுகதை குறித்து தன்னுடைய கோணங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“உண்மையில் பெண்களை மலினப்படுத்தி அடிமை பொம்மைகளாய் அடக்கி ஒடுக்கும் ஆண்களுக்கு மத்தியில் திவாஹரை நான் ஒரு அவதார புருஷராகத்தான் பார்க்கிறேன். ஆண்கள் பெண்ணிலை வாதம் பேச விரும்பாத கால கட்டத்தில் இப்படியான ஆரோக்கியமான எழுத்தாளர்களை இந்த சமூகம் போற்ற வேண்டும்.

சிவனு மனோஹரன்

இதில் இன்னொரு வேடிக்கையான விடயம் என்னவென்றால் இத்தனை தரமான படைப்புக்களை தந்த மௌனியார் என்ற வினா இலக்கிய உள்ளங்களை அரிக்கும் விடயமாக இருந்தும் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளாத மௌனியின் மனவோட்டம் பாராட்டப்படத்தக்கது. புகழுக்கும் ஜனரஞ்சகத்திற்கும் எதை எதையோ எழுதிக் குவிக்கும் எழுத்தாள தம்பட்டங்களுக்கு மத்தியில் உண்மையில் திவாஹர் ஒரு மௌனியார் தான்....” என்றெல்லாம் புகழ்மாலை சூட்டினாள் பாலரஞ்சனி.

எல்லாவற்றையும் அறையினுள் கிடந்து நேரடி ஒளிபரப்பில் பார்த்த நர்மதா மறுபடியும் காலை நடந்த சம்பாஷணையில் தொலைந்து போனாள். “நர்மதா விழா முடிந்து நான் வர தாமதமாகும். எனக்காக நீ காத்திருக்க தேவையில்லை” என்று சொல்லும் வரை தன்னையும் விழாவிட அழைத்துப் போவான் என்றே நம்பினாள் நாமதா. எல்லாவற்றையும் உள்ளுக்குள்ளேயே போட்டு புழுங்கியபடி எவ்வளவு நேரம் அழுதாளோ தெரியாது. இயல்புக்கு திரும்பும் போது திவாஹர் விழா முடிந்து உள் நுழைந்துகொண்டிருந்தான்.

விழாக் களைப்பில் வந்ததும் ஆழ்ந்து சயனித்துப் போனான் திவாஹர். மேசையில் இருந்த விருது கேடயத்தை மெதுவாக எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொள்கிறாள் நர்மதா. எவ்வளவு நேரம் அப்படியே இருந்தாளோ தெரியாது... ஆனால் மனக் இப்போது இலேசாகியிருந்தது. மறுபடியும் ஒருமுறை விருதுக் கேடயத்தை உச்சி முகர்ந்த நர்மதா இனம் புரியாத சந்தோசத்தோடு அறையினுள் நுழைந்து கட்டிலில் சாய்கிறாள். அங்கே கிடந்த அப்துல் ரஹ்மானின் கவிதை நூலை எடுத்து எதேச்சையாக திருப்புகிறாள்.

“ஒரு நல்ல கவிஞன் கவிதையை எழுதி விட்டு பிரத்தியேகமாய் தன் பெயரை எழுத வேண்டியதில்லை. அந்தக் கவிதையே அவனின் முகவரியாக அவனை அடையாளப்படுத்தும்” என்ற வரி அவளுக்குள் நம்பிக்கை ஊட்ட மறுபடியும் ஆழ்ந்து உறங்கும் திவாஹரைப் பார்க்கிறாள். அங்கே இயல்பாய் அவனின் பொய்முகத்தை எண்ணி அவளும் அவனின் சுயமும் கைகொட்டி நகைத்தன.

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா நிர்வாகக் குழு

1. புரவலர் அல்தாஜ் ஹாசிம் உமர் (ஸ்தாபகர்)
2. கலைஞர் கலைச்செல்வன் (செயலாளர்)
3. டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் (பதிப்பாசிரியர்)
4. சமூகஜோதி. எம். ஏ. றபீக்
5. கவிஞர் என். நஜ்முல் ஹுசைன்
6. திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன்
7. திருமதி நூருல் அயின் நஜ்முல் ஹுசைன்

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா வெளியிட்ட நூல்கள்

இல.	நூல்கள்	ஆசிரியர்	வெளியீடு
1.	பீலிக்கரை (சிறுகதைகள்)	பிரமிளா செல்வராஜா	ஆகஸ்ட் 2007
2.	கவலாய் எழிகிறது (கவிதைகள்)	கே.எம்.ஏ. அனீஸ்	செப்டம்பர் 2007
3.	சலங்கையின் நாதம் (வரலாற்று நாடகம்)	கலைஞர் எம். உதயகுமார்	ஒக்டோபர் 2007
4.	தேன்சூடு (பாலர் கவிதைகள்)	கல்லொருவை பாரிஸ்	நவம்பர் 2007
5.	மைனியூப் பார்வையில் (மாதர் கட்டுரைகள்)	ஷாமலா எம்.உவன்	டிசம்பர் 2008
6.	நான் நீ கடவுள் (உருவகக் கதைகள்)	கலை அமுதன் எம்.எர்.எம். இக்பால்	ஜனவரி 2008
7.	ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும் (சிறுகதைகள்)	சிவனு மனோஹரன்	பெப்ரவரி 2008
8.	ரயிலுக்கு நேரமாச்சு (சிறுகதைகள்)	கனிப்பியா நிஷா	மார்ச் 2008
9.	விழிகள் கவாசிக்கும் இரவுகள் (சிறுகதைகள்)	ஏ. எம். எம். ஜாயி	ஏப்ரல் 2008

வேள்வித் தீயில் இருந்து ஒரு வேள்வித் தீ!
சிவனு மனோஹரன்...

அவரது சிறுகதைத் தொகுதி “ஒரு மணல் வீடும் சில
எருமை மாடுகளும்”.

தனது மண்ணில் பரவலாகக் காணப்படும் சமூகப் பிரச்சனைகளின்
யதார்த்தங்கள், மூடத்தனமான நடை முறைகள், பலரது வாழ்க்கையில்
மறைந்திருக்கும் இருள்கூழ்ந்த பகுதிகள் சிவனு மனோஹரனின் எழுத்து
வலைக்குள் சிக்கி இருக்கின்றன.

அந்த அறியாமையின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தனது மக்களை
விடுவிப்பதற்காக, தனது இதயத்திலிருந்து கசியும் இரத்த உணர்வோடு
எழுத்தாணிப் போராட்டம் நடத்துகிறார்.

இந்நூலின் தலைப்புக் கதை “ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும்”
புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை. அதுவே
அவர் எழுத்திற்கான அங்கீகாரம்.

எவ்வாக் கதைகளிலும் சிவனு மனோஹரன் உயர்த்திப் பிடிப்பது, உரத்துப்
பேசுவது மனித விழுமியங்களைத்தான்! அதற்காகவே இவரது எழுத்து நடை
எழுச்சிப் படை நடத்துகிறது.

வேள்விகளால் அன்றி கேள்விகளால் இந்த உலகை உசுப்பிவிட முடியும்
என்பதை சிவனு மனோஹரனின் எழுத்து உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறது.

ஒரு போராளிக் கலைஞன் கலைச்செல்வன்

Unie Arts (Pvt) Ltd., 48B, Bloemendhal Road, Colombo - 13, Tel. : +94 11 2330195

Digitized by www.srujanika.org / www.srujanika.org

Oru Manal Veedam Sila Erumai Madukalum

ISBN : 978-955-8354723-0

9 789558 364230